

ДЖОЙ ФИЛДИНГ СМЪРТНО НАКАЗАНИЕ

Превод от английски: Мария Ракъджиева, 1995

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Кошмарът започна точно в четири часа и седемнайсет минути следобед в един особено топъл и слънчев априлски ден. До този момент Гейл Уолтън се смяташе за щастлива жена и ако някой от репортерите, струпали се пред къщата ѝ на Тарлтън стрийт 1042, я бе помолил да назове причините за това, тя с лекота би го сторила.

Вдигайки ръцете, които миг по-късно щеше да използва, за да прикрие лицето си от камерите и от безмилостните ослепителни светкавици, тя с гордост би изброила причините за своето щастие с красивите си дълги пръсти. Първата причина трябваше да бъде Джек — праволинеен като името си, нищо изключително, дори малко грубоват, но честен — за когото бе омъжена през последните осем години. Следващите два пръста биха отбелязали всяка от дъщерите ѝ, Дженифър и Синди, две много различни деца от двама различни мъже. Четвъртият пръст би отбелязал четвъртата причина за щастието на Гейл Уолтън — бившия ѝ съпруг Марк Галахър. Не много жени можеха да се похвалят с добри, приятелски отношения с бившия си съпруг както Гейл, макар и с някои изключения, но последните няколко години им помогнаха да осъзнаят, че вероятно петгодишното им съжителство не е било толкова ужасно все пак.

Тя приближаваше четирийсетте с енергията и външния вид на жена, която е поне с десет години по-млада, а здравето ѝ винаги бе много добро. Живееше в хубава къща в приятен град и макар Ливингстън, Ню Джърси, да не излъчваше очарованието и романтиката на Ню Йорк, все пак бе по-безопасно и спокойно място, където да отгледаш децата си. Още повече, Ню Йорк бе на по-малко от час с кола, дори при натоварен трафик, а благодарение на значителния доход на Джек — бе ветеринар — можеха да си позволят да пътуват до града, когато си пожелаят. Приходите на Джек ѝ позволяваха също лукса да не работи на пълен работен ден. Бе го правила достатъчно дълго през годините след развода си с Марк, принудена да остави малката си дъщеря при майка си, докато работеше като банков касиер,

за да се издържат. Сега можеше да се наслаждава на дълги обеда с приятелките си, които трябваше да бързат обратно към работните си места, оставяйки я да се застоява с кафето си и да наблюдава израза им, докато се разделяха, изпълнени със смесица от завист и смущение. Завист поради това, че не трябваше да бърза за работа, която едва ли би я задоволила, и объркване, защото надали разбираше какво е да работиш извън дома си, да имаш кариера, нещо съществено за женското удовлетворение. Какво правеше тя с времето си у дома, гледайки шестгодишното си момиченце?

Беше се отказала да обяснява мотивите си на работещите си приятелки, факт бе, че ѝ доставяше удоволствие да бъде домакиня и майка: да бъде у дома, когато дъщерите ѝ се завръщат от училище: дълбоко осъзнаваше, че шестнайсетгодишната ѝ дъщеря също има толкова нужда от нея, колкото и шестгодишната. Спомняше си колко ѝ харесваше собствената ѝ майка да бъде у дома през годините, когато самата тя растеше. Още повече, не се бе отказала напълно от амбициите си. Надарена пианистка, неотдавна тя започна да дава уроци по пиано на няколко деца от квартала и учениците ѝ сега наброяваха петима, по един за всеки учебен ден. На възраст от осем до дванайсет, те идваха в къщата ѝ в четири часа всеки следобед за половин час. По това време Дженифър пишеше домашните си; Синди бе пристрастена към „Улица Сезам“.

Още една причина, за да се смята за щастлива, би казала без да се замисли, бяха нейните родители. И двамата бяха живи и здрави; оттеглили се във Флорида, където живееха в огрят от слънцето апартамент близо до морето. През четирите години откакто се бяха преместили в Палм Бийч, Гейл и Джек ги бяха посещавали поне веднъж годишно, винаги с момичетата и веднъж годишно родителите ѝ идваха в Ливингстън да гледат децата, докато Гейл и Джек заминаваха някъде сами. Техните близки приятели, Лаура и Майк, и двамата професионалисти — той адвокат, а тя социален работник, без деца по собствен избор — винаги ги упрекваха заради консерватизма им. Флорида с децата през зимата, Кейп Код сами през лятото. Лаура и Майк винаги изчезваха към най-скъпите курорти на света — Индия миналата година, Китай година преди това. Гейл нямаше особено желание да види Индия или Китай. Струваха ѝ се много далеч от

всичко, което я караше да се чувства спокойна — дома ѝ, семейството ѝ, града, в който бе израснала.

Може би наистина бе консервативна, Гейл трябваше да го признае, но бе по неин личен избор. Не обичаше силното вълнение. Това бе една от причините първият ѝ брак да се разпадне, докато вторият бе пълен успех. Марк бе непредсказуем; Джек планираше всяка постъпка. Марк можеше да се качи в колата си — винаги някаква чуждестранна спортна кола, ниска, ярка и металик — и просто да заmine. Никога не знаеше накъде се е отправил; никога не поглеждаше в картата. Ако се загубеше — а той винаги го правеше — караше с часове, вместо да спре и да попита за посоката. Изглежда изобщо не го интересуваше дали ще стигне там, накъдето е поел. Джек Уолтън пък бе човек на реда. Времето му бе организирано и всяка минута пресметната. Задраскваше всяка изпълнена точка в списъка си. Ако Джек заминаваше в друг град, вадеше картата предната вечер, за да планира маршрута си. Сменяше колата си всеки две години, винаги американска марка, винаги бяла и никога не закъсняваше. Марк бе изнервил Гейл до крайност; Джек я караше да се чувства сигурна.

Повече от всичко на света Гейл харесваше това чувство — на сигурност. Сестра ѝ Каръл бе пълна противоположност, по-скоро като Марк и Гейл често си мислеше, че първият ѝ съпруг би бил много пощастлив с по-младата ѝ сестра. Но Каръл, която очевидно го обожаваше, бе твърде неспокойна, за да изчака петте години, необходими на Гейл, за да се разведе и се бе изместила в Ню Йорк, където заживя първо с един художник, след известно време с друг, преди да се прехвърли към танцьорите, а после, вероятно от чиста извратеност, вече две години съжителстваше с брокер. Марк пък се ожени отново преди три години за прекрасна жена на име Джули, която изглежда много го обичаше и се отнасяше с дъщерята на Гейл, Дженифър, с такава топлина, сякаш ѝ бе родна майка. Това също спадаше към нещата, за които Гейл бе благодарна.

Животът, би казала тя на репортерите, които по-късно шумяха около нейните изказвания, когато бе твърде слаба и болна за да им отвърне, бе точно такъв, за какъвто бе мечтала.

Рядко менеше установения си ред. Будилникът я будеше точно в седем и петнайсет през учебните дни и никога не ѝ бе тежало да става рано. Сутрините бяха нейното любимо време от деня. Взимаше бърз

душ, обличаше се и слизаше долу да приготви закуската, оставяйки другите да поспят още малко. Обичаше това време за себе си, ръцете ѝ бяха заети с подреждането на масата, с правенето на кафе, умът ѝ бе свободен да блуждае, без да мисли за нищо определено. Това я успокояваше, защото през следващия час трябваше да бърза като обезумяла, за да подготви всеки от къщата да отиде на училище или на работа навреме.

Дженифър бе най-тежкият случай. Типична тийнейджърка, лягаше си късно и трудно се събуждаше на сутринта, без значение колко дълго Гейл я оставяше да поспи. Накрая, след леки побутвания и тихи думи, които неизбежно не стигаха до съзнанието ѝ, Гейл бе принудена да издърпва по-голямата си дъщеря от леглото и едва тогава, просната на пода като парцалена кукла, Дженифър постепенно отваряше очи.

Синди бе много по-лесна, както във всичко друго, откакто се бе родила. Само от нежно докосване по челото детето отваряше огромните си сини очи. Моментално ръцете на Синди се протягаха към майка ѝ и я заключваха в топла прегръдка. След това Гейл започваше да подбира дрехите, с които да излезе. Каквото и да избере, винаги бе погрешно за дете като Синди, което бе невероятно невзискателно за всичко останало в живота си, но бе необяснимо упорито по отношение на облеклото си. Дни наред Гейл безмълвно се молеше учителката на Синди да осъзнае, че детето се облича само и че майка му не е далтонистка, нито безнадеждна ексцентричка. Днес, въпреки топлото време, Синди бе настояла за пурпурната кадифена рокля, подарена от баба ѝ, макар и вече поотесняла, защото бе любимата ѝ рокля и не я бе обличала отдавна. Когато Гейл изтъкна, че причината да не я е обличала, е защото ѝ е умаляла, Синди само отправи леденосин поглед към майка си и зачака неминуемата ѝ капитулация.

През това време Джек сигурно бе под душа. Кафето беше готово. Закуската винаги бе шумна и бърза. Когато към осем и половина всички бяха напуснали къщата, Гейл бе готова да изпие още едно кафе и да си почине, докато прочете вестника, преди да подреди кухнята, а после да се отправи на горния етаж да оправи леглата. Джек караше децата на училище по път към работата си. Тъй като училищата бяха наблизо, и двете деца си идваха пеша оттам. Синди най-редовно в компанията на една от съученичките си и нейната бавачка. Към три и

половина Гейл винаги бе у дома и ги очакваше. Разполагаше с половин час да разговаря с тях за случилото се през деня, преди учениците ѝ да пристигнат за урока си.

Часовете, докато дъщерите ѝ бяха на училище, прекарваше както повечето домакини от средната класа: изпълняваше дребни поръчки, телефонни разговори, пазаруване, понякога бе на фризьор, обяд с приятелки, приготвяше вечерята и очакваше домашните да се приберат. Ако някой я помолеше да опише живота си до момента, в които зави по Тарлтън Драйв седемнайсет минути след четири часа в онзи априлски слънчев следобед, Гейл Уолтън би казала, че тя олицетворява средната американка, на средна възраст, от средната класа, неутрална. Докато не осъзна, че в действителност всичките ѝ приятелки биха отбягнали това описание, а то обобщаваше всичко, което изпитваше Гейл.

Нямаше желание да остане вечно млада. Собствената ѝ младост не бе нещо грандиозно. Стеснителна и пълничка, тя бе презирана от популярната клика в училището и буквално игнорирана от момчетата, които харесваше. Едва към трийсетте Гейл започна да се чувства удобно в кожата си. Вероятно бе единственият човек, когото познаваше, който всъщност с нетърпение очакваше да навърши четирийсет. Дотук, във всеки случай, бе успяла да избегне кризата на средните години, от която изглежда страдаха съседите ѝ. Не бе нито разочарована от живота си, нито отегчена от липсата на амбиции. Четеше много, бе в течение на текущите събития и значително по-уверена в способността си да води какъвто и да е разговор. Не принадлежеше към политическо движение и по някакъв начин успяваше да избегне крайните радикални течения през шейсетте и реакциите към войната във Виетнам, вероятно поради присъщата си срамежливост и вродената си склонност да отбягва всякакъв вид конфронтация. Единственото смътно радикално нещо, което някога бе извършила, бе да напусне колежа преди да завърши последната година и да се омъжи за Марк Галахър. Често съжаляваше за тази си проява, но никога толкова силно, за да се върне в колежа. Не принадлежеше към никакви групи. Уважаваше правото всеки да бъде такъв, какъвто е или какъвто иска да бъде и очакваше същото от останалите. Приятелите ѝ се възхищаваха от вътрешния ѝ мир и спокойствие. Молеха я за съвети; разчитаха на здравия ѝ разум; гледаха на нея като

на уверение, че всичко ще бъде наред и ако са така честни като нея, ще бъдат справедливо възнаградени. Ако трябваше да обобщи себе си с една дума, тя би избрала „доволна“. Бе всичко, към което се бе стремяла.

И тогава, в четири часа и седемнайсет минути на този особено топъл и слънчев априлски ден, всичко се промени.

ГЛАВА ВТОРА

Гейл видя полицейските коли веднага щом зави зад ъгъла и незабавно разбра, инстинктивно, че са паркирали пред тяхната къща. Първата ѝ реакция бе на паника. Изпусна няколкото пакета, които носеше и замръзна на мястото си, неспособна да помръдне, втренчена право напред; дъхът ѝ секна, а стомахът ѝ се сви. В следващия миг хукна към къщата, забравила за изпуснатите пакети, с приковани в полицейските коли очи, разбирайки, когато погледна към часовника си, в четири и седемнайсет, че за нея времето е спряло.

Късно, много по-късно, когато даденото ѝ успокоително започна да действа и умът ѝ се луташе някъде между реалността и съня, мислите ѝ постоянно се връщаха към това как бе прекарала деня и как нещата можеха да са съвсем различни. Вината бе нейна. Бе променила установения ред.

Майката на Лесли Дженингс се бе обадила сутринта, веднага след като Джек и момичетата бяха излезли, за да каже, че Лесли е повръщала цяла нощ и сигурно е прихванала някакъв вирус в училище. Следователно няма да може да дойде на урока по пиано. Гейл бе изказала съжаленията си на младата майка, припомняйки си колко разстроена се чувстваше самата тя, когато Дженифър се разболяваше, осъзнавайки колко по-спокойна бе със Синди, казвайки на младата майка това, което докторът вече сигурно ѝ бе казал; да остави детето в леглото, на лека храна и много течности.

Госпожа Дженингс бе благодарна за съвета, като виновно си призна, че отчаяно се опитва да открие някой, който да остане при Лесли, докато е на работа. Гейл я насочи към дъщерята на приятелка, наскоро напуснала училище. Момичето можело да се заинтересува да спечели няколко долара като бавачка. Отново госпожа Дженингс бе благодарна и добави, че се надява децата на Гейл да не са прихванали грипа, който изглежда върлува из училищата на Ливингстън, вероятно поради дъждовете, и никак не бе типично децата да се разболяват точно когато времето е започнало да се оправя. „Децата са просто

малки инкубатори за микробите“, продължи да си мисли Гейл, след като затвори телефона.

Импулсивно, а и защото денят бе толкова хубав, твърде хубав, за да го прекара затворена вкъщи, вдигна слушалката и се обади на приятелката си Нанси — най-лекомислената от всичките ѝ приятелки. Лекомислена, защото Гейл се съмняваше, че сериозна мисъл изобщо бе идвала някога в главата на тази жена. Бе на четирийсет и две; съпругът ѝ я бе напуснал преди пет години заради по-млада и сега Нанси Картър разпределяше времето си между посещения при масажиста и тенис уроци в своя клуб. Бе една жадна, не, усърдна консуматорка. Най-щастлива беше, когато харчеше пари, особено тези на бившия си съпруг. Бе привърженичка на астрологията, окултизма и екстрасенсите. Вярваше, че може да предсказва бъдещето, въпреки че когато съпругът ѝ бе заявил намерението си да я напусне заради друга жена, при която редовно правеше маникюра си, тя бе единствената в кръга им от познати, която не знаеше нищо и бе учудена. Никога не четеше вестници и трябваше да бъде насилена, за да си припомни името на сенатора на щата, въпреки че знаеше всичко за личния живот на Дъстин Хофман и публичните афери на Джоан Колинс. Въпреки мнението на другите ѝ близки приятели и Лаура, Гейл винаги намираще нейното плиткоумие и абсолютна самопогълнатост за забавни, а в този слънчев ден малко бърбрене и пазаруване изглеждаше точно това, което ѝ трябваше. Момичетата имаха нужда от още някои пролетни дрехи, както и тя самата. Гейл се свърза с Нанси, точно когато тя се канеше да тръгва за среща с психиатъра си и се уговориха за обяд в „Неро“.

Обядът бе забавен и весел. Приносът за това, естествено, не бе на Гейл. Тя само трябваше да седи там и да се усмихва, докато Нанси говори. От Гейл не се изискваше нищо друго, освен да слуша и да кима съсредоточено. Ако Нанси кажеше нещо, с което не бе съгласна, то тя го запазваше за себе си. Нанси не се интересуваеше от мнението ѝ; единственото, от което се интересуваеше, бе тя самата. Докато слушаше за посещението при психиатъра, Гейл си помисли, че не познава позната със себе си жена от Нанси. Без значение какво разправяха другите, без значение какво става по света, тя щеше да намери начин да го свърже със себе си. Ако разговорът се въртеше около Маргарет Тачър и непостоянната ѝ позиция в политиката, Нанси Картър би

казала: „О, много добре зная какво изпитва. Същото се случи с мен, когато се кандидатирах за президент в моя клуб“. Това бе най-голямата ѝ слабост като човешко същество и най-големият ѝ чар. Приятелката на Гейл, Лаура бе шокирана от становището ѝ и извърещаше очи към небето при най-малкото предизвикателство, когато трите жени бяха заедно, но Гейл отдавна се бе научила да приема факта, че ако искаш да разговаряш с Нанси Картър, трябва да говориш само и единствено за Нанси Картър.

Гейл слушаше, докато Нанси обясняваше как психиатърът ѝ казал, че страда от болки ниско в гърба, без да си направи труда да я прекъсне, за да ѝ обясни, че повечето хора над четирийсетте имат същите оплаквания, разбирайки, че колкото и дефекти да намери в списъка на приятелите си, те биха могли несъмнено да посочат такива и от нейна страна. Накрая, както в брака, успешното приятелство зависеше от това да приемеш хората такива, каквито са. Единствената алтернатива бе да се научиш да живееш сам. Гейл никога не бе харесвала самотата. Обичаше да има приятели. Обичаше да бъде част от семейство.

Нанси я бе повлякла по магазините на Шорт Хил Мал. Влизаха от магазин в магазин, уж търсейки подходящи дрехи за дъщерите на Гейл, но тя бързо забеляза, че Нанси с всяка измината минута ставаше все по-неспокойна в отдела за момичешки дрехи и се отпусна едва когато откри нещо за себе си.

Следобедът бе изминал много по-бързо, отколкото бе очаквала Гейл и когато погледна часовника си и видя, че минава три и изобщо няма да успее да се прибере у дома преди дъщерите си, тя се обади в училището и остави съобщение за Дженифър, за да бъде сигурна, че ще се прибере веднага и ще има кой да посрещне Синди. Едва след като Нанси се разбърза за часа си при фризьора в три и половина, Гейл успя наистина да напазарува за момичетата и за себе си. Тъй като не бе взела колата, а денят бе така прекрасен, се поразходи през по-голямата част от пътя към дома. Зави по нейната улица след четири и петнайсет. Обикновено бе вкъщи към три и половина. Обикновено си бе у дома, когато децата ѝ се прибираха от училище. Обикновено по това време беше към средата на урока по пиано и обмисляше какво ще правят през почивните дни. Но бе променила установения ред.

— Какво става тук? — извика тя и разблъска кордона полицаи, блокирали пътя към вратата.

— Съжалявам, госпожо, но не можете да влезете вътре — каза един от офицерите.

— Това е моята къща — изкрещя тя. — Живея тук!

— Мамо! — чу тя Дженифър да вика отвътре.

Вратата се отвори с трясък и Дженифър се хвърли в ръцете на майка си, плачейки истерично.

Тялото на Гейл изстина, сетне изтръпна.

— Къде е Синди? Къде е Синди? — запита тя с глас, който не познаваше.

— Госпожо Уолтън — долетя глас отнякъде до нея. — Мисля, че е по-добре да влезем вътре. — Усети ръка върху раменете си, остави се да бъде поведена през прага на къщата си.

— Къде е Синди? — отново запита тя, малко по-силно.

Ръцете я поведоха към хола и я положиха на канапето на зелени и прасковени шарки.

— Обадохме се на съпруга ви. Той е на път за тук.

— Къде е Синди? — изпищя Гейл. Очите ѝ срещнаха тези на голямата ѝ дъщеря. — Къде е тя?

— Не се прибра вкъщи — Дженифър плачеше. — Дойдох си от училище веднага, както ме помоли, и чаках, но тя не се върна. Така че се обадох на госпожа Хюит да проверя дали Линда вече се е прибрала, а бавачката каза, че на Линда ѝ прилошало и тя я е прибрала по-рано. Каза, че те е търсила да ти каже, но вкъщи не е имало никой.

— Може би се е загубила — бързо изрече Гейл, пренебрегвайки мисълта, че къщата им е пълна с полицаи и дъщеря ѝ едва ли се е загубила. — Никога преди не се е прибирала сама. Никога не бих ѝ позволила.

— Госпожо Уолтън — поде внимателно полицаят до нея, — можете ли да ни кажете с какво е била облечена дъщеря ви за училище тази сутрин?

Гейл отчаяно се огледа наоколо, като се опитваше да си припомни с какво бе облечена Синди, но бе способна да види само тъмнорусата коса на детето и дългия бретон над очите — сети се, че искаше да ѝ сложи шноли преди да започне да пречи на зрението ѝ. Видя усмихнатите сини очи, някога дебелите бузи, сега нежни и

изваяни, малката пълна уста с липсващите два предни зъба. И пурпурната кадифена рокля с поне един размер по-малка.

— Бе облечена в пурпурна кадифена рокля с малка бяла дантелена якичка — каза им Гейл веднага, щом си го спомни. — Казах ѝ, че е много тясна и че е твърде топло за нея, но щом веднъж реши нещо, не може да бъде убедена в обратното, така че я оставих да я облече. — Замълча. Защо им бе казала всичко това? Можеше да види по израза на лицата им, че не се интересуват дали роклята е подходяща за времето. — Носеше бели чорапи и червени обувки — продължи Гейл. — Официални обувки. Не обичаше маратонки или нещо с връзки. Обичаше само обувки с катарамии. И роклите. Никога не би облякла панталони. Беше много женствено малко момиченце. — Гейл бързо закри устата си с ръка, шокирана от това, което току-що бе казала. „Обичаше само обувки с катарамии.“ „Беше много женствено малко момиченце.“ Говореше за дъщеря си в минало време.

— Боже мой! — изстена тя и падна назад върху възглавниците, искаше ѝ се да припадне, опитваше се да принуди тялото си да изпадне в забвение. — Къде е малкото ми момиче? — запита с тих и далечен глас.

Входната врата се отвори и неочаквано Джек бе до нея, ръцете му я прегръщаха, устните му докоснаха страната ѝ.

— Разбраха ли вече? — запита той.

— Да разберат какво? — настоя Гейл.

Полицаят, въвел я в хола, сега седна срещу нея на един стол. Очите ѝ се спряха на лицето му, с учудване откри, че той бе доста млад.

— Преди половин час в храстите в малък парк до началното училище „Рикър Хил“ е било открито детско телце — изрече той равно, като внимаваше гласът му да прозвучи неутрално. — Открито е от някакви момчета, които се прибирали от училище. Изглежда, прекосяват парка всеки следобед. Чули някакви звуци в храстите. После видели нещо да изтичва оттам. Когато отишли да проверят, открили тялото на момиченцето. — Той спря, сякаш очакваше Гейл да го прекъсне, но тя не каза нищо и продължи да съзерцава бежовото петно светлина при краката ѝ в очакване той да продължи. — Когато пристигнахме там, вашата дъщеря дотича търсейки сестричката си. Ние я доведохме тук и позвънихме на съпруга ви. Не знаехме как да се

свържем с вас. — Отново замълча. — Не бяхме сигурни дали е вашата дъщеря, госпожо Уолтън. Не искахме дъщеря ви да идентифицира тялото...

Гейл неочаквано осъзна, че Дженифър плаче неконтролируемо някъде пред нея, протегна ръка и дръпна треперещото момиче към себе си, залюля я на скута си сякаш беше бебе.

— Къде е... тялото на детето? — уточни Джек.

Гейл усети напрежението в гласа му, разбра, че се опитва да скрие страха си от нея и дъщеря ѝ.

— В полицията — отвърна полицаят. — Бихме желали да дойдете с нас и да го идентифицирате, ако можете.

Гейл се втренчи в него, размишлявайки колко е странно за полицаи наистина да казва неща като „с нас в полицията“.

— Но не сте сигурни, че то е на Синди? — по-скоро заяви Джек, отколкото да запитва.

Гейл побърза да се съгласи с него.

— Само защото е закъсняла да се прибере у дома, това не означава, че тялото, което сте намерили... — Тя занемя, потъвайки в мълчание. Болеше я толкова много, когато се опита да говори, като че някой забиваше нож в гърдите ѝ.

— Как е било убито момиченцето? — запитва Джек.

Гейл се опита да не чуе отговора, но безуспешно.

— Вероятно е удушена — отвърна полицаят. — Има вероятност да е била изнасилена. — Той понижи глас, осъзна, че започва да звучи твърде професионално. — Естествено, не е сигурно, докато не дойдат докладите.

Гейл поклати глава.

— Горките родители — започна тя и усети как сълзи потичат от очите по страните ѝ. — Горките родители, като разберат какво се е случило с дъщеря им. Такъв ужас!

— Госпожо Уолтън — чу тя някой да казва, като че от разстояние. — Госпожо Уолтън. — Гласът продължи да се оттегля всеки път, когато произнасяше името ѝ, докато не прозвуча така, сякаш не идваше от същата стая. Дори когато я докосна ръка, усещаше я все едно докосва някой друг. — Госпожо Уолтън — отново изрече гласът, но тя едва го чуваше от шума, неочаквано изпълнил главата ѝ. — Познавате ли това? — питаше я гласът. — Госпожо Уолтън, познавате

ли това? — Ръката я принуждаваше да погледне нещо, което тя не искаше, нещо, което очите ѝ бяха отбелязали преди мъжа ѝ да влезе в хола, но нещо, което умът ѝ бе отказал да приеме.

— О, боже — прошепна Джек, скри лице в ръцете си, раменете му започнаха да се тресат от мъка, която вече не се опитваше да скрие.

Гейл усети как Дженифър скри глава на гърдите ѝ, усети как собствената ѝ глава се обръща като с магнит към протегнатата ръка на полицая и видя кадифената рокля, оцапана в кал от скорошните дъждове. Опита се да проговори, но отново усети как болката от невидимия нож прониза тялото ѝ. Погледна надолу и видя ножа да разрязва стомаха ѝ като цип на яке, наблюдаваше как собственият ѝ живот угасва. Ала тя просто припадна и когато я свестиха, остана в съзнание само колкото докторът да ѝ даде успокоително.

ГЛАВА ТРЕТА

Гейл наблюдаваше преминаването на следващите няколко дни със замаяния си от лекарства ум като сцени от пиеса — първи репетиции, в които актьорите не се движат както трябва и трудно си спомнят репликите си.

Постановката се разиграваше в малка единична стая в болницата Сейнт Барнабас. На подходящи места по белите стени бяха поставени картини. Големи букети бяха наредени по перваза на прозореца. В центъра на сцената бе разположено болнично легло, с бели чаршафи и привлекателно бухнати възглавници. Различни хора, облечени като лекари и сестри, периодично се суетяха около нея, триеха челото ѝ, мереха ѝ температурата, даваха ѝ лекарства и инжекции, с лекота произнасяха репликите си на съчувствие и утеха, понякога неспособни да скрият сълзите си, принудени да се оттеглят временно и после отново да повторят сцената отначало.

Тя бе в центъра на вниманието им, дубльорите заемаха с неохота главните роли, напълно неподготвени, ужасени от новото ѝ положение, изумени, въпреки факта, че най-добрите реплики се предполагаше да са нейни.

— Какво е това? — успя да изрече тя, гледайки в протегнатата длан, появила се неочаквано.

— Валиум. Вземете го. Ще ви успокои.

Гейл преглътна хапчетата. Актрисата в бяла униформа отдръпна ръката си, очевидно доволна, и излезе. Сблъска се с изискан на външен вид актьор, облечен с бяла престилка, който идваше да премери пулса на Гейл.

Тя затвори очи, а когато отново ги отвори, Джек седеше до нея, ръката му бе протегната през решетките и държеше пръстите ѝ. Усещаше как се опитва да контролира чувствата си, но напрежението бе изписано на лицето му — подпухнало и с празни очи на удавник, кожата му бе бледа и дори побеляла, с червени петна като размазан руж. В почти непоносимата неподвижност можеше да чуе

неравномерното му дишане — нищо за няколко секунди, а после няколко последователни бързи въздишки, сякаш си напомняше да диша. Прочистваше гърлото си често и автоматично, и когато най-после очите на Гейл успяха да се насочат към него без да се затворят, откри, че той гледа някъде право пред себе си в нещо, което само той можеше да види и тя отново отвърна очи, обратно към възглавниците, уплашена, че може да се сблъска с видението му и да се наложи да го сподели с него.

— Дженифър...? — колебливо произнесе Гейл.

— Тя е добре. Отиде при баща си и Джули.

— Ти говори ли с нея?

— Миналата вечер. И отново тази сутрин. Беше малко по-добре. Каза, че е спала в едно легло с Джули.

— Това е много мило от нейна страна — произнесе Гейл, чувайки как думите ѝ се замазват. — Джули е добра жена. — Джек кимна. — Ами ти?

— Взех едно от тези хапчета, предписани ми от докторите. Не ми помогнаха особено. Бях буден през по-голямата част от нощта. Постоянно чувах Синди да ме вика.

— О, Джак...

— Изглежда, съм заспал за няколко минути. Мога да се закълна, че я чух да ме моли за чаша вода, нали знаеш, че винаги го прави, станах, отидох в банята и започнах да я пълня, после осъзнах...

— Трябваше да съм до теб — каза Гейл. — Нямам работа тук в болницата. Ти се нуждаеш от мен, Дженифър има нужда от мен. Трябва да се махна оттук. — Гейл се опита да седне в леглото. Незабавно усети върху раменете си силните ръце на Джек, които я поставиха внимателно на възглавниците.

— Скоро ще се върнеш у дома. Може би след ден. Трябва да си възвърнеш силите.

— Силите — повтори Гейл, като се опитваше да придаде смисъл на думите си. — Всеки път, когато главата ми започне да се прояснява, следват ту инжекция, ту хапче. Постоянно ми повтарят, че ще ме отпусне, че ще се почувствам по-добре. Но не е така. Лекарствата не променят нищо. Просто го отлагат. Не ме карат да се чувствам добре; карат лекарите и сестрите да се чувстват спокойни. Вероятно си вярват,

че ми помагат. — Спря за малко. Когато заговори отново, гласът ѝ бе много тих. — Знаеш ли какво искам?

— Какво?

— Всеки път, когато докторите идват с нова спринцовка, аз се надявам да е имало объркване в лабораторията, обърквана дозировка или нещо подобно. Случва се понякога, техните грешки... продължавам да се надявам, че тази инжекция ще бъде последната...

— Гейл...

— Извинявай — побърза да се извини Гейл, забелязвайки страх да проблясва в очите на Джек. — Не трябваше да ти казвам. Не беше честно.

— Обичам те, Гейл.

— Знаеш ли какво ме попита Синди? — неочаквано промени темата Гейл. — Може би преди месеци. Тя каза: „Мамо, когато умрем, ще бъдем ли заедно?“. Съвсем неочаквано. Просто така. „Мамо, когато умрем, ще бъдем ли заедно?“ Какво бих могла да ѝ кажа? Отвърнах ѝ с „да“. Тогава тя попита: „Може ли да се държим за ръце?“ и аз отвърнах „да“. А тя запита: „Обещавааш ли?“. — Гейл потъна в мълчание за няколко секунди. — И аз обещах. О, боже, Джек!

Тялото ѝ започна несъзнателно да се люшка.

Чу в далечината да вият сирени, усети как тялото ѝ започва да се клати с все по-неудържимо отчаяние при този звук; видя Джек да отстъпва назад, замениха го неясни очертания на бели престилки и осъзна, че воят на сирените е единствено в нейното съзнание и скоро още една игла ще се появи, за да спаси всички тях от ужасния писък, за да могат всички останали, които всъщност не страдат, да се почувстват временно успокоени.

— Някой повикал ли е родителите ми? — запита Гейл Джек по някое време доста по-късно. Не бе сигурна дали е все още същия ден или някой друг.

— Аз ги повиках — отвърна той. — Ще пристигнат този следобед. Каръл вече е в къщата. Лекарите решиха, че за теб ще е най-добре да нямаш много посетители в болницата.

— Тя ми е сестра.

— Ако желаеш, ще я доведа по-късно — предложи той.

— Кой изпрати цветята? — попита Гейл, затрудняваше се да се съсредоточи в мислите си.

— Нанси.

— Много мило.

— Всички се обаждат, питат какво биха могли да направят. Лаура бе чудесна. Тя организира всичко, погрижи се да има храна...

— Ами майка ти?

— Не успях да се свържа с нея. Тя е на кораб някъде из Карибско море. Лаура се опитва да я открие.

— Би трябвало да се прибера у дома — повтори вцепенено Гейл. Колко пъти го бе казвала напоследък? Откога беше тук?

— Къде са репортерите? — запита тя, припомняйки си стената от бележници и нетърпеливи лица.

— Бяха около къщата, когато те отвеждахме в болницата — обясни ѝ Джек. — Все още са там, поне неколцина от тях.

— Какво искат?

— Отговори. Както всички ние.

Гейл затвори очи.

— Полицайте са отвън — каза Джек и Гейл се зачуди дали бе заспала, докато той говореше. — Искат да разговарят с нас. Смяташ ли, че ще можеш?

— Да — отвърна му Гейл, надигна се от възглавниците, загледа как привлекателен млад мъж със светлокестенява коса и тъжна усмивка приближава към леглото.

— Аз съм лейтенант Коул — каза ѝ той, докато придръпваше стол. — Вчера бях в къщата ви.

„Било е само вчера?“, изненада се Гейл. Толкова много сънища за толкова кратко време.

— Намерихте ли мъжа? — запита тя, гласът ѝ едва се чуваше.

— Не — отвърна лейтенантът. — Но имаме описанието му от момчетата, открили тялото на Синди. — Последните няколко думи изрече, колкото е възможно по-внимателно. — Страхувам се, че това не е достатъчно. Дори повикахме лекар, който да хипнотизира момчетата, но всички те повториха, че е мъж с мръсноруса коса, слаб, среден на ръст и явно с младежки вид.

— Това ли е всичко? — попита Джек.

— Видели са го в гръб. Носел е сини дънки и жълто тънко яке. Доста неопределено описание. Има хиляди хора с подобен външен

вид, като включите и мен. — Той замълча. — Вашият бивш съпруг, Марк Галахър, също.

— Марк? — Гейл бе скептична.

— Мога ли да ви задам няколко въпроса за бившия ви съпруг, госпожо Уолтън?

— Можете — изрече ясно Гейл, потресена от летаргията, причинена от успокоителните, — но си губите времето. Марк никога не би причинил зло на малкото ми момиченце.

— От колко време сте разведени?

Гейл трябваше да помисли няколко секунди, мозъкът ѝ се отправи назад във времето.

— Хм, почти тринайсет години.

— Имате ли нещо против, ако ви запitam защо се разведохте?

— Имаше доста причини, предполагам. Бяхме много млади, много различни. Марк всъщност не бе готов да улегне. Той имаше... други жени. — Лейтенант Коул вдигна поглед от бележника си. — Жени — повтори Гейл. — Не деца. Повярвайте ми, вкусът му към жени не е момчешки.

— Какво бе отношението му, когато се омъжихте отново?

Гейл сви рамене.

— Желаше ми доброто. Какво искате да ви кажа?

Ръката на Джек здраво стисна нейната.

— Как се държи с дъщеря ви?

— Обича Дженифър. Прекрасен баща е.

— Как се чувства от факта, че Джек е заел мястото му?

Гейл се вгледа в очите на съпруга си.

— Мисля, че първоначално изпитваше неудобство — започна тя, — но след като се увери, че Джек няма намерение да го измести, както казахте, той се успокои. Джек и Дженифър се разбират прекрасно. Тя го обича и той я обича, но Марк е нейният баща и тя го знае.

— Как се почувства Марк, когато родихте дете от друг мъж?

Гейл се опита да си припомни реакцията на Марк.

— Не помня — накрая отвърна тя. — Не смятам, че е изпитал нещо.

— Не е ревнувал?

— Поне не съм го забелязала. Защо да ревнува?

— Не мислите, че е таил някакви мисли за отмъщение?

— Отмъщение? За какво? Не разбирам какво се опитвате да намеKNете.

— Успокой се, Гейл — предпазливо се обади Джек.

— Какво се опитва да каже? — запита Гейл съпруга си, сякаш полицейският инспектор не съществуваше.

— Бившият ви съпруг няма установено алиби за времето, когато е умряла дъщеря ви — отвърна полицаят.

— Не се нуждае от такова — запротестира Гейл слабо, докато се опитваше да осъзнае новата информация.

Лейтенант Коул провери нещо в бележника си.

— Фотографирал е някаква жена в Уест Ориндж от два до три часа. Следващият му ангажимент е бил близнаци в четири часа, недалеч от вашата къща. — Той замълча, за да остави информацията да достигне до нея. — Не отнема цял час да се отиде от Уест Ориндж до Ливингстън.

— Губите си времето, лейтенант — каза му Гейл, усещайки клепачите ѝ да натежават като олово.

— Ами приятеля на Дженифър?

— Еди? — запита Гейл, удивлението я накара отново да се пробуди.

— Еди Фрейзър — изрече полицаят, четейки от бележките си. — Възраст шестнайсет, ученик в единайсети клас, отличник.

— Еди и Дженифър учат в един клас — обади се Джек. — Ходят сериозно от почти година.

— За бога, не го е извършил Еди — изхленчи Гейл. В гърдите ѝ се натрупваше паника. — Губите ценно време. Еди е добро момче. Сериозен ученик. Исква да стане адвокат или лекар. Луд е по Дженифър, както и по Синди.

— Забелязали ли сте нещо в държанието му към Синди?

— Какво точно?

— Да сте забелязали да я наблюдава по начин, който да ви разтревожи? Ако играят заедно или се боричкат, дали сте забелязали ръката му да докосва краката ѝ? Може би потупване по задните части, малко по-дълго от нормалното...

— Престанете! — извика Гейл. — Това е лудост. Еди не е причинил зло на Синди. Той е мило момче, винаги любезен, готов да помогне. — Гейл погледна към Джек за потвърждение. — Нали е

такъв? — Джек кимна безмълвно. — Ние харесваме Еди. Той също ни харесва. Искам да кажа, първоначално не бяхме във възторг от дружбата им. Смятахме, че Дженифър е твърде млада, за да се свърже само с едно момче, но той бе толкова мил, пък и решихме, че можеше да е много по-зле, все пак те са само на шестнайсет. Не искахме да насърчаваме тяхната... страст — тя заекна, — като се опитваме да им забраним. Поставихме им известни условия. Никакви срещи през седмицата, да се прибират до един часа в петък и събота вечерта. Еди се съгласи. Никога не сме имали неприятности. Не разбирате ли? — запита тя, гледайки към младия полицаи. — Не може да е Еди. Той обичаше Синди като своя сестричка. Зная какво изпитваше към нея.

— Той няма алиби за дадения период от време — заяви лейтенант Коул, както по-рано в разговора за Марк. — Твърди, че се е върнал направо от училище да учи за изпит.

— Ако е казал така — възрази Гейл, — значи така е направил.

— За нещастие, по онова време не е имало никой у дома му, който да го потвърди.

— Това е нелепо — каза Гейл, като затвори очи. Не искаше да слуша повече въпросите му, след като той не се опитваше да чуе отговорите й. Еди не бе убиец на деца. Определено не бе убиец. Нито Марк Галахър. Полицията си губеше времето, вместо да открие истинския престъпник. — Какво правите, за да откриете убиеца? — запита тя и моментално разбра, че е следващата сутрин и нищо не се е променило. Слънцето огряваше букетите върху перваза на прозореца; сестрите изглеждаха решителни и по-енергични, действията им бяха по-целенасочени. Те отиваха от точка А до точка Б сякаш наистина имаше смисъл да го правят. Никой не си бе направил труда да им каже, че няма никакъв смисъл.

Гейл прекара по-голямата част от нощта в парка, изправяше се срещу безликия убиец на малкото си дете, искаше да го убие, но беше неспособна да го направи, пропускаше възможността да отмъсти за смъртта на детето си, да облекчи до известна степен вината си. Знаеше, че сега е следващата сутрин, защото — ако изобщо бе възможно — тя беше още по-уморена от предишната вечер.

— Какво правите, за да откриете убиеца? — повтори тя, без да е сигурна дали лейтенантът я е чул първия път, всъщност, зададе въпроса на глас.

Уверенията му бяха незабавни и автоматични.

— Правим каквото можем — заяви той, почти като папагал. — Работим усилено по случая. Подбрахме всички известни ни сексманиаци от района. Съпругът ви вече прегледа картотеката със снимки да провери дали няма да открие нещо. Бихме искали да направите същото, когато се почувствате по-добре.

— Ще ги разгледам сега — каза му тя и той незабавно извади няколко фотографии. Гейл бавно разглеждаше всяко лице, някои млади, някои не чак толкова, някои неприятни, други привлекателни на вид. Никой не ѝ бе познат. Подаде снимките обратно. — Те са толкова... обикновени — отбеляза тя накрая, изненадана от думите си. Бе очаквала злото да бъде по-шокиращо на вид.

— Ще направим и някои проби — продължи лейтенант Коул.

— Проби ли? Какви?

— Убиецът е оставил много ясни следи от стъпки в калта. После имаме проби от слюнката, кръвта, спермата.

Силата на тези думи я удари направо в стомаха като боксьорски юмрук. Усети горчивината от гърлото ѝ да се надига в устата ѝ и в следващия миг започна неудържимо да повръща. За секунди сестрата бе до нея и държеше главата ѝ, а полицаят бе изчезнал.

По някое време по-късно, с глава на възглавницата и ръката на Джек върху нейната, стаята тиха, освен приглушеното им дишане, тя се чудеше как е възможно все още да е жива, когато се чувства напълно мъртва отвътре.

Репортерите я очакваха, когато излезе от болницата, запратиха въпросите си към нея като камъни, заобиколиха я с телата и камерите си.

— Имате ли представа кой е виновен?

— Полицията каза ли в каква посока са се насочили?

— Имат ли улики?

„Точно като по телевизията“ — помисли си тя, без да им отвръща.

— Какво изпитвате към смъртната присъда?

Някой бе отговорил и Гейл бе учудена, когато видя в новините по телевизията, че е била тя: не иска кръв или отмъщение, иска само убиецът да бъде заловен и е абсолютно уверена, че това ще стане. Откъде бе намерила сили да го каже?

Джек бе втренчил поглед в шосето, ръцете му стискаха нейните, докато седяха на задната седалка в полицейската кола на път към къщи. Лейтенант Коул беше отпред до шофьора. Вероятно пред тях ги очакват още репортери, бе ги предупредил той. Гейл бе кимнала, без да каже нищо, умът ѝ бе зает с резултата от аутопсията.

Полицията я бе информирала, докато тя се бореше с представата за красивото си дете, разрязано в името на повече доказателства, че Синди Уолтън е била сексуално атакувана и сетне удушена от непознат нападател на 30 април, приблизително в три и половина следобед, същата информация ѝ бяха дали и преди, когато не знаеха нищо. За два дни, въпреки постоянните уверения, те не бяха помръднали нито стъпка напред към арестуването на виновника. Бяха потвърдили само това, което знаеха досега. Но тялото на момиченцето ѝ бе подложено на по-нататъшни унижения от скалпелите на съдебните лекари. Следата, оставена от убиеца бе от два дни и въпреки изявленията си пред репортерите, че полицията сигурно ще залови престъпника, Гейл не бе сигурна в това. Фактът, че двамата заподозрени са мъже, които познаваше и знаеше, че са абсолютно неспособни на подобно деяние, не помогна увереността ѝ да се засили. Полицията никога нямаше да открие убиеца, призна тя безмълвно, заглеждана в лейтенант Коул.

Той бе приятен човек; имаше добри намерения; очевидно се опитваше да помогне. Но Синди бе просто случай за него, както всички останали, тъжно, дори трагично произшествие, но не и рядкост в днешно време. Нейната смърт ги бе потресла, вероятно, но не бе променила живота им. Полицията щеше да направи всичко по силите си, но всъщност какво можеха да сторят? Бе чела достатъчно, за да знае, че след няколко дни следата на убиеца избледняваше. Имаше причини да вярва, че ако полицията не намереше убиеца сега, може би никога нямаше да го направи.

Мисълта за убиеца на дъщеря ѝ, който се разхождаше на свобода из улиците на града, разрушаваше ефекта на всички успокоителни, погълнати напоследък. „Последната гадост“ — помисли си тя, умът ѝ се въртеше в спирала около един план, нещо, което тя никога нямаше да допусне. Ако полицията не можеше да открие убиеца на дъщеря ѝ, то тя трябваше да го стори сама.

Осъзнаването на този факт не я изненада, сякаш подсъзнанието ѝ го бе знаело през цялото време. Всъщност, беше съвсем просто. Тя

щеше да отмъсти за смъртта на дъщеря си, като предаде престъпника на правосъдието. Нямаше да остане безпомощната фигура от своите сънища.

Гейл се облегна на Джек и позволи на тялото си да събере сили. Реши, че първо трябва да даде шанс на полицаите. Погледна навън през страничния прозорец.

Ще им даде шейсет дни.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Очаквах я, когато влезе през вратата, лицата им бяха като разкривен дървен офорт, създаден от Едуард Мънх, посърнали, замръзнали в скръб и обърканост.

— Мамо — прошепна Гейл, неспособна да каже повече, когато ръцете на майка ѝ я прегърнаха и телата им потръпнаха едно до друго.

— Мила моя — чу тя майка ѝ да проплаква, преди да усети как я дръпват силни ръце.

— Татко — въздъхна тя, сякаш думата сама изскочи от устата ѝ. Нейният баща, едър мъж със слънчев загар, силно я притискаше към гърдите си. Не казваше нищо и тя позна, докато се сгушваше в него, че така те се поддържат взаимно.

— Какво ужасно нещо — тихо изрече той. — Нашата хубава Синди.

Гейл се опита да помръдне главата си, но не успя. Баща ѝ я държеше здраво в прегръдките си. Неочаквано се почувства като в усмирителна риза; ръцете му бяха прилепени от двете ѝ страни, не ѝ даваха възможност да завърти главата си в нито една посока. Ръцете на баща ѝ я притиснаха още по-силно, когато се опита да помръдне, усети се като дребно животно, бавно задушавано от питон. Не можеше да си поеме дъх. Той я задушаваше, изтискваше живота от нея. „Мили боже, Синди — изпищя тя беззвучно, — това ли изпита?“ Тя диво се дръпна от ръцете на баща си.

— Ще открият този кучи син — каза баща ѝ силно, — и ако имаме късмет, някой ще застреля копелето.

— Дейв — предупреди го майка ѝ.

— Ще го открият — продължи баща ѝ, без да обръща внимание на забележката на жена си — и тогава някой трябва да убие това животно много бавно. Куршумът е твърде леко наказание за такъв човек. Както и задушливият газ или електрическият стол. Трябва да му отрежат топките и жив да го одерат. Бих могъл да го направя. Сигурен съм, че ще мога.

Той седна, енергията му се изчерпа, гласът му замря.

— Каквото и да се направи, няма да ни върне Синди — тихо изрече майката на Гейл и придърпа дъщеря си в прегръдките си.

— Поне това животно няма да причини зло на никой друг — гневно произнесе баща ѝ. — Най-малкото, ще го заличат от лицето на земята.

— Аз съм с теб, татко — проехтя глас от далечния ъгъл на стаята.

Гейл погледна над рамото на майка си към сестра си Каръл, която стоеше права и пребледняла. Гейл изпита нужда да отиде при нея и след няколко секунди двете сестри се прегърнаха.

— О, боже, Гейл, това е ужасно — изплака тихо Каръл.

— Зная — задъха се Гейл и усети как се вцепенява все повече. Неочаквано коленете ѝ се подкосиха.

Незабавно я отведоха на канапето, където множество ръце подредиха възглавници и внимателно я поставиха върху тях. Сестра ѝ седна от едната страна, майка ѝ от другата. Баща ѝ седна на стол срещу тях, хванал главата си с ръце. Джек остана прав, неспособен да помръдне. Беше сам, осъзна Гейл. Баща му бе мъртъв; майка му, с която бяха в добри, но резервирани отношения, все още не беше открита. Джек бе единствено дете, така че нямаше никой до себе си. Никой, освен нея, осъзна Гейл. Придърпа го към канапето, накара го да седне между нея и сестра ѝ, но тогава точно неговите ръце я утешиха. Бе толкова типично за Джек, помисли си Гейл, докато полагаше глава на широките му гърди.

Останаха неподвижни за, както изглежда, дълго време. Никой не проговори. Всъщност, нямаше какво да си кажат. Непознатият в храстите бе казал всичко.

Почукването на вратата бе много тихо и нерешителният лейтенант Коул, чието присъствие Гейл досега не бе осъзнала, отиде да отвори. Гейл наблюдаваше как дъщеря ѝ Дженифър се втурна вкъщи и стана точно навреме, за да я подхване и тя припадна в ръцете ѝ. Гейл бързо покри мокрите страни на дъщеря си с целувки, като забеляза с крайчеца на очите си, че Дженифър не е сама. Марк и Джули, бившият съпруг и жена му, бяха с нея. Както и приятелят ѝ, Еди. „Марк и Еди — помисли си Гейл, поглеждайки към лейтенанта, — неговите главни заподозрени.“

Марк и Джули веднага се приближиха, Марк леко я прегърна. Беше по-висок от Джек; бе забравила колко е висок. Но след като притисна за миг главата ѝ към гърдите си, тя усети същото задушаване, както в прегръдките на баща си и се отдръпна. Почувства се по-добре от леката прегръдка на Джули.

— Ако можем да помогнем с нещо — изрече Джули, — с каквото и да е, моля, не се колебайте да ни кажете. Ако искате Дженифър да остане при нас...

— Благодаря — искрено отвърна Гейл. — Смятам, че точно сега би искала да си е у дома, но съм ви благодарна...

— Полицията има ли някаква представа...? — започна Джули, като погледна безпомощно към полицаия.

— Мислят, че го е направил Марк — изсмя се Гейл, смехът ѝ сепна всички в стаята. Наистина ли бе толкова силен, както прозвуча?

Гейл погледна към приятеля на Дженифър.

— А ако не е Марк — каза тя и гласът ѝ проехтя силно в ушите ѝ, — тогава си бил ти, Дуейн.

Защо всички я наблюдаваха така странно?

— Еди — поправи се тя, после започна да се смее на грешката си, мислейки колко интересни могат да бъдат асоциациите в подсъзнанието, толкова неочаквано смешни. Чудеше се дали лейтенант Коул, явно притеснен в този момент, осъзнаваше колко бе смешна грешката ѝ. Или бе твърде млад, за да помни онези ранни дни на рокендрола?

Някой, не бе сигурна кой, я поведе обратно към канапето, вдигна краката ѝ и сложи възглавница под главата ѝ. Някой друг я покри с одеяло. Дадоха ѝ вода. Чу вратата да се отваря и да се затваря и разбра, че някой от стаята си е отишъл, но очите ѝ се затваряха и ѝ бяха нужни невероятни усилия, за да ги отвори и да види кой си е отишъл. Когато затвори очи и остави чудовищната умора от предишните няколко дни да я погълне изцяло, последният образ, който видя, бе баща ѝ — стройното му, със слънчев загар тяло, прегърбено и с десетина години по-старо, отколкото когато го бе видяла преди година.

Отвори очи при звука от нови гласове.

— Здравсти — нежно каза приятелката ѝ Лаура и направи опит да се усмихне. — Как се чувстваш?

Гейл свали крака от канапето и отхвърли одеялото.

— Колко е часът? — попита тя, огледа се, забеляза, че се е стъмнило, а родителите, сестра ѝ и дъщеря ѝ ги няма. Както и полицейският инспектор. Дали изобщо са били тук, или бе сънувала?

— Осем часът е — каза ѝ Джек, приближавайки до нея. — Лейтенант Коул си отиде преди малко. Изпратих останалите навън да вечерят.

— Цветята от Нанси ли са? — запита Гейл, като съзря огромния букет рози и карамфили, аранжиран на масичката за кафе.

Джек кимна.

— Добре ли си? — обади се Лаура.

Гейл дълбоко въздъхна.

— Не зная. Чувствам се вцепенена. Предполагам, че е от лекарствата, които ми дават.

— И шока — добави Лаура.

Гейл безмълвно кимна, зарея празен поглед из стаята и накрая се загледа в малките червени и розови цветя.

— Розовото бе любимият цвят на Синди.

Лаура сведе глава.

— Когато бях малко момиче и аз го харесвах.

— Наистина ли? Аз също — увери я Гейл. По устните ѝ се плъзна бегла усмивка. — Предполагам, че това е любимият цвят на всички момиченца.

Разговорът замря; леката усмивка изчезна.

— Нанси беше ли тук? — попита Гейл, връщайки се към цветята.

Джек поклати глава.

— Не очаквай това от нея — посъветва я Лаура внимателно.

Гейл едва не се засмя.

— Никога не съм си и помисляла — каза тя. — Нанси си е Нанси. Всеки се справя с мъката си по своему.

Лицето на Лаура стана сериозно.

— Как се справяте с положението?

— Не зная — поклати глава Гейл, отначало бавно, после все по-бързо. Неочаквано усети ръцете на Лаура; едната на тила, нежно

придържайки я, а другата внимателно притискаше челото ѝ към меката памучна блуза.

— Отпусни се — прошепна Лаура. — Не пази всичко вътре в себе си.

— Не мога — каза Гейл, в гласа ѝ се прокрадна паника. — Не зная какво изпитвам. Чувствам толкова много различни неща.

— Какви?

Гейл заоглежда наоколо, сякаш търсеше какво да каже.

— Не зная — повтори тя безпомощно. — Гняв, предполагам.

— Добре — поощри я Лаура. — Би трябвало да изпитваш гняв. Имаш пълното право да го изпитваш. Това е полезно. Отприщи този гняв.

— Изпитвам гняв и към себе си...

Лаура я прекъсна рязко.

— Не — силно изрече тя. — Това не е гняв. Това е вина. Да не си посмяла да се чувстваш виновна. Чуваш ли ме? Няма за какво. Погледни ме — тихо изкомандва тя и Гейл откри, че очите ѝ се взират право в тези на Лаура. — Вината е напълно излишно чувство. Няма да поправи нищо. А и няма за какво да изпитваш вина.

— Ти не разбираш — заекна Гейл. — Виж, отчасти грешката е моя.

— В никакъв случай.

— Изслушай ме, моля те — настоя Гейл и Лаура замълча.

— Излязох с Нанси. Не си бях вкъщи, когато трябваше.

— За бога, Гейл, дори майките понякога имат право да излизат. Няма значение дали си била у дома.

— Да, щеше да има — отвърна Гейл, като кимаше упорито. — Разбираш ли, ако не бях излязла, когато бавачката на госпожа Хюит се е обадила да каже, че е прибрала Линда по-рано от училище... Щях да съм тук и да си доведа Синди. Щяхме да се приберем у дома заедно. Щеше да е в безопасност. Щеше да е жива, само ако си бях останала вкъщи. Но не бях. Ох, боже, грешката е моя!

Изведнъж гласът на Лаура се извиси. Прегръдката ѝ вече бе не утешителна, а настояща, пръстите ѝ я стискаха.

— Сега ти ме чуй — настоя тя — и ме слушай внимателно, защото искам да запомниш всяка дума, която ще ти кажа и ще си ги повтаряш всеки път, когато в главата ти започнат да се въртят подобни

мисли. Това, което се е случило, не е твоя грешка. Не си можела да промениш нищо. Ако, ако, ако. Няма по-лоша дума в езика ни. Само ако бях направила това, само ако бях направила онова. Е, не си. И не можеш да сториш нищо, освен да полудееш. Разбираш ли?

Ръката на Гейл се протегна и погали меката руса коса на приятелката ѝ.

— Да — каза тя, опитвайки се да я успокои. — Благодаря ти. За всичко.

Съпругът на Лаура, Майк, изведнъж застана до жена си. Гейл се сепна. Нямахше представа, че е тук.

— Мисля, че трябва да си тръгваме — внимателно произнесе той. — Остави Гейл да си почине.

— През последните дни не правя нищо — напомни му Гейл.

— Искаш ли да останем? — запита Лаура.

Гейл поклати глава.

— Не. Вървете. Майк е прав. Уморена съм, въпреки всичко.

Лаура се наведе, целуна я и отстъпи назад; съпругът ѝ се приближи до Гейл за пръв път. Тя усети топлината на дъха му, когато леко докосна лицето ѝ, устните му се допряха до косата ѝ. Пред очите ѝ се мярна бърза картина на мъжа зад храстите, нахалните му устни се впиха в бузката на малкото ѝ момиченце и Гейл рязко се отдръпна, през тялото ѝ премина неволна тръпка. Майк нежно я погали по бузата, жест, с който искаше да я успокои, но тя неочаквано усети пръстите му като бръсначи по кожата си и когато той отдръпна ръка, се почувства смачкана.

— Грижи се за себе си — поръча той, после поклати глава. — Току-що разбрах колко глупав е този израз.

Телефонът иззвъня, точно когато Джек затваряше външната врата зад тях. Гейл направи опит да се надигне, но Джек бе по-бърз и вдигна телефона на четвъртото позвъняване.

— Нанси е — съобщи той с ръка на слушалката. — Искаш ли да говориш с нея?

Гейл кимна, стана от канапето и докато поемаше от Джек слушалката, неочаквано изпита желание да чуе гласа на Нанси.

— Как си? — започна Нанси. — О, боже, не повярвах, когато чух новините. Почувствах се ужасно. Добре ли си? Трябва да си съсипана, горката ми приятелка. Само като си помисля, че може да се е случило,

докато сме били по магазините. Чувствам се толкова... виновна в известен смисъл, сякаш всичко е по моя вина... — Гласът ѝ замлъкна.

— Не бъди глупава, Нанси — тихо изрече Гейл, опитвайки се да я успокои, както приятелката ѝ Лаура го бе сторила за нея преди малко. — Как е възможно случилото се да е по твоя вина?

— Е, разбирам, че всъщност не е — съгласи се тя, а Гейл се зачуди колко неусетно Нанси бе насочила разговора отново върху себе си. Нямаше начин Нанси да бъде свързана с това, което преживяваше, осъзна Гейл. Двете деца на Нанси не бяха особено близки и рядко общуваха с майка си. Бе ги игнорирала до голяма степен през техните така наречени формиращи години, за да ги отхвърли като неблагоприятни, когато бяха избрали да живеят при баща си след развода. Всеки път, когато Гейл направеше грешката да се възхищава от децата си, устните на Нанси се извиваха в разбираща усмивка и тя казваше: „Само почакай да пораснат още малко и ще ти се качат на главата. Ще видиш“. Нанси надали можеше да разбере какво преживява. Всъщност, кой би могъл?

— Благодаря за цветята — искрено ѝ благодари Гейл. — Много мило от твоя страна да ми изпратиш такива красиви цветя.

— Харесаха ли ти? — запита Нанси. Изведнъж долови несигурност в гласа ѝ. — Не знаех какво да направя, дали е подходящо да се изпращат цветя...

— Розовото беше любимият цвят на Синди — повтори Гейл предишното си изявление в желанието си да сподели нещо за детето си с приятелката си.

Настъпи неловко мълчание.

— По-добре да приключваме и да си починеш — най-после изрече Нанси. — Ще ти се обадя утре. Или слушай, защо ти не ми се обадиш? Не искам да те притеснявам или да прекъсна нещо. Ще го направиш ли? Гейл?

— Какво?

— Ще ми се обадиш ли утре, когато имаш възможност?

— Разбира се — съгласи се Гейл глухо.

— Обещавах ли?

„Мамо, когато умрем, можем ли да сме заедно? Може ли да се държим за ръце? Обещавах ли?“

— Обещавам — изрече Гейл и затвори телефона.

През нощта в леглото Гейл сънува, че със Синди са се качили в препълнен автобус, в който, изглежда, се качваха още хора и те едва си проправиха път до средата. Нямаше места и бяха принудени да стоят прави, телата им се притискаха силно в хората наоколо. След няколко минути тъй като не достигаше въздух един човек до нея припадна, но заради навалицата остана прав. Нямаше къде да падне и Гейл бе принудена да понесе тежестта му, брадата му се притискаше в тила ѝ. Проумя, че мъжът е мъртъв, защото не дишаше. Неочаквано вратите се отвориха и тълпата се изля навън, откъсна Синди от майка ѝ, изтласка я на улицата. Ръцете на Гейл напразно се опитваха да стигнат до детето ѝ, но хващаха само въздух. Неочаквано разбра, че е пред вратите на Мемориал парк, потресена от откритието, че е напълно сама. Затича отчаяно из парка, без да вижда нещо или някого.

Зави зад тъгла и изневиделица се озова при Шорт Хил Мал в Блумингдейл. Тълпата от автобуса се появи отново и като обезумяла купуваше всичко, което ѝ попадне пред очите.

Гейл погледна над тълпата и забеляза храсталак и отдалечаващата се фигура на млад мъж. Носеше найлонов плик от Блумингдейл. Пликът изглежда се раздвижи. Гейл ахна, като осъзна, че Синди е вътре в торбата. Запробива си път през тълпата.

— Мога ли да ви помогна? — запита я една продавачка, която се приближи и хвана Гейл за ръката.

Гейл блъсна жената встрани.

Младият мъж изчезна зад храстите, точно когато Гейл успя да изскочи от тълпата. Тя хукна към храстите, но там нямаше никой. Извърна се. Тълпата бе изчезнала. Бе сама, отново съвсем сама.

Чу звук и се втурна в тази посока. Пак нямаше нищо. Тогава видя нещо да лежи на земята, полузаровено в калта. Наведе се да го вземе — торбата от Блумингдейл. Отвори я и чу странен груб смях откъм храстите, които сега я заобикаляха. Ръцете ѝ отчаяно започнаха да вадят съдържанието на плика. Захвърли го встрани и застана втрещена в това, което откри.

Детска кадифена пурпурна рокличка.

Събуди се с писък.

— Всичко е наред — чу тя Джек да казва на родителите ѝ пред вратата на тяхната спалня. — Имала е кошмари. Сега е добре.

Когато Джек се върна в леглото, той се настани близо до нея.

— Добре ли си? — тихо запита той.

Гейл кимна мълчаливо, притисна се към него, отвори широко очи, сякаш клепачите ѝ можеха да отблъснат виденията от кошмара и да ги задържат надалеч.

— Искаш ли хапче за сън? — попита той.

— Не — прошепна тя с усилие. — Повече няма да взимам никакви лекарства. — Усети как топлината на тялото му засилва тръпките в нейното. — Събудих ли те?

— Не — промълви той. — Не бях заспал.

— Може би ти трябва да вземеш приспивателно — предложи тя. — Колко е часът?

Джек се протегна да види часовника.

— Три и половина.

— Три и половина — повтори Гейл и двамата мълчаливо осъзнаха значението на този час. Синди бе умряла приблизително в три и половина.

Джек затвори очи и Гейл се загледа в гъстите му мигли, мислейки за ужаса, който са били принудени да видят тези очи, когато е идентифицирал тялото на мъртвото дете.

„Как изглеждаше детето ни?“, искаше ѝ се да запита, но не го направи, защото не можеше да понесе отговора.

Притисна тяло до това на съпруга си, сякаш да компенсира новоналожената дистанция между тях. Сега бяха всъщност самотни, осъзна тя, въпреки годините на близост. Смъртта налагаше самота.

От спалнята за гости чуваше как родителите ѝ тихо разговаряха. Тревогата в гласовете им се долавяше дори през стените. Спомни си как като малка лежеше в леглото и слушаше приглушените им разговори, опитваше се да разбере думите, да разбере причината за смеха, идващ иззад затворената врата. Сега нямаше смях.

И все пак гласовете им и самото им присъствие действаха утешително. Както някога в детството ѝ, те я караха да се чувства сигурна.

ГЛАВА ПЕТА

Гейл бе израснала в изпълнен с музика дом. Баща ѝ постоянно пееше и всичките ѝ ранни спомени бяха изградени върху трептящия му баритон. Дейв Харингтън обичаше страстно операта. Колекцията му от плочи будеше завист у всичките му познати и съдържаше поне по три изпълнения на най-великите класически произведения. Докато повечето дечица бяха заети с песнички като „Мери има агънце“, Гейл и Каръл си проправяха път през сложните арии на „Аида“ и „Бохеми“. Докато другите деца бяха приспивани с приказките на братя Грим, малките сестри отиваха в леглата си с „Хофманови приказки“ и „Травиата“.

Домочадието на Харингтън само поставяше малки опери. Бащата на Гейл винаги си присвояваше водещата партия на неуморния ухажор, а Каръл обикновено бе трагическата му любима. Лайла Харингтън пък си въобразяваше, че е добра танцьорка и играеше множество роли, повечето с дълги шарфове и воали, които сякаш нямаха чет. Гейл аккомпанираше на пиано.

Гейл никога не разказваше в училище за тези домашни постановки. Срамуваше се от начина, по който децата реагират на странностите на родителите си. Искаше да се обръщат към нея както към останалите деца, чиито родители никога не отговаряха на въпросите за домашно като избухваха в арии. За разлика от нея Каръл разкриваше домашните театрални склонности; печелеше главните роли в училищните музикални постановки и реши да стане професионална актриса. През последното десетилетие се бореше да си създаде име на Бродуей.

Едва преди да завърши училище Гейл разбра, че баща ѝ не е оперен певец, както винаги бе смятала (и както го бе вписала в училищните формуляри в графата за професията му), а всъщност е търговец на едро с кожи. Новината бе нещо като шок за нея и за известно време я караше да се замисля по-дълго преди да отговори на каквито и да било въпроси, дори за неща, в които бе съвсем сигурна.

Напрегнато и притеснително по природа дете, Гейл израсна в срамежливо момиче, вероятно като реакция към всички открити личности вкъщи, но най-вероятно защото по характер бе тиха.

Каръл бе другата крайност. Отракана там, където Гейл бе самовгълбена; палава там, където Гейл бе предпазлива; готова да спори там, където Гейл бе нерешителна. Каръл като малък танк преминаваше през всичко и всеки, който застанеше на пътя ѝ. Правеше го по възможно най-милият начин и, както изглежда, никой нямаше нищо против, особено Гейл, която обожаваше по-малката си сестра и ѝ се възхищаваше. Чувствата бяха взаимни и въпреки че Каръл бе почти с четири години по-малка, тя защитаваеше Гейл, а не обратното. Каръл се грижеше за нея и следеше да не остане пренебрегната в шумотевицата от останалите членове на семейството.

Освен пеенето, Дейв Харингтън бе плодовит художник и изобретател. Всекидневната на техния дом бе изпълнена с неговите екзотични, експресионистични творби. Гейл се смущаваше да покани когото и да било от приятелите си в тази стая, за да не се уплашат и избягат от зелените и пурпурните лица, които щяха да ги посрещнат. Веднъж Гейл трябваше да заведе в мазето огняря да провери нещо. Той се спъна в огромна картина в розово и оранжево на гола жена с пищни бедра, седнала с гръб към зрителя; десният ѝ крак бе в кофа вода. Огнярят премести поглед от яркорозовото тяло към розовото лице на тийнейджърката до него и я попита похотливо: „Това ти ли си?“. По-късно майката на Гейл си призна, че тя е била модела за картината. Бе позирала и за друга картина на полегнала гола червенокоса жена на яркозелен фон и малко пурпурно кученце, дискретно поставено в основата на бедрата ѝ, едно от големите му уши сочеше право към небето.

Картините обаче бледнееха в сравнение с изобретенията на Дейв Харингтън. Между множеството идеи бяха колани за целомъдрие на кучета, чадъри, които можеха да се прикачат към шапки, оставяйки ръцете свободни и слънчеви очила с вградени в тях мигли. Той заклеваше домочадието си да пазят в тайна откритията му, но Гейл и без това по-скоро би умряла, отколкото да разкрие тайната на приятелите си, които, изглежда, имаха напълно нормални бащи.

Чак когато се разведе с Марк и ѝ се наложи да остави дъщеричката си Дженифър при родителите си, за да започне работа

като банков касиер, Гейл осъзна колко специални са наистина майка ѝ и баща ѝ. По това време, разбира се, този период от живота ѝ бе приключил. А всичко започна с едно запознанство.

— Аз съм Марк Галахър — обяви уверено той, очевидно мъж, който знае какво представлява, а Гейл бе вдигнала очи от книгата, която четеше, за да види привлекателния, ако не и малко мрачен студент по изкуство от Бостънския университет, който я разглеждаше също толкова съсредоточено.

— Зная — срамежливо изрече тя. Инстинктът ѝ подсказваше да стане и да побегне, любопитството ѝ диктуваше да остане.

— Ти знаеш? — Той седна на пейката до нея. Бе прекрасен октомврийски ден, околните дървета хвърляха червени и оранжеви сенки върху двамата. — Какво точно знаеш?

Тя не каза нищо.

— На колко си години? — запита той. — Не може да си много голяма.

— На деветнайсет — отвърна тя, някак отбранително.

— Как се казваш?

— Гейл. Гейл Харингтън. — Положи усилие, за да го погледне право в очите, не успя и сведе поглед към скута си.

— От какво се страхуваш толкова, Гейл? — попита той, очите му се смееха. — Не се страхуваш от мен, нали?

— Не — ужасена отвърна Гейл.

— Искаш ли да дойдеш да видиш творбите ми? — запита той и бързо избухна в смях.

— Видяла съм достатъчно произведения у дома, благодаря — отвърна тя, напълно сериозна.

— О?

— Баща ми е художник — обяви тя и отново сведе поглед в скута си, чудейки се защо му го каза. Никога преди не го бе признавала.

— Рисувал ли те е някога? — Гейл поклати глава. — Аз бих искал да те нарисувам.

— Защо?

— Защото има нещо привлекателно в теб, спокойствието, с което си заобиколена, него бих искал да уловя на платно.

- Не ми се вярва.
- Защо?
- Защото...
- Защото какво?
- Защо искаш да ме рисуващ?
- Вече ти казах. А интересното е защо ти не ми позволяваш?
- Не те познавам.
- А ти не харесваш това, което ти е непознато?
- Просто не смятам, че си мой тип, това е всичко.
- Кой е споменал нещо за тип? Не искам да се любя с теб.

Просто искам да те рисувам. — Той замълча за по-голям ефект от думите си. — За такова срамежливо дете си доста самонадеяна.

Тя поклати глава, засрамена повече от всякога, искаше ѝ се той да се махне, ужасена, че може и да го направи.

— Добре — изрече накрая Гейл, когато стана ясно, че той няма да каже нищо повече. — Добре — повтори тя, кимайки.

Марк Галахър бе поразил и ужасил Гейл. Изпитваше страх от този мъж дори когато вървеше до него по улицата. Той излъчваше определена статичност, която се набиваше на очи най-вече в картините му — големи спирали от ярки цветове. За разлика от рисунките на баща ѝ — примитивни, почти детски, но с вродено равновесие, в тези на Марк нямаше композиция, структура или ограничения. Един цвят се преливаше в друг. Комбинацията на нюанси бе не по-малко смущаваща, дори обезпокоителна, сякаш умишлено подравяща това, което с малко повече мисъл би било добра картина. Но Марк Галахър не бе човек, надарен с мисъл и се интересуваше единствено от себе си. Портретът му на Гейл бе странен, плашещ елипсата на граници, кожата ѝ преливаше във фона на стената зад нея.

Когато повикаха Марк пред военната комисия, той шумно заплаши да отлети в Канада, ако го вземат на служба, но се оказа, че е безнадеждно и опасно сляп към цветовете. Когато Марк осъзна, че не може да пресъздаде за другите това, което умът му създаваше и че неговият ексцентричен гений бе резултат на физически недъг, а не продукт на своенравния му артистичен дух, той се отказа от рисуването. Вместо това се обърна към фотографията. Портрети и пейзажи. Само черно-бели.

Много рано в брака им Марк започна да отделя дълго време на някои от обектите си и след пет години на благородни жестове и временни изневери (бе й купил салонен роял с парите, изкарани от няколкото модела, с които имаше афери), Гейл го напусна. Тя никога не му се противопостави за никое от неговите неблагоприятия. Щеше да е твърде болезнено. Вместо това се грижеше за Дженифър и свиреше на пианото. Когато се изнесе, взе единствено тези две неща и дълго време животът ѝ се делеше между бебето и пианото.

Марк издържаше дъщеря си, когато имаше възможност, но печеленето на пари винаги бе, в най-добрия случай, непостоянно, а и имаше склонност да харчи парите си веднага щом се сдобиеше с тях, ако не и предварително. Когато Гейл напусна брачното гнездо, изпита само облекчение, а не разкаяние. И докато първите няколко години след развода бяха изпълнени с обичайното напрежение към бившия брачен партньор, то следващите им донесоха спокойствие и взаимна привързаност. Когато Гейл се омъжи за Джек Уолтън, тя и Марк можеха законно да се обръщат един към друг като приятели.

Първата ѝ среща с Джек бе напълно различна.

— Тук има един с проблем.

Гейл вдигна поглед от бюрото си към изнервената банкова касиерка пред себе си.

— Какво е станало?

— Върнахме му чек заради непокрытие, а той твърди, че в сметката му има достатъчно пари, за да се осребри.

Гейл, която отскоро бе повишена и изпълняваше ролята на началник, взе книжката от ръката на касиерката и я разгледа.

— Има право — каза тя и погледна към навъсения мъж, търпеливо чакащ от другата страна на гишето. — Ще поговоря с него. — Приближи го с усмивка, ужасно изнервена, хареса го дори преди да се представят, въпреки че не можеше да си обясни защо.

Джек Уолтън бе по-нисък и по-широкоплещест от Марк, но по някакъв начин ѝ се струваше по-едър, сякаш заемаше повече място. Напомняше ѝ за викинг, макар че косата му бе кестенява и нямаше брада. Просто изглеждаше... способен, реши тя, като че ли нямаше такова нещо, с което да не може да се справи.

— Какъв вид медицина практикувате, д-р Уолтън? — запита го тя, след като недоразумението беше изгладено.

— Ветеринар съм — усмихна се той. — Да имате болна котка, за която да се погрижа?

Сега бе ред на Гейл да се усмихне.

— Ще намеря някоя — отвърна тя.

Година и половина по-късно те се ожениха и Гейл никога, дори за миг не съжали за решението си. Както от пръв поглед бе разбрала, че Марк Галахър не ѝ подхожда, така знаеше, че Джек Уолтън е точно за нея. Въпреки грубите си черти, той имаше благи сини очи и усмивка, от която се появяваха бръчки на челото му.

Гейл изненада всичките си приятели, когато незабавно напусна работа и остана у дома. Отдаде се на грижи за дъщеря си Дженифър, която, като самата нея, бе нервно, напрегнато момиченце. Тя, изглежда, процъфтя под търпеливото, тихо напътствие на Гейл, която нито за миг не съжали, че си остана у дома, както не бе съжалила нито за миг за втория си брак. Джек направи всичко възможно да се сприятели с първоначално непокорното момиче и накрая неговата упоритост бе възнаградена. Дватамата станаха близки приятели, което бе от полза, когато малко след година Гейл откри, че отново е бременна. Този път със Синди.

Всичко около Синди от първия миг на раждането ѝ бе различно от това, което бе преживяла с Дженифър, по същия начин както Гейл се различаваше от сестра си. Докато раждането на Дженифър бе продължило двайсет и четири часа, изпълнени с болка, с Марк някъде навън, пиан в някой бар, раждането на Синди, асистирано от Джек, бе сравнително лесно, а бебето излезе от тези, които винаги вършат всичко правилно в точно определено време и това направи нещата много по-лесни за Гейл и много по-трудни за Дженифър, която моментално намрази новодошлия член на семейството. Макар разликата между двете момичета да бе почти десет години, проблемите не бяха чак такива, каквито бе очаквала Гейл, за което винаги бе благодарна. Нещата ставаха все по-лесни, всяка следваща година като че ли изминаваше по-бързо от предишната, сякаш времето се бе променило и хората се местеха другаде в други животи.

Родителите ѝ накрая се отказаха от студените зими в Ню Джърси и улеснени от пенсионирането на баща ѝ, се преместиха на юг, където

живееха през последните четири години в апартамент в Палм Бийч. Майка ѝ постоянно пренареждаше мебелите (Гейл никога не бе сигурна къде ще се намират различни неща при следващото ѝ посещение) и се задоволяваше с дълги разходки по морския бряг. Баща ѝ, който все още обичаше да пее и рисува — въпреки че се бе отказал от изобретенията си — бе смятан за нещо като ексцентрик от другите наематели в сградата. Беше открил блаженството на уокмена и сега предпочиташе да слуша любимите си касети на него, носейки го като апарат за намален слух, когато решише да се изтегне край басейна. Отначало високото му пеене едновременно с музиката, която слушаше, смущаваше другите почитатели на слънцето, но онези, които не се наслаждаваха на импровизираните концерти на Дейв Харингтън, скоро се научиха да отиват в другия край на басейна; тези, които го харесваха, а техният брой се увеличаваше с годините, формираха свой собствен кръг около него. „Неговата група“, би се изсмяла Лайла Харингтън, имайки предвид богатите вдовици — най-страстните обожателки на съпруга ѝ.

Каръл се бе установила в Ню Йорк след като завърши театрално училище в Колумбия и бе постигнала някакъв успех в театралния свят на и извън Бродуей. Името ѝ често се появяваше с малки букви на афишите. Тя никога не се омъжи и сменяше приятелите си приблизително на всеки две години.

Дори Марк Галахър се бе променил с годините след брака си с Джули — сериозен, успешен и без изневери. Или поне така мислеше Гейл, докато лейтенант Коул не се бе обадил да ѝ каже, че бившият ѝ съпруг вече не е между заподозрените, че е дал адреса и името на жената, с която твърдеше, че е прекарал времето си и тя е потвърдила алибито му. Гейл се чудеше дали Джули знае за тази жена и изпита остро разочарование, когато си припомни старите си рани от предишния си брак.

Гейл наблюдаваше прехода на времето и промените през годините бяха ѝ донесли спокойствие, дори в отделни моменти — забавление. Бе видяла приятели да сменят партньорите и идеалите си, да заменят една кауза с друга и да се оплакват горчиво от децата си, които бяха абсолютно тяхно копие.

По някакъв начин, въпреки ежедневните ужаси, за които четеше във вестниците, тя бе израснала с идеята за справедливост и смяташе,

че всеки получава това, което е заслужил.

В дните веднага след смъртта на Синди за първи път илюзиите ѝ започнаха да се изпаряват.

ГЛАВА ШЕСТА

— Бихме искали да наблюдавате за непознати лица в църквата, дори на гробището — каза лейтенант Коул.

— Какво? За какво говорите? — Гласът на Гейл бе несигурен, пръстите ѝ бяха леденостудени, докато стискаше ръцете си.

Лейтенантът протегна ръка и взе дланите ѝ в своите — жест, за който бе сигурна, че липсва в наръчника на полиция. Това бе импулсивен акт на състрадание, но типичен за лейтенант Коул — мъж, на когото Гейл гледаше през последните седем дни не само като на инспектор, а като на почти приятел. Общувахе с Гейл и семейството ѝ всеки ден, уведомяваше ги за действията на полицията, за всички улики, за всички признания, които бяха получили и отхвърлили — стандартната практика при всяко дело за убийство. Често се отбиваше на път от службата си към къщи, само за да поговорят. Дори бе разгледал стари фотоалбуми със снимки на мъртвото дете заедно с Гейл и Джек. Бе изслушал спомените им и макар Гейл дълбоко в себе си да разбираше, че той се надява да чуе нещо, което може да му даде информация за самоличността на убиеца, въпреки това му бе благодарна за вниманието, за желанието му да ги изслуша. Мнозина от приятелите ѝ, обадили се или отбили се у тях, за да изкажат загрижеността си, бързо ставаха безразлични, щом Гейл се опиташе да говори за Синди. Непрекъснато ѝ повтаряха, че за нея е по-добре да не мисли за подобни неща, така че Гейл престана, заради тях и заради себе си.

— Не е необичайно за убийците да се появяват на погребението на жертвата си — обясняваше лейтенант Коул. — Това дава на извратените им умове чувството за власт, предполагам, нещо като автор на пиеса, навъртащ се след последното действие, за да улови реакцията на публиката. Част от него се страхува да не бъде заловен; другата се наслаждава на отчаянието, което е причинил.

Гейл усети как стомахът ѝ се надига.

— Смятате, че ще е там?

— Това е една вероятност. Ще имаме наши хора навсякъде. Ако забележите човек, когото не познавате или решите, че сте видели някой, който изглежда неловко, някак си не на място, някой, който се усмихва може би, посочете го колкото може по-бързо. Ще бъда неотлъчно до вас.

Гейл кимна, насилвайки се да се съсредоточи в това, което казваше лейтенантът. Мъжът, убил малкото ѝ момиче да дойде на погребението! Мисълта бе твърде нелепа, ужасяваща. Умът ѝ пресяваше всичките странни телефонни обаждания от последната седмица: гневните гласове, които я порицаваха като родител; религиозни шарлатани, които ѝ казваха, че това е Божие наказание за греховете ѝ; или просто злонамерени хора, които се подиграваха и с преправени детски гласове викаха „Мамо!“.

Преди седмица не би повярвала, че съществуват подобни чудовища, че хората могат да бъдат толкова жестоки към друго човешко същество, което страда така силно. И все пак седмицата ѝ бе показала, че няма нищо невъзможно за хората, няма низост, в която да не изпаднат. Как бе могла да живее в този свят почти четирийсет години и да не го осъзнае досега?

Точно седем дни бяха изминали от трийсети април.

Гейл погледна към масичката в хола. Сутрешният вестник лежеше разтворен отгоре.

— Във вестника пише, че може би има някаква връзка между това, което се случи на Синди и момичето, убито преди година...

— Няма връзка — заяви незабавно лейтенант Коул. — Не знаей откъде взимат информацията си понякога тези репортери. Карън Фрийд е била прегазена от шофьор, който избягал. Не е имало сексуално насилие, нищо, което да свързва двата случая. — Гейл трепна, когато към дъщеря ѝ се обърнаха като към случай и погледна вестника.

Цялата преса правеше грандиозно театрално гневно шоу, крещеше към полицията с големите черни букви на заглавията си да открие убиеца на детето, преди да е извършил нещо отново. Но ефектът от целия този гняв бе покачване на продажбите в полза на издателите.

Вероятно убиецът също си бе купил вестник.

Вероятно убиецът щеше да бъде на погребението.

Телевизионни камери ги следваха от колата до църквата и по-късно на гробището. Гейл ги наблюдаваше с безпристрастно любопитство на зрител и осъзна, че през последната седмица това бе начинът, по който бе започнала да гледа на живота си. Едва когато мислите ѝ отново се върнаха към откриването на мъжа, отговорен за смъртта на дъщеря ѝ, започна да усеща искрици живот в себе си. Външно тя бе тук за тези, които имаха нужда от нея — да прегърне Дженифър, да хване Джек за ръка, да притисне буза до бузата на майка си. Вътрешно наблюдаваше всяко свое движение сякаш съзерцаваше някой друг, като централна фигура от чуждестранен филм със субтитри, които не е способна да следва или разбере. Ходеше от стая в стая, хранеше се, когато я поканеха, дори успяваше да се усмихне, когато ѝ дадяха основателен мотив; но отвътре не чувстваше нищо.

Слушаше думите на свещеника с привидна концентрация и може би, ако се наложеше, би повторила церемонията дума по дума и все пак не схващаше нищо от изреченото, също както и самият свещеник нямаше представа какво изпитва тя. „Как би могъл?“ — запита се сама. Та тя не изпитваше нищо.

Църквата бе изпълнена с цветя. Гейл забеляза моментално букета от Нанси. Бе най-големият. Нанси се отби у дома им преди няколко дни и обясни, че няма да може да присъства на погребението, защото щяло да бъде твърде болезнено за нея. Умоляваше Гейл да я разбере. Гейл се опита да поговори за Синди, но Нанси бързо избухна в сълзи и помоли Гейл да смени темата. Гейл млъкна и я остави да бърби за себе си.

И сега свещеникът говореше за нейното дете, както можеше да се говори за някого, когото никога не си познавал, а Гейл бе неспособна да слуша. „Бихме искали да наблюдавате за непознати лица в църквата... не е необичайно за убийците да се появяват на погребението на жертвата си.“ Гейл се озърна. Дали беше тук?

Очите ѝ обиколиха редовете от хора. Мъката им, изглежда, се увеличаваше, колкото по-далеч отиваше погледът ѝ. Църквата бе препълнена и първоначално Гейл се учуди, че има толкова непознати. Забеляза учителката на Синди, млада жена със сълзи стичащи се по лице, на което бе изписана болка и Гейл бързо извърна глава, сякаш усетила остър нож в гърдите си. Видя също неколцина съседи и дори

им кимна. Когато забележеше най-лекото потрепване на устни или мъчително преглъщане в нечие гърло, тя незабавно се извърщаше в друга посока.

Чувстваше се добре с членовете на семейството си. Миналата седмица ги бе закалила до известна степен. Очакването полицията да освободи тялото за погребението ги бе напрегнало до краен предел и Гейл осъзна, че се бяха надявали днешният ден да бъде нещо като край, полагането на тялото на Синди в земята да бъде сигнал за тях, останалите, отново да поемат нишките на живота си и да продължат да съществуват. В следващия миг тя разбра, че вероятно през идващите няколко дни Джек щеше да се върне към работата си, Дженифър пак щеше да тръгне на училище, родителите ѝ щяха да изчезнат във Флорида, а сестра ѝ щеше да полети към Нью Йорк. Всичко щеше да се върне към нормалното ежедневие. Пресата щеше да се занимава с техния случай, докато не се появи нещо ново. А самата Гейл щеше да се превърне от човешко същество в статистически факт.

Погледна към редицата, където стоеше баща ѝ, кожата му бе тъмна, косата — оредяла и посивяла, сините му очи, в миналото рядко без искрици, бяха станали воднисти и прозрачни. Погледът ѝ се върна към майка ѝ, лицето ѝ пребледняло въпреки слънчевия тен, късата ѝ червеникаворуса коса бе скрита под един от множеството ѝ копринени шалове, пръстите ѝ трепереха. Видя Каръл да седи отдясно на майка им. Беше по-спокойна, въпреки че лицето ѝ бе не по-малко нещастно. Винаги слаба и крехка на вид, въпреки че бе издръжлива, тя явно беше отслабнала през последната седмица и отново бе започнала да пуши по два пакета цигари на ден, навик, който бе преодоляла преди години.

Каръл не познаваше Синди много добре. Тя бе неотразимата леля Каръл от Нью Йорк, която ги посещаваше няколко пъти годишно с подаръци и мила усмивка и която Синди бе видяла миналата година в една постановка; но всъщност лелята и племенничката бяха останали привлекателна мистерия една за друга. Все пак очите ѝ бяха подпухнали, а лицето — безцветно.

Гейл се протегна и хвана ръката на сестра си. От другата ѝ страна бе застанал Джек. Гледаше право напред, нещо, което правеше често през изминалата седмица. Изглеждаше както обикновено и въпреки това — напълно различен. Нещо му бе откраднато, забеляза тя, осъзна, че същото нещо бе отнето и на нея. Когато погледнеше

Джек, сякаш се оглеждаше в огледало. Дали и той като нея изпитваше пустота вътре в себе си?

Ръката на Джек се премести неспокойно от коляното му в скута на Гейл. Понякога си стискаха силно ръцете. Сега и двете ѝ ръце бяха върху Дженифър, седнала със забит в пода поглед, бялата ѝ пола беше на точици от сълзите, които капеха на коленете ѝ. Дългата до раменете ѝ кестенява коса бе закрила лицето ѝ. В ръцете си мачкаше кърпичка.

Отдясно на Дженифър седеше Шейла Уолтън, майката на Джек, току-що долетяла предната вечер от Карибските острови, където Джек я бе открил. „Прилича на човек, страдащ от морска болест“ — помисли си Гейл, после реши, че видът ѝ е като на всички останали.

Зад нея седяха Марк и Джули, Лаура и Майк и още няколко техни приятели. Гейл се огледа за лейтенант Коул, но не го откри.

Отвъд първите няколко реда лицата бяха неясни, Гейл не видя между тях непознати. Всички бяха на място. Не, мястото им не беше тук.

— Онзи мъж там — каза Гейл на лейтенант Коул, появил се изневиделица, за да я хване за ръката и да я придружи по пътеката, когато службата завърши. Гейл посочи с брадичка към един тъмнокос мъж. Коул прошепна нещо на човека до себе си. — И не познавам онзи човек, с костюма в синьо и бяло. — Гейл наблюдаваше един светлокос младеж с леко смъкнати рамене, който изчезна през вратата на църквата. Помнеше, че според описанието заподозреният имаше мръсноруса коса. — И онзи там — добави тя, като посочи бързо с ръка, преди да осъзнае какво върши.

Лейтенант Коул се поусмихна и обясни:

— Той е от нашите хора.

— Полицай? — изненада се Гейл.

— Цивилен.

Гейл повтори думата безмълвно, докато продължаваха да вървят към вратата.

Когато излязоха навън, Гейл забеляза Еди Фрейзър и родителите му. Тя направи опит да му се усмихне, но устните ѝ се извиха вдървено и се отказа от намерението си. Джек вървеше здраво прегърнал Дженифър. През последната седмица Джек и Дженифър бяха по-близки от всякога, докато Гейл усещаше как се отдалечава. Дали някой го бе забелязал?

Гейл наблюдаваше погребалната служба, малкият ковчег бе спуснат в земята, чуваше хлипането на хората около себе си, но самата тя не помръдваше. Очите ѝ бяха сухи, тялото — сковано. За външния наблюдател, за хората зад телевизионните камери и за онези, които по-късно бяха видели събитието по телевизията, тя се явяваше, по думите на един журналист, връх на издръжливостта, забележително контролираща се жена. Друг журналист даже публично се запита за какво мисли и несъмнено би се разочаровал, ако научеше, че тя не мислеше за нищо. Мозъкът ѝ бе напълно празен. Непознатият в храстите бе заличил всичко.

В мига, в който колата спря пред къщата, разбраха, че нещо не е наред, че къщата не е същата, каквато я бяха оставили. Когато доближиха, видяха посипани стъкла по пътеката към входа.

— Мили боже — прошепна Гейл.

— Какво се е случило? — извика Дженифър.

— Повикай полицията — каза Джек, гласът му бе спокоен.

Полицейската кола бе зад тях и за минути заобиколиха къщата и я претърсиха, като внимателно изследваха наоколо за отпечатъци.

— Съмнявам се, че ще открием нещо — призна им лейтенант Коул по-късно, когато семейството се бе настанило в претарашената дневна. Липсваха стереоуредбата, цветният телевизор, както и пари, и бижута.

— Който и да го е направил е знаел от пресата, че няма да има никой в къщата по време на погребението и е подбрал точно този момент. Крадците не са почитатели на скръбта.

— Смятате ли, че този, който е убил Синди, би могъл... — започна Гейл.

— Малко вероятно — отвърна Коул, прекъсвайки я внимателно.
— Изобщо не е вероятно.

— Но не е невъзможно — заяви Гейл.

— Не — съгласи се той. — Не е невъзможно.

— Животни — постоянно повтаряше Дейв Харингтън.

Гейл гледаше безизразно в баща си и не изпитваше нищо. Това допълнително оскърбление бе твърде нищожно, за да ѝ окаже въздействие.

След като полицията си отиде и Джек откара Дженифър при Марк и Джули, където бе решено да пренощува, Гейл започна да прибира разхвърляните наоколо неща. Чекмеджета бяха изпразнени по пода, масичките за кафе бяха преобърнати, няколко дреболии лежаха счупени на килима. По пода на трапезарията беше разпръсната посуда, имаше и една изоставена посребрена чиния, явно недостатъчно добра, за да мине за истинска. Гейл се наведе да вдигне един от големите ножове и прокара пръст по острието му. Бе учудена секунда по-късно, когато видя струйка кръв.

— Гейл, господи, какво си направила? — възкликна Каръл някъде изотзад.

Гейл гледаше в нея безизразно, без да е сигурна как да реагира. Накрая не каза нищо, остави сестра си и майка си да я отведат до кухнята, където измиха пръста ѝ и го превързаха с кърпичка.

— Аз ще прибера сребърните съдове — каза Каръл и рязко спря. Гейл неочаквано осъзна, че липсва и радиото. — Татко е прав — продължи Каръл, — хората, които вършат подобни неща, не са подобри от животните. Не заслужават да живеят. Някой трябва да ги излови и застреля.

— Каръл, моля те — тихо изрече майка им, — като говориш така само влошаваш нещата.

— Това ми помага — троснато ѝ отвърна Каръл. — Какво им става на някои хора? Няма ли капка съчувствие?

— Очевидно нямат — отговори Гейл така хладнокръвно, че сама се учуди.

— Добре ли си? — попита Каръл и се доближи до нея. — Не изглеждаш много добре. Имаш странен вид. Гейл, чуваш ли ме?

Гейл виждаше как устните на сестра ѝ се движат и забеляза паниката, надигнала се в нея, но дъхът на Каръл върху лицето ѝ блокираше думите ѝ. Гейл се опита да се отдръпне от грижите на сестра си, от докосването на ръцете ѝ, от погледа ѝ. Каръл ѝ отнемаше въздуха; не ѝ даваше да диша.

Гейл се опита да проговори, да каже на Каръл ако обича да отстъпи встрани, да ѝ даде пространство да диша, че няма нищо лошо, ако стои на разстояние, но когато отвори уста, усети същия спазъм, връхлетял я в църквата, да се възобновява и не успя да произнесе нито

дума. Преди да припадне, тя си спомни, че освен радиото, крадците бяха отмъкнали и кухненския часовник от стената.

— Добре ли си? — питаше я майка ѝ до нея на леглото, държейки я така, както я прегръщаше като малка.

Гейл безмълвно кимна.

— Не — каза майка ѝ, — това не е достатъчно. Аз съм ти майка. Кажи ми какво изпитваш.

— Бих искала да мога — отвърна искрено Гейл. — Сякаш ме е блъснал голям камион и всеки път, когато мисля, че съм се оправила, той се връща и ме прегазва отново. Чувствам се вкочанена от главата до краката. Бих искала да съм мъртва — изрече тя простичко, дори равнодушно.

Майка ѝ кимна и няколко минути мълча.

— Трябва да продължим напред — промълви накрая тя. — Това е всичко, което можем да направим. И други се нуждаят от теб, разчитат на теб. Съпругът ти. Дъщеря ти.

— Джек не е малък — аналитично отбеляза Гейл, — а Дженифър е почти жена. Ще се справят без мен.

За пръв път в Лайла Харингтън се надигна страх, предателска тревога.

— Какви ги говориш? — Гласът ѝ бе изпълнен с тихо напрежение, каквото Гейл никога преди не бе долавяла у нея.

— Нищо — каза Гейл и поклати глава.

— Не се опитвай да се измъкнеш — настоя майка ѝ. — Не прави нищо глупаво, Гейл — извика тя. — Една трагедия в семейството е достатъчна, не ни причинявай още.

Раменете ѝ се разтресоха, а после въздъхна и скоро Гейл бе тази, която прегръщаше майка си.

— Няма да направя нищо глупаво, мамо. Обещавам ти. Няма. Извинявай. Напоследък не зная какво говоря.

— Говореше сякаш искаше да се убиеш — ридаеше майка ѝ.

— Глупости — увери я Гейл, — смахнати приказки. Нямам кураж да извърша подобно нещо. — Тя се изсмя и веднага осъзна, че не биваше да го прави. — Нямам пистолет — добави тя. — Извинявай, отново плещя като побъркана.

Майка ѝ се дръпна от прегръдката ѝ.

— Гейл, може би трябва да се прегледаш при лекар. Лаура се обади, даде ми адреса на човек, който тя каза...

— Психиатър?

— Да. Смята, че може би ще помогне на теб и Джек.

— Ще ми каже, че съм имала объркано детство и луда майка — тихо отвърна Гейл. — И без това го зная. — Лицето на майка й не трепна. — Мамо, не се нуждая от психиатър. Знам какво ми е и знам, че трябва да се преборя с него сама. Просто ще отнеме известно време.

— Той може да ти помогне да го преодолееш. Лаура ми даде и името на група, с която, според нея, ще е разумно да се свържеш.

Гейл се усмихна.

— Лаура е добра приятелка. Опитва се да помогне.

— Тогава остави я да го направи. Моля те, Гейл, разреши й. Обади се на тези хора.

— Кой са те? — запита Гейл.

— Записах името на едно листче. Трябва да е в кухнята. Нещо като „Семействата на жертви на жестоки престъпления“ — някаква организация, където семействата се събират и се опитват да си помогнат едни на други.

— Никога не съм посещавала група, мамо — възрази Гейл. Сега й се искаше да го бе правила. — Не разбирам как биха помогнали.

— Ще ти навреди ли?

Гейл поклати глава.

— Не зная. Предполагам, че не.

— Страх ме е за теб — изхлипа майка й, като вдигна ръка към устните си.

— Недей — въздъхна Гейл. — Ще се оправя. Просто ми е нужно време.

— Ще си го дадеш ли?

Телефонът иззвъня и въпросът увисна във въздуха. Гейл автоматично вдигна слушалката.

— Ало?

— Гейл? — Гласът на лейтенант Коул бе тих, успокоителен. — Как си?

— Добре — автоматично отвърна Гейл. — Коул е — прошепна тя на майка си, наклонила се напред загрижено. — Всичко е малко или много по местата си. — „Освен живота ми“ — помисли си тя.

— За онези двама мъже, които посочи в църквата...

— Да?

— Тъмнокосият е Джоел Крамър. Дъщеря му Сали очевидно е една от ученичките ти по пиано. — Гейл кимна на телефона без да отвърне. — Дошъл е от уважение. Алибито му е непоклатимо.

— А другият?

— Кристофър Лейтън, учител на пети клас в училището на Синди. Проверихме го. Всичко е наред.

— Значи няма нищо — заключи Гейл.

— За-се-га — наблегна той. — Но все още е рано, а ние не се отказваме лесно.

— Ще ме държиш в течение, нали? — Това бе полувъпрос-полузаявление.

— Ще ти се обадя утре.

Гейл върна слушалката на мястото ѝ, погледна към майка си и каза:

— Ще ми се обади утре.

ГЛАВА СЕДМА

— Време е да се събудиш, скъпа — нежно изрече Гейл.

Дженифър се обърна в леглото и погледна към майка си.

— Не спя — каза тя.

— Нито пък аз — викна Каръл от леглото си в другия край на стаята, — така че не е необходимо да шепнете.

Гейл се доближи до розовите пердета и ги дръпна, в стаята нахлу ярката слънчева светлина на летния ден.

— Нервна ли си? — запита тя, като обърна поглед към дъщеря си, чиито очи подсказваха почти пълната липса на почивка.

Дженифър поклати глава.

— Не съвсем. Заради английския е. Изчела съм всичките книги. Винаги се справям добре с този предмет.

— Спомням си колко се разстройвах на последните изпити — сподели Гейл.

— Беше наистина досадна — изсмя се Каръл. — Дори не можехме да говорим по телефона, когато учеше — наблегна тя заради Дженифър. — Светът спираше да се върти, докато изпитите не приключеха. Спомням си как веднъж мама отиде с телефона в килера, за да не те безпокои.

— Не — запротестира Гейл. — Не помня подобно нещо.

— Вярно е. Беше същински тиранин.

— Единственият изпит, за който бях истински загрижена, беше по математика.

Дженифър се намеси:

— ... а Еди ще ми помогне по нея.

Гейл се опита да се усмихне, но произнасянето на името му беше като удар в ребрата. Той не бе успял да докаже алибито си в полицията; все още беше главният заподозрян.

Бе първи юни. От убийството на Синди бяха изминали трийсет дни.

— Добре, просто си вземи изпитите и след няколко седмици ще започнеш работа при баща си.

— Нямам търпение — каза Дженифър, въпреки че в гласа ѝ не прозвуча ентусиазма, с който преди говореше за възможността да работи като помощник-фотограф с Марк Галахър през лятната ваканция.

— Ще отида да направя закуска — заяви Гейл и се насочи към вратата.

— Не съм гладна — викна Дженифър след нея.

— За мен само кафе — съгласи се Каръл.

— Ще ядете — отсече Гейл и слезе долу.

Джек вече бе отишъл на работа, повикан по спешност. Гейл се зае да направи кафе, сложи яйце във вряща вода и разряза грейпфрут. Подреди всичко на масата и зачака, докато чу стъпки по стълбището, след което сложи филийки в тостера.

— Това е твърде много — запротестира Дженифър. — Не мога да го изям.

— Изяж колкото можеш — каза майка ѝ.

— За мен само кафе — повтори Каръл.

Накрая всички успяха да изпият само кафето си, Дженифър целуна майка си и леля си за довиждане и хукна навън.

— Успех! — викна Гейл след нея.

Когато се върна отново в кухнята, Каръл вече почистваше масата.

— Какво да правя с яйцето?

— Остави го в хладилника — вдигна рамене Гейл. — Може би някой ще го изяде на обяд.

— Май сме събрали цяла колекция от варени по пет минути яйца — изсмя се Каръл, като прибра яйцето до другите, сварени през последната седмица.

Точно в осем и половина телефонът иззвъня.

— Кой ще го вдигне този път? — попита Каръл.

— По-добре аз — рече Гейл и се запъти към него. — Вероятно е за мен. — Долепи слушалката до ухото си. — Здравей, мамо — каза тя, без да изчака да чуе кой я търси.

— Как си, скъпа? — попита Лайла Харингтън.

— Както вчера — отвърна Гейл и опита да се усмихне. — Наистина, не е необходимо да се обаждаш всяка вечер и всяка сутрин.

— Напротив. Не съм убедена, че постъпихме правилно, като заминахме за Флорида толкова скоро.

— Разбира се, че сте прави — увери я Гейл. — Мамо, вие с татко не можете да стоите вечно до мен. Имате си собствен живот. Бяхте тук почти месец.

— Нямаше да навреди, ако бяхме останали още малко.

— Добре съм, мамо, наистина.

— Плака ли? — запита майка ѝ, както питаше през последните три дни.

Гейл си поигра за миг с мисълта да я излъже, но си знаеше, че е жалък лъжец.

— Не — отвърна тя правдиво.

Настъпи мълчание.

— Нещо ново от полицията?

— Не, откакто разговаряхме миналата вечер.

— Дай ми Каръл за малко.

Гейл подаде слушалката на сестра си и се опита да не слуша разговора им. Преди три дни родителите ѝ неохотно се бяха върнали в Палм Бийч, след като Гейл ги бе убедила, че ще е по-добре за всички поне външно да се върнат към обичайното си ежедневие. Те трябваше да продължат собствения си начин на живот, чу се тя да им обяснява. Бяха се съгласили едва след като Каръл обеща да остане още няколко седмици. И се обаждаха два пъти дневно да проверят как е Гейл.

По някаква причина смятаха, че Гейл няма да се оправи, докато не започне да плаче, нещо, което не бе способна да направи, откакто се случи трагедията. Гейл с удоволствие би го сторила, но очите ѝ оставаха неизменно сухи.

Гейл наблюдаваше сестра си, докато говореше по телефона. Хората казваха, че си приличат — и двете високи, стройни и със светла кожа, с един вид небрежна грациозност. Каръл запали цигара, докато продължаваше разговора. „По-лека е от мен поне с пет килограма“, прецени Гейл, оглеждайки тялото ѝ. Коремът ѝ все още бе плосък като на жена, която не е износвала бебета. Гейл несъзнателно погали корема си, докато Каръл се смееше на нещо, казано от майка им. Смехът ѝ бе приятен, изтънчен, от този вид, който сгрива атмосферата, без да се

натрапва и приканва слушателя да се присъедини импулсивно към него. „Хубаво е, че Каръл е тук“ — помисли си Гейл.

— Дженифър говори ли понякога за Синди? — попита тя, когато сестра ѝ затвори телефона.

Каръл поклати глава.

— Не. Нито пък спи много напоследък. Чувам я да се върти по цяла нощ. Обикновено става към шест. Понякога отварям очи и я виждам да седи на леглото си и просто да се взира в пространството. Веднъж я попитах дали иска да поговорим за случилото се, но тя отказа, така че не настоях повече.

— Надявам се да изкара изпитите си — промени темата Гейл.

— Ще ги вземе. Не се притеснявай. — Каръл прегърна сестра си. — Имаш ли нещо против, ако се върна в леглото? Не спях много през тази нощ.

— Не, разбира се. Върви.

Гейл бе сама в кухнята, когато половин час по-късно се обадиха от полицията.

— Проверяваме улика в Ийст Ориндж — съобщи ѝ лейтенант Коул. — Миналата нощ дойде доклад за някакъв мъж, който се държал странно.

— Какво искаш да кажеш с това „дойде доклад“? — попита Гейл, опитвайки се да разбере какво точно става. — Какво означава „странно“?

— Вероятно нищо — предпазливо отвърна Коул. — Един от информаторите ни казва, че някакъв млад мъж, скитник, напоследък бил говорил много за убийството, нищо особено, просто възбуден разговор, така че ще изпратим някого да провери нещата.

— Какво искаш да кажеш с това „ще изпратим някого“? Ще вземете ли заповед за обиск? Ще претърсите ли стаята му?

— Нужно ни е нещо повече преди да можем да претърсим стаята му. Само защото мъжът показва интерес към скорошното убийство не означава, че просто...

— Тогава какво точно ще направите?

— Ще изпратим някого под прикритие.

— Какво означава това? — прекъсна го Гейл. Припомни си думата от погребението. — Искаш да кажеш като по телевизията?

Лейтенант Коул се изсмя.

— Нещо такова. Работата под прикритие не е чак толкова вълнуваща в истинския живот. Действа много по-бавно от онова, което виждаме по телевизията.

— Какво точно ще върши този мъж, онзи под прикритие?

— Ще се нанесе в същата сграда, в която живее заподозреният, ще го следи и ще се опита да се сприятели с него, да спечели доверието му, такива неща. Ако решим, че има нещо, ще влезем в стаята му, ще го арестуваме, ако успеем. Но не разчитай на това, Гейл. Правим подобни неща всеки ден. Обикновено не излиза нищо.

— Разбирам. Благодарна съм, че ме информираш.

— Зная, че е така. И някой от тези дни, да се надяваме скоро, ще успеем. Обещавам.

Джек се обади веднага след като Гейл седна да изпие второто си кафе, че кученцето, което се бе втурнал сутринта да спасява, бе умряло. Гейл се опита да го утеши, тъй като знаеше колко депресиран бе винаги, когато не успееше да спаси някое животно, особено ако бе прегазено от кола като това, само защото собствениците му смятаха, че е жестоко да го разхождат с каишка.

— Ще се опитам да се прибера по-рано — обеща й той.

Гейл го информира за разговора с полицията и той й каза същото, както лейтенант Коул, да не се надява особено. Тя не се опита да обясни, че надеждата й убиецът на Синди да бъде открит е всичко, което я крепи; че докато останалите се връщат към нормалния живот, за нея грижата за шестгодишното й дете бе в основата на живота й, а сега и детето, и нормалният й живот бяха изчезнали безвъзвратно.

„Мамо, когато умрем, може ли да бъдем заедно? Може ли да умрем, докато се държим за ръце? Обещавах ли?“

„О, Синди, милият ми ангел — изплака Гейл безмълвно; пред сухите й очи се появи красивата й дъщеричка, — не виждаш ли, аз все още държа на обещанието си? Когато онова чудовище уби теб, уби и мен. Когато ти отне живота, то отне и това, което бе останало от моя. Ние наистина умряхме заедно, момичето ми. Точно както ти бях обещала.“

Гейл остави тези мисли да проникнат дълбоко в нея, осъзна, че й е било отказано правото да държи ръката на дъщеря си. Убиецът й бе отказал това право, заедно с всичко останало, което й бе отнел.

Гейл зарея поглед през прозореца на кухнята. Представи си как убиецът се разхожда свободно покрай къщата ѝ с ленива усмивка на лице.

Изправи се рязко, ръката ѝ се блъсна в чашата и кафето се разля върху бялата покривка, като кръв. Гейл не направи опит да го избърше, умът ѝ все още бе съсредоточен върху убиеца на дъщеря ѝ. „Ще го открия и ще го предам на правосъдието“ — каза си тя с подновена решителност. Нямаше друг избор. Погледна към календара на стената до телефона.

От смъртта на Синди бяха изминали трийсет дни. До поставения от Гейл краен срок оставаха още трийсет.

ГЛАВА ОСМА

Гейл придърпа от кухненската маса към себе си сутрешното издание на „Стар-Леджър“. Какво да прави? Нямаше план. Не знаеше нищо за престъпната психика или за ума на душевноболните. Откъде да започне? Полицаяте вървят по улики. Гейл си даде сметка, че не разполага с такива. Погледът ѝ се плъзгаше по първата страница на вестника и бързо се натъкна на материал за нападение на Реймънд Булевард.

Осемдесетгодишна жена се намираше в критично състояние в болницата след опит да ѝ откраднат чантата. Младият нападател бе описан от свидетели като висок и светлокос, бе избягал без чантата — в нея имало само три долара — след като неколkokратно ритнал жената в главата и ребрата. Бе съмнително жертвата да оцелее.

Без да спре и размисли, Гейл скочи и се втурна в малкия кабинет до всекидневната, тършувайки по полиците на стената срещу телевизора, където Джек бе прибрал картите си. Откри ги и зарови из тях, за да намери тази на улиците в Ню Джърси. Бързо се върна с картите в кухнята. Веднага разгърна скицата на Нюарк и след секунди откри Реймънд Булевард. Някъде на тази улица млад светлокос мъж бе оставил възрастна жена да умре.

Прелисти вестника. Кражба на Брод стрийт с двама ранени мъже. Гейл незабавно откри улицата на картата. Джеймс Ръдърфорд, на деветнайсет, без определен адрес, бе обвинен в престъпления, а по-късно освободен под гаранция.

Гейл четеше вестника от началото до края, от заглавията на първа страница до последните обяви, като внимателно изучаваше всяко криминално престъпление, сякаш бе детектив и отбелязваше на картите местата на нападенията и описанията на нападателите.

Нямаше по-нататъшни нападения на деца през изминалия месец; статиите за случилото се със Синди бяха спрели. Публиката беше засегната дотолкова, доколкото момиченцето Синди Уолтън бе съществувало само като доходен бум за новинарите, а дори и тогава с

дребен шрифт и няколко фотографии. Бе тъжно, дори трагично, но тя вече беше стара новина.

Стана ѝ ежедневен навик.

Веднага щом сутрин останеше сама, Гейл взимаше картите и изучаваше вестника. Дори след няколко дни започна да се оформя модел; определени райони на картите ѝ бяха по`маркирани от други; очертаваше се определено концентриране на престъпността.

— Какво правиш? — запита я Каръл, когато я изненада една сутрин.

Гейл побърза да сгъне картата и бутна вестника настрана.

— В Нюарк ще строят нов жилищен комплекс — излъга тя, като се стараеше да не гледа сестра си и усети как червенина залива страните ѝ. — Искан да го намеря на картата.

— Има ли още кафе? — запита Каръл, явно приела лъжата.

Гейл ѝ сипа.

— Да се е обаждала мама? — поинтересува се Каръл.

— Да — отвърна Гейл. — И Джек. Онзи малък пудел, за който толкова се тревожеше, се е оправил, но сравнително здравият далматинец, който бил само за контролен преглед, умрял под упойка.

— Джек разстроен ли беше?

— Не прозвуча много зле — произнесе Гейл. — Предполагам, че пуделът го е накарал да се чувства добре. — Тя замълча. — Полицията се обади.

— И?

— Онази следа — скитникът в Ийст Ориндж — не се е оказала вярна. Изяснило се, че бил в затвора в деня на убийството на Синди. — Гейл дълбоко въздъхна.

— Спомняш ли си, че трябва да отскоча до Ню Йорк следобед? — запита Каръл след продължителна пауза. — Онова прослушване, за което ти споменах, за новия мюзикъл на Майкъл Бенет. Искан ли да дойдеш с мен?

— Няма да съм сама. Дженифър ще си бъде у дома да учи.

— Няма да закъснея.

— Не се безпокой.

— Ще се върна за вечеря.

— Ще те чакам на масата — усмихна се Гейл.

— Убедена ли си, че не искаш да дойдеш с мен? — отново запита Каръл, докато се приготвяше да тръгне.

— Добре съм — успокои я Гейл и седна в кабинета да гледа новините по новия телевизор, заменил откраднатия.

Гейл натисна дистанционното, щом чу външната врата да се затваря и започна да сменя каналите. Опитваше се да се концентрира в това, което гледаше, но проблемите в сапунените опери я отегчаваха, а истерията на телевизионните игри я нервираше. Продължи да сменя каналите. Неочаквано чу позната музика и със спрял дъх видя Ърни и Бърт да лудуват в „Улица Сезам“.

Гейл остана прикована почти час, погълната от програмата, която Синди толкова обичаше, ръката ѝ бе върху въображаемото рамо на дъщеря ѝ, смеейки се, където знаеше, че Синди би се изсмяла.

— Какво правиш, мамо? — запита разтревожен глас откъм вратата.

Гейл извърна лице към Дженифър. Не знаеше какво прави, така че какво би могла да ѝ отговори. Гейл наблюдаваше как Дженифър влезе в стаята, взе дистанционното от ръката ѝ и изключи телевизора. За няколко секунди никой не продума.

— Свърши ли с уроците? — попита Гейл веднага, щом успя да проговори.

— Смятам да отида до Еди за малко помощ. Тази математика е наистина отвратителна.

— Винаги запазват най-хубавото за края — усмихна се Гейл.

— Ще се радвам, когато седмицата приключи. — Дженифър остави дистанционното управление на масата. — Може би не бива да излизам.

— Не бъди глупава. Имаш нужда от помощ за математиката. Аз съм добре. Всъщност, смятам и аз да изляза за малко.

— Добра идея — каза Дженифър твърде високо, забележимо облекчена. — Можеш да ме изпратиш до Еди.

Те вървяха една до друга, без да говорят, унесени в летния бриз, напълно погълнати в крачките си.

— Тука е — неочаквано се обади Дженифър, а Гейл откри, че се е втренчила в къщата от червени тухли и се сепна, когато осъзна колко близо живее Еди Фрейзър.

— Учи прилежно — викна Гейл, когато Дженифър изтича към стъпалата пред къщата.

Дженифър ѝ махна и изчезна вътре. Гейл за миг видя Еди преди вратата да се затвори. Косата му е кестенява, помисли си тя, чудейки се дали може да мине за мръсноруса. Вероятно, ако слънцето я огрееше под определен ъгъл, реши тя и продължи надолу по улицата, привидно заета.

Няколко минути по-късно мина покрай началното училище „Рикър Хил“, където Синди бе ученичка в първи клас. Минута-две след това откри, че се намира в малкия парк, където през един априлски следобед бе открито тялото на Синди.

Слънцето блестеше, а пръстта бе суха и твърда. Гейл дълбоко си пое въздух, чувстваше се като нарушител в забранена територия. „Не е кой знае какъв парк — помисли си тя, — по-скоро нещо като паркче, ако съществуваше такава дума.“ Просто група храсти и прясно боядисана пейка; тъмнозелената ѝ повърхност блестеше на слънчевата светлина.

Гейл предпазливо пристъпи до пейката, сякаш все още бе мокра от боята. Бавно седна, опитваше се да диша равномерно. Остана там почти целия следобед, без да помръдне, без да долавя движение наоколо. Тогава неочаквано паркът се изпълни с деца — връщаха се от училище или просто тичаха шумно покрай нея, като ѝ хвърляха любопитни погледи. Бързо стана и се върна у дома, подготвяйки вечерята преди някой да се е прибрал.

Каръл си дойде с отчайващата новина, че прослушването бе минало зле; забравила лиричността на песента, която можеше да изпее дори и насън, за бога, след което напълно се провалила. Джек все още мислеше за далматинеца, умрял тази сутрин, а Дженифър се разяждаше от притеснение за изпита по математика. Като резултат, никой не бе гладен, а вечерята, приготвена от Гейл остана недокосната.

През следобеда на последния изпит на Дженифър Гейл седеше и нервно я очакваше да се завърне.

— Закъснява — подхвърли тя към Каръл и неохотно погледна към новия стенен часовник.

— Вероятно обсъжда изпита с приятели — небрежно отвърна Каръл.

— Никога не е закъснявала толкова след изпит.

Каръл сви рамене.

— Това е последният ѝ изпит. Може би някои от децата са отишли да се почерпят.

— Каза ли, че смята да го направи?

— Не — усмихна се Каръл. — Но нали ги познаваш тийнейджърите. Вероятно спонтанно са решили да се отбият някъде.

— Това не е типично за Дженифър — възрази Гейл. Паника се прокрадваше в гласа ѝ. — Щеше да се обади, ако отива някъде. О, боже, Каръл, мислиш ли, че ѝ се е случило нещо? — Само за секунда лицето на Гейл стана тебеширенобяло.

— Гейл — започна Каръл и се приближи към нея, — хайде, успокой се. Дженифър е добре. Просто малко е закъсняла с прибирането, това е всичко. Сега опитай да се отпуснеш, а аз ще ти донеса лимонада.

— Знаеш, че има много извратени хора — продължи Гейл, сякаш не бе чула сестра си. — Някой лунатик, решил, че вече е убил едната сестра, може да довърши и другата...

— Гейл...

— Или някое чудовище, прочело за Синди е решило, че ще е много забавно да нападне голямата ѝ сестра... — Тя се втурна към външната врата.

— Гейл, за бога, къде отиваш? — Гейл отвори вратата и излезе навън. — Върни се обратно. Сигурна съм, че Дженифър е добре.

— Отивам да я намеря.

— Какво? Къде ще я търсиш?

Беше твърде късно. Гейл вече бе изминала половината улица. Чу вратата да се затръшва и след миг усети Каръл да тича след нея.

— Мили боже — шепнеше Гейл отново и отново.

— Гейл, моля те, успокой се. Не можеш да се държиш така всеки път, когато Дженифър закъснява. Знаеш ли къде отиваш?

Гейл не отвърна и зави по Маклийн авеню. Каръл трябваше да подтичва, за да не изостане, отказала се от опитите си за увещания.

Въпреки че Гейл не продума, бе благодарна за присъствието на сестра си. Зави по друга улица, после по още една, изкачи бързо стъпалата пред къщата и почука на вратата.

— Къде сме? — попита Каръл.

— Може би тя е при Еди — обясни Гейл. Почука силно, като обезумяла, но скоро стана ясно, че вътре няма никой. Въпреки това Гейл продължи да удря по вратата.

— Няма никой — каза накрая Каръл. — Гейл — повтори тя и я докосна по ръката, — няма никой.

Гейл не каза нищо. Огледа се безпомощно и после забърза надолу по стъпалата.

— Къде отиваме? — попита Каръл, която я следваше отблизо, тичешком.

Отминаха малък магазин „Всичко за продан“, наскоро затворен от съдия-изпълнител. „Всичко си отива“ — панически си помисли Гейл и ускори крачка. След малко се озоваха пред училището на Дженифър и макар Гейл да знаеше, че вратите са заключени, затича по стълбите. Дворът бе пуст, Гейл се втурна през него, забелязвайки неколцина тийнейджъри да пушат встрани от пътя.

— Виждал ли е някой от вас Дженифър Уолтън? — запита тя отчаяно.

Двете момичета и момчето тревожно погледнаха към Гейл, уплашени от тона ѝ. Поклатиха глави едновременно.

— Сигурни ли сте? — настоя Гейл.

— Дори не знаем коя е тя — каза момчето и Гейл забеляза, че то бе слабо и със светлокестенява коса, която можеше да се определи като мръсноруса.

— Гейл — замоли я сестра ѝ. — Ела. Те не я познават.

Гейл се завъртя на пети и хукна по улицата. Сви зад първия ъгъл и после зад още един толкова стремително, че накрая и тя се обърка. И неочаквано се озова в малкия парк, групата храсти, прясно боядисаната тъмнозелена пейка.

— Тука ли...? — започна Каръл, но моментално млъкна.

Гейл не продума, очите ѝ бяха вперени в земята зад пейката.

— Хайде да си вървим у дома — промълви Каръл.

— Няма от какво да се боим — каза ѝ Гейл, гласът ѝ неочаквано бе станал равен и спокоен.

— Аз не съм уплашена — възрази Каръл. — Просто не смятам, че е разумно да стоим тук.

— Тук е тихо. — Гейл седна на пейката, без да забелязва шума от децата наблизо, които играеха футбол. — Дойдох тук преди няколко дни, когато беше в Ню Йорк. Седях цял следобед. — Можеше да види учуденото лице на Каръл.

— За бога, защо?

— Нямаше никакви деца тогава — продължи Гейл, без да обръща внимание на въпроса на Каръл. — Предполагам, че майките им са ги предупредили да стоят настрана от това място. Така че само няколко смели деца го прекосиха. Но сега отново е пълно с деца. Скоро дори мръсните старци с шлифери ще започнат да идват отново. Трябва да започна да наблюдавам кой идва и си отива.

— Не е ли по-добре да оставиш това на полицията?

— Колко полиция забелязваш?

— Не бива да идваш тук повече — настоя Каръл, като по-голяма сестра, въпреки че бе по-малката.

— Какво не е наред? — запита Гейл.

— А какво е? — попита в отговор Каръл. — Защо е необходимо да се измъчваш? Защо си търсиш белята?

— Не си търся белята.

— Ако каната се удари в камък или камък удари каната — каза Каръл, — и в двата случая не е добре за каната.

Гейл се втрени в сестра си за няколко минути и после избухна в смях.

— Откъде научи това?

— Мама го повтаряше постоянно.

— Наистина ли? Не съм я чула.

— Може би го е натяквала само на мен — рече Каръл и неохотно седна до сестра си. — Аз бях тази, която все си навличаше неприятности, помниш ли? Не можех да си държа голямата уста затворена. „Не си търси белята!“ — винаги ми казваше мама, а аз й отвърщах, че не е вярно, обикновено неприятностите сами ме намират. Тогава тя казваше: „Ако камък удари каната или каната се удари в камък...“. И ето ме сега, последовател на добрите семейни традиции.

Гейл се усмихна и положи глава върху рамото на сестра си. Позволи на Каръл да я прегърне и бавно да я притегли към себе си.

Тръгнаха една до друга по улицата.

— Какво се случи с теб и Франк? — запита неочаквано Гейл, като едва сега осъзна, че сестра ѝ не бе казала нищо за мъжа, с когото живееше, откакто се бе върнала от Ню Йорк.

— Разделихме се — сухо произнесе Каръл. Гейл се изненада. — За час уредихме нещата.

— О, не! О, Каръл, сигурно аз съм причината. Ако не бях аз...

— Не беше заради теб, щеше да се случи рано или късно. Франк и аз не се разбирахме добре или по-точно аз не се разбирах с децата му. Бих искала да кажа, че ме е заварил в прегръдките на друг мъж, но истината е, че след двегодишно съжителство не си струваше дори да спорим. И ето, решихме да се разделим — той взе стереоуредбата, а аз записите; аз запазих апартамента, той взе по-голямата част от мебелите. Той задържа децата, а аз — здравия си разум. След това всички бяхме щастливи. — Тя сви рамене. — Както и да е, време беше за промяна.

„Време за промяна“ — повтори Гейл безмълвно, докато двете стигнаха на Тарлтън Драйв.

— На колко искаш да се обзаложим, че Дженифър е вътре и се чуди какво, по дяволите, се е случило с майка ѝ и със собствената ѝ леля? — попита Каръл, като прегърна Гейл.

Но когато влязоха, въкъси нямаше никой и паниката на Гейл се възобнови.

— Ще се върне скоро — успокои я Каръл. — Моля те, не се притеснявай. Сигурна съм, че всеки момент ще си дойде.

Накрая Дженифър се прибра в пет без десет.

— Къде беше? — настоя Гейл и неочаквано избухна в сълзи, за пръв път след смъртта на Синди.

— Отидохме до ресторанта на Дон да празнуваме с хамбургери след изпитите — обясни Дженифър с нарастваща тревога. — Какво става? Случило ли се е нещо?

— Майка ти беше много притеснена — обясни Каръл с очи, обърнати към Гейл. — Трябваше да се обадиш и да ни кажеш, че ще закъснееш.

— Направих го. Няколко минути след като влязохме там, но никой не вдигна слушалката. Какво се е случило? Не смятах, че ще

имате нещо против, ако изляза със съучениците си. Правила съм го преди...

— Сега нищо не е като преди — напомни ѝ Каръл, наблюдавайки как Гейл се отпусна с хлипане на кухненския стол. — Майка ти се уплаши, че може нещо да ти се случи. Беше много притеснена.

Дженифър отиде при майка си.

— Но аз наистина се обадох. О, мамо — възкликна тя и коленичи до нея, — моля те, извинявай. Не се плаши. Нищо няма да ми се случи. Аз съм голямо момиче и зная как да се грижа за себе си. Не трябваше да се притесняваш. Извинявай. Моля те, мамо. Кажи нещо.

— Обичам те — заекна Гейл. — Нямаше да го понеса, ако нещо ти се бе случило.

— Аз също те обичам — каза ѝ Дженифър, думите едва излязоха от гърлото ѝ, преди да избухне в плач. — Бих направила всичко за теб. О, боже! Ще ми се аз да бях умряла вместо Синди! Помня лицето ти онзи следобед, когато се прибра у дома и видя, че аз съм тук, а Синди я няма. Зная, че това, което искаше, бе тя да е тук, а аз да съм мъртва... дори разбирам... тя бе твоето бебче...

— Мили боже — изплака Гейл, — с тези мисли ли живееш през всичките тези седмици? Не е истина. Кълна ти се. Не е истина. Обичам те. Повече от всичко на света.

Прегърна плачещата си дъщеря, ръцете на Дженифър моментално обгърнаха майка ѝ.

— О, толкова те обичам, красивото ми момиче. Така е. Толкова съжалявам. Нямах представа през какво си преминала. Просто смятах, че не искаш да говорим за сестра ти.

— Бях лоша към нея, мамо — изплака Дженифър.

— Какви ги приказваш? — възкликна Гейл, сълзите ѝ сега се стичаха свободно по страните ѝ, тя не се опитваше да ги избърше.

— Тя ми вадеше душата, когато се опитвах да уча и аз ѝ казвах да се махне от стаята ми. — Цялото тяло на Дженифър се тресеше. — Веднъж дойде и започна да пробва обувките ми, а аз се развихах да престане и че трябва да подреди всичко сама, виках ѝ, докато тя не се разплака. А друг път я хванах да бърка в чантичката ми, беше си сложила от моето червило и го бе размазала по лицето си, а аз ѝ казах, че е глупава и грозна. О, боже, мамо, защо бях толкова лоша?

Гейл отчаяно пригладдаше косите на дъщеря си.

— Не си била лоша към нея. Беше най-добрата сестра, която би си пожелало всяко момиченце. Чуваш ли ме? — Дженифър кимна. — И само защото си викала по нея няколко пъти, когато е направила беля или просто защото ти е лазела по нервите, не се самообвинявай. Съвсем естествено е. Всички правим подобни неща. Това, което има значение, е какво изпитваш към нея.

— Наистина я обичах — изхлипа Дженифър.

— Зная, че е така — проплака Гейл. — И което е още по-важно, Синди също го знаеше. Тя също те обичаше.

Гейл зарови глава в косата на дъщеря си и продължи да плаче. Когато след половин час Джек се прибра, тя все още плачеше, и той, и Каръл изглеждаха видимо облекчени, както, сигурна бе, са изглеждали и родителите ѝ, когато Каръл им се обади по-късно същата вечер. „Гейл ще се оправи“ — чу гласа на сестра си. Беше плакала.

И започна да плаче всеки ден, и всички отново започнаха да се тревожат.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Хората продължават да очакват от теб да се съвземеш — говореше тихичко жената. — Очакват да дойдеш най-после на себе си, да станеш както преди. Не могат да те разберат, когато им казваш, че повече не можеш да бъдеш както по-рано. Мислят, че потъваш в самосъжаление; смятат, че ще го преодолееш с времето. После минава време, много време, може би години, и започват да стават нетърпеливи. Започват да мислят, че полудяваш. Едно е да скърбиш, казват, сякаш те разбират, но не е нормално да се оставиш скръбта да те погълне. Опитваш се да им обясниш, че случилото се не е нормално, а те ти казват, че животът продължава. А ти кимаш и се съгласяваш. Какво друго ти остава? След като единствено ти повтарят, че животът продължава? — Тя се изсмя остро, горчиво потвърждавайки тази истина.

Жената бе висока около метър и петдесет и едва ли тежеше повече от четирийсет и пет килограма. Косата ѝ бе в няколко нюанса на русото; тушът ѝ за мигли бе размазан и се стичаше на бразди по страните ѝ, докато говореше. Гласът ѝ прииждаше на талази. Въпреки че обясняваше на всички в стаята, явно бе, че говори единствено на себе си. Въпреки че имаше още десетина човека около нея, тя бе сама. Те всички бяха сами.

— Излезе да учи с приятелка — гласът потрепери, — както често правеше. Обикновено я питах — за да я дразня, както тя винаги недоволстваше — дали е добра идея да учи с приятелка. Искам да кажа, колко работа могат да свършат. Но тя настояваше, че учи много по-добре по този начин, че Пеги — момичето, с което учеше — е много по-умна от нея и затова научавала много повече. Така че как да споря? Искам да кажа, аз съм само майка, нали? — Жената преглътна, сведе глава и избърса очи. — Какво зная аз? — Тя вдигна поглед към Гейл, която от другия край на стаята се взираше в нея, неспособна да помръдне, едва дишайки. — Затова излезе както винаги. Беше четвъртък вечерта, около седем и половина. Обеща да се върне към

десет. Гледах някакъв филм по телевизията. Синът ми, Дани, вече си бе легнал; със съпруга ми сме разведени. Така че отначало няхах представа колко е часът, но после погледнах към часовника по време на рекламите и видях, че е единайсет без петнайсет. Е, това не беше типично за Шарлот. Винаги се прибираше когато кажеше. Бе добро момиче. Отначало помислих, че по-дълго са подготвяли уроците си; да им дам шанс да завършат. Или може би е трябвало да почака на автобусната спирка. Пеги не живееше далеч, но не обичах Шарлот да се разхожда сама през нощта, а спирката е точно пред дома на Пеги. Чаках и скоро стана единайсет, филмът свърши, започнах да се ядосвам. Чудех се дали да се обадя в Пеги, или не. Нали знаете как се дразнят, когато мислят, че ги проверяваш. Но си помислих, по дяволите, ако това я притеснява, то тогава нека следващия път се прибере навреме; и се обадох. Майката на Пеги каза, че Шарлот си е тръгнала преди час. С автобус е само на няколко минути до нас и започнах да се тревожа. Към полунощ вече бях истерична, чудех се какво ли се е случило. Звъннах по други нейни приятелки, събудих всички. Никой не я бе виждал. Тогава се обадох на полицията. Направо загубено време. Шарлот вероятно била с приятел, така казаха. Аз им обясних, че няма приятел, че е много срамежливо момиче, а те ми се изсмяха, всички седемнайсетгодишни момичета имали приятели и единствено майките им ги мислели за срамежливи. Попитаха ме дали сме се карали за нещо, или дали има някаква причина да избяга от дома. Казах им, че не. Интересуваха се къде е бившият ми съпруг. Казах, че нямам представа; не го бях виждала от развода. Казах ми, че Шарлот може би е с него. Казах им, че не е възможно, защото не знае повече от мен. А те ми отвърнаха, че тийнейджърките знаят всичко, което майките им не знаят и че просто трябва да си почина и да изчакам до сутринта, защото вероятно тя ще се обади и че не могат да направят нищо, докато не липсва през последните двама и четири часа. Казах ми да се опитам да заспя; че ще изпратят някого утре следобед, ако тя не се е прибрала. Сигурна бях, че не е с никакъв приятел или с баща, когото не е виждала от осем години, знаех, че нещо се е случило, защото иначе поне щеше да се обади, но полицията настояваше, че е още една от избягалите от дома си, дори след като разговаряха с всичките ѝ приятели и учителите ѝ и всички повториха едно и също нещо: Шарлот не би избягала, никога не е имала желание

да се види с баща си. Тогава един следобед, шест дни след изчезването ѝ, лежах в кабинета си и се опитвах да поспя — не бях спала, откакто бе изчезнала — когато видях полицейска кола отвън и подскочих радостно, защото първата ми мисъл бе, че са я намерили и че я водят у дома, но когато видях, че са сами и вървят бавно, сякаш изобщо не искат да влязат в къщата, неочаквано ми призля. Шарлот и аз винаги сме били много близки, особено след като баща ѝ ни напусна.

Останалото е в мъгла. Блокирах. Казаха, че са открили тяло и помислили, че може би е Шарлот, но трябвало да видят зъболекарския ѝ картон. Тялото било открито на някакво поле и било доста разложено, а и животните се били добрали до него. Измина още един ден преди да разберем, че това е Шарлот. Казаха, че е била изнасилена и пребита до смърт, вероятно с тъп предмет. Не им е било трудно. Беше дребничка.

Не излязох от къщи почти година. Дани се премести при брат ми. Не чух нищо от бащата на Шарлот почти месец след смъртта ѝ, а когато се обади, обвини мен. Може би е прав, аз също се обвинявах.

Тя замълча и известно време не издаде нито звук. После продължи:

— Както казах, не излязох от къщи почти година. Отслабнах почти с двайсет килограма. Съседите накрая ме принудиха да отида на лекар и той ме настани в болница за почти месец. Когато излязох, направих опит да се самоубия. Първия път ме откри съсед и ме заведе в болницата навреме. Втория път Дани си дойде у дома — бе избягал от брат ми — и ме намери. Тогава разбрах, че повече не мога да го направя отново. И не го направих. Макар никога да не престанах да го желая.

Това бе преди четири години. Дани се провали два пъти в училище и все още има кошмари почти всяка вечер. Учителите ме предупредиха, че както вървят нещата отново ще пропадне тази година. Не мога да се задържа на работа. О, боже, става все по-зле. За какво ли ви го разправам? Вие го знаете. Вие сте единствените, които го знаете.

Погледът ѝ затърси този на останалите, които преглъщаха сълзите си в безмълвно разбирателство. Гейл затаи дъх, страхуваше се да диша. Защо бе тук? Защо Джек толкова настояваше да дойдат?

Искаше ѝ се да избяга. Трябваше да се махне оттук, надалеч от тези хора.

— Седмица след като откриха тялото на Шарлот — продължи жената, — полицията арестува две момчета. Колежани. И двамата под осемнайсет. Признаха си. Нямамо определена причина за стореното, така бяха казали на полицията. Просто искали да разберат какво е да видиш някого да умира. Избрали Шарлот. Видели я да стои на спирката и я натикали в крадена кола. Отишли на полето. — Жената огледа безпомощно стаята. — Били са малолетни, разбирате ли, затова не отидоха в затвора. Изпратиха ги в изправителен дом за известно време. Едното момче вече излезе оттам. Другото има още няколко месеца. Но съм сигурна, че ще излезе навреме за летния лагер и разбира се, след като е непълнолетен, досието му ще бъде изчистено. — Тя погледна към пода. — Не зная какво съм очаквала. Предполагам, че все още имам нещо като вяра в правосъдието. Фактът, че убийците на дъщеря ми бяха заловени, ми дава право да вярвам, че то действа. Сега, естествено, много повече неща ми се изясниха. Зная, че няма такова нещо като правосъдие, че правото на дъщеря ми за дълъг и щастлив живот бледнее пред правото на убийците ѝ, че добрият адвокат прави на кайма и без това слабите закони, всичко в името на правосъдието. Може ли някой да ми каже едно нещо? — Очите ѝ се спираха от лице на лице, въпреки че очевидно въпросът ѝ бе напълно реторичен. — Може ли някой да ми каже защо има толкова много добри адвокати защитници и само няколко компетентни прокурора? — Тя шумно преглътна. — Колко време — продължи и този път гласът ѝ молеше за отговор — ще отнеме, докато повърна тази горчилка на омраза, която бавно ме задушаваша до смърт?

Гейл усети въпроса като насочен директно към нея. Обърна се към Джек. Искаше да си отиде. Защо я бе довел тук? Не виждаше ли колко отчаяно иска да си тръгне?

— Джек — прошепна тя, но той бе потънал в мисли. Гейл докосна ръката му, опитвайки се да изкаже желанието си да си тръгнат без да безпокои останалите, чийто живот бе непоправимо разбит от безнаказаното насилие. Още колко такива групи имаше из страната? Още колко живота бяха променени от подобни ужасяващи обстоятелства?

— Донесох няколко снимки на Шарлот — продължи жената и посегна към чантата си. Извади няколко фотографии и ги подаде на останалите. — Първата е на Шарлот като бебе. Не зная защо я донесох — изхихика тя, — освен за да ви покажа какво красиво бебе беше. Другата е, когато Шарлот бе на петнайсет, само три седмици преди да умре. Имаше толкова красива дълга руса коса. Харесваше ѝ да бъде с дълга коса. Не можех да я накарам да отреже дори сантиметър. — Мълчаливо наблюдаваше как фотографиите преминават от ръка на ръка. Погледът ѝ се спря право на Гейл в мига, в който снимките стигнаха до нея.

Гейл погледна към дебеличкото бебе и усмихнатото русо момиче, което вече не съществуваше. Бързо предаде снимките на Джек, опитвайки се да привлече вниманието му, да му каже, че трябва да се махне оттук, че не може да остане нито миг повече.

„Какво правя тук? Как всички тези хора стоят тук?“ — чудеше се тя, втрещена в десетимата, скупчени в кръг от скръб.

Срещите се провеждаха в уютния дом на Лойд и Сандра Михнер в Уест Ориндж. Бяха създали групата преди три години, шест месеца след като собствената им дъщеря била намушкана с нож, когато се прибираща от кино. Въпреки предварителната информация на Лаура за протичането на тези срещи — същите като на Анонимните алкохолици, бе казала тя — Гейл бе отблъсната от степента на откровеност, която я връхлетя.

— Това са Гейл и Джек Уолтън — представи ги Лойд Михнер на останалите. — Шестгодишната им дъщеря Синди беше убита преди седем седмици.

Никакво деликатно благоприличие, никакъв опит да прикрият или омекотят фактите. Хората в тази стая очевидно бяха минали етапа на нежните изрази.

Там бяха Сам и Тери Елис, чийто син тийнейджър бе застрелян при обир в кварталния супермаркет; Лион и Барбара Кууни, чийто дванайсетгодишен син бе намушкан с нож от по-голямо момче при сбиване през междучасието в училище; Хелън и Стив Гоулд, чиято дъщеричка бе удушена от бавачката си; и Джоан Ричмънд, чиято седемнайсетгодишна дъщеря Шарлот бе изнасилена и пребита до смърт извън града преди четири години.

Гейл безмълвно се бе запознала с тях. В стомаха ѝ се надигаше безпокойство, което премина в гадене, а сетне в паника. Бореше се с желанието си да скочи и да избяга от момента, в който прекрачи прага.

— Разбираме какво изпитваш точно сега — каза Лойд Михнер, сякаш четеше мислите ѝ. — Повярвай ми, всички сме изпитали съвсем същото. — Той взе ръцете ѝ в своите. — Искаме да се чувстваш свободна да споделиш каквото пожелаеш. Нашето мото е: „Не съди, ако не искаш да бъдеш съден“. Каквото и да кажеш няма да ни шокираш, нищо не може да е по-отвратително от това, което вече сме изпитали лично. Нека ти помогнем, Гейл — бе казал той, усещайки, не, по-скоро чувствайки нейната съпротива.

Бе пуснал ръцете ѝ и се бе обърнал към Джоан Ричмънд.

— Джоан разказа днес своята история. Не е необходимо да казвате каквото и да било — обърна се той отново към Гейл и Джек. — Новите членове обикновено не сътрудничат през първите две-три срещи. Естествено, това зависи единствено от вас.

Гейл бе все така мълчалива, докато слушаше Лойд. Не помръдна, когато Джоан завърши разказа си и прибра снимките.

— Да починем за малко и да изпием по кафе? — предложи Сандра Михнер любезно.

— Искам да си тръгваме — каза Гейл на Джек.

— Гейл...

— Хайде, Джек. Трябва да се махна оттук и ще си тръгна, независимо дали ти ще останеш, или не.

Изразът на лицето ѝ показва на Джек, че не би позволила да спорят.

— Да си вървим — неохотно отвърна той.

Гейл незабавно се насочи към коридора и спря до вратата. Чу го да говори с Лойд Михнер, който, изглежда, отново разбираше какво изпитват, преди те да са го осъзнали.

— Това не е необичайно — чу го да казва на съпруга ѝ. — Често новите членове напускат преди срещата да приключи. Много е трудно да седиш и изслушваш всички тези болки. Опитайте се да убедите Гейл да дойде на следващата среща. Ако не иска, тогава горещо ви препоръчвам да дойдете без нея. У мнозина се създава грешно впечатление, че подобни трагедии сближават хората. В действителност е точно обратното. Обвиненията и самообвиненията са толкова много,

че хората не могат да се справят сами с тях. Открихме, че седемдесет процента от браковете, в които съпрузите не получават помощ, завършват с развод. Моля ви, направете усилие да дойдете отново. Важно е.

Джек отговаряше само с кимане.

Няколко минути по-късно двамата с Гейл бяха в колата си и мълчаливо пътуваха към къщи.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Последната сутрин на шейсетдневния срок, който сама си бе дала, Гейл се обади в полицията.

— Аз съм — каза тя почти виновно, когато лейтенант Коул отговори на телефона.

Той веднага позна гласа ѝ.

— Винаги можеш да ми се обаждаш, Гейл, нали знаеш. Как премина срещата?

— Добре — отвърна рязко тя, защото не желаше да я обсъждат. Вече бе преминала през подобни разговори с Джек, Каръл и Лаура, които настояваха да отиде на следващата среща. Гейл бе категорична, че няма да го направи.

— Смятам, че групи като тази на Михнер са от голяма помощ за много хора — продължи Ричард Коул.

— Сигурна съм. Кажи ми — прекъсна го тя, — има ли нещо ново днес?

— Разработихме психологически портрет на убиеца — отговори той.

— Какво означава това „психологически портрет“?

— Съставихме мислен образ въз основа на мнението на няколко психиатри. Момент, сега ще го намеря. — Гейл чу как прелиства. — Ето! — Той замълча драматично. — В общи линии всички са еднородни, че убиецът е самотник, вероятно с досие за дребни провинения. Сигурно е рожба на разведени родители, въпреки че днес това е нещо обикновено. Майка му е била или твърде властна, или твърде слаба.

И в двата случая, отбеляза наум Гейл, всичко е по вина на майката.

— Имал е малко или никакви приятели — продължи Коул, — бил е слаб ученик и вероятно е проявявал жестокост към животните. Баща му най-вероятно е бил или грубиянин, или не съществува.

— В основни линии искаш да кажеш, че убиецът може да бъде всеки — заключи Гейл, като осмисли информацията.

— Смятам, че сме стеснили кръга.

— Обясни ми.

— Ами, въпреки всичките или-или, ние търсим млад мъж, който не общува нормално с хората, тих, самотен, продукт на разпаднал се дом. Собствената ми теория е, че е скитник, живее в стаи под наем някъде из района на Ню Джърси и рано или късно ще каже или направи нещо, с което да се издаде.

— Ами ако вече не е в Ню Джърси?

Лейтенант Коул обмисли въпроса на Гейл. Накрая й отвърна с въпрос.

— Играеш ли бридж?

— Бридж? Не.

— Със съпругата ми играем веднъж седмично. Това е игра на стратегия, както и на късмет. Когато имаш ръка в бриджа и единственият начин да победиш с тази ръка зависи от определен играч с определена карта, тогава трябва да обмислиш кога да направиш хода си така, че картата да е там, където искаш да бъде. Същото е, когато търсиш убиец. Ако предположим, че е заминал за друг щат, можем направо да се откажем от всичко. Единствената ни надежда да заловим този мъж е, ако той все още е тук, така че трябва да изиграем тази ръка така, сякаш той е точно тук. Разбираш ли ме?

— И какво точно смяташ да правиш? — предпочете да игнорира метафората му тя и изстреля въпроса, който бе задавала поне сто пъти през последните два месеца.

— Държим очите и ушите си отворени. Имаме хора из целия окръг Есекс, в различни домове, в които дават стаи под наем. Наблюдаваме подозрителни елементи. Смятаме да обявим парична награда за информация, която да ни помогне да заловим убиеца.

— Има ли нещо, което аз бих могла да направя? — запита Гейл.

— Можеш да си починеш — отвърна лейтенантът с явна загриженост. — Възвърни си силите. Продължавай да посещаваш групата и се постарай да уредиш живота си.

— Всичко това ми е известно. — Гейл се опита да не издаде нетърпението си. Знаеше, че той наистина желае да помогне. — Искам да кажа, има ли нещо, което мога да направя?

— Разбирам те. Но няма нищо.

— Чувствам се толкова безпомощна.

— Зная.

— Не, не знаеш!

Настъпи напрегната пауза.

— Опитай се да бъдеш търпелива, Гейл. Вършим всичко по силите си. — Гейл кимна, без да продума. — Ще ти се обадя скоро.

Гейл затвори телефона и отиде в кабинета, при албумите със снимки, които бе разглеждала миналата вечер. Все още лежаха разтворени на тъмнозеленото канапе. Седна и ги взе в скута си. Разлисти един, сепната както винаги, от усмихнатите спомени за едновременното ѝ щастливо семейство. Имаше снимки на малката весела група на празника на Все светии, от рождени дни, във Флорида; Синди на две години, седнала несигурно на голяма скала до океана, притеснената ѝ майка беше извън обектива; Синди, излегнала се на стол до гордия си дядо; Синди, на три години, плува с пояс в басейн; Синди, година след това, плува без чужда помощ; Синди, на пет години, скача от трамплин в басейна.

Наред с всеки щастлив спомен тя си припомняше и миговете, когато бе говорила твърде грубо, реагирала прибързано.

Снимката на Синди до пианото бе най-трудната за Гейл. Въпреки търпението ѝ за редица неща и най-вече към другите ѝ ученици, Гейл се бе превърнала в тиранин зад клавиатурата, що се отнасяше до малката ѝ дъщеря. Когато Синди отказваше да се упражнява или да прекарва дълго време пред пианото, гласът на Гейл бе саркастичен и понизителен. От досада, до края на урока Гейл не можеше да понася собствения си глас нито миг повече, а Синди се разплакваше.

Сега, когато Гейл зърнеше пианото, виждаше единствено светлите очи на Синди, изпълнени със сълзи, така че престана да гледа в него. Бе информирала родителите на учениците си, че уроците са временно прекратени. Те изглеждаха по-скоро облекчени, отколкото разочаровани.

— Гейл — долетя тих глас откъм вратата, — не смяташ ли, че е време да сложиш албумите настрана?

Гейл вдигна поглед и видя сестра си, все още по нощница, да влиза в стаята и да сяда до нея.

— Аз ѝ крещях — изхлипа Гейл. — Без повод. — Поклати с отвращение глава.

— Е, викнала си ѝ няколко пъти — изрече Каръл с искрено учудване. — Значи невинаги си била идеалната майка. Кой е? Ти си човешко същество. Всеки прави грешки. Случва се да креснем без причина. Всеки го прави. — Каръл замълча, огледа се безпомощно. — Зная, че ще прозвуча като майка ни. — Накара Гейл да я погледне. — Важното е, че си направила всичко по силите си, че бе възможно най-добрата майка. Господи, звуча точно като теб! Не помниш ли какво каза на Дженифър? Важното е, че е обичала Синди и тя го е знаела. Че е най-добрата голяма сестра, която човек би си пожелал. Защо не можеш да кажеш същото и на себе си? Защо не осъзнаеш, че ти бе най-добрата майка, която всяка дъщеричка би си пожелала? Гейл, за бога, колко деца са имали щастието майките им да са с тях у дома? Синди бе късметлийка. — Тя занемя, когато улови погледа на Гейл. — Добре де, не се хващай за думите ми. Знаеш точно какво имам предвид.

Гейл седеше на канапето, албумите, все още на коленете ѝ, бяха отворени на последната страница. Вгледа се в деликатното лице на сестра си, очите ѝ подпухнали от недоспиване. Бавно, много внимателно затвори албумите и ги остави на кожената възглавница до себе си.

— Какво да правя? Трябва ли да я забравя? Да прибера албумите и всичките си спомени и да се преструвам, че никога не е съществувала?

Каръл поклати глава.

— Не, Гейл, не — прошепна тя. — Никой не те моли да забравиш Синди. Просто не забравяй и себе си. Трябва да продължиш да живееш. Имаш семейство, което те обича, прекрасен съпруг, който те обича. Ние всички трябва някак да продължим...

Гейл тъжно се усмихна.

— Ти наистина звучиш като мама — тихо изрече тя.

— Знаех си — усмихна ѝ се през сълзи Каръл. — Знаех си, че ще се случи.

— Няма нищо — изплака Гейл. — Тя не е чак толкова лоша, колкото се опитва да се покаже. — Прегърна сестра си, после се пресегна и взе албумите. — Права си. — Остави ги на лавица в другия край на кабинета. Върна се при сестра си, сякаш бе добила нова сила и

цел. — Щастлива съм, че те има — каза тя. — Но мисля, че е време да приема съвета ти и да се заема с живота си. Отлагаш толкова неща заради мен.

Каръл кимна.

— Трябва да призная, че си мислех същото през последните дни — погледна към албумите.

— Сега изглеждаш много по-силна. Имаш Джек и Дженифър. Зная, че ще се справиш. — Гласът ѝ секна. — Още повече, винаги можеш да ми се обадиш, ако се нуждаеш от мен...

— Ще ти се обадя, не се притеснявай. Кога смяташ да заминеш?

— Какво ще кажеш веднага след четвърти юли?

Гейл кимна одобрително.

— Смятам да се поразходя.

— Искаш ли да дойда с теб? Веднага ще се преоблека.

— Не — отвърна ѝ Гейл. — Няма да се бавя.

Гейл тайно се радваше, че Каръл иска да се върне в Ню Йорк. Не че бе уморена от присъствието ѝ, в никакъв случай. Просто беше по-добре някои неща да ги свърши сама.

Гейл огледа хрусталака, поддържаната трева около зелената пейка и разбра, че Каръл бе права. Време бе да заживее отново, да се залови с много неща. Настъпил бе моментът, както многократно ѝ бе повтарял Коул, да започне да подрежда живота си наново.

Имаше само един начин да го направи — да открие мъжа, разбил го на хиляди парчета.

Скитник, бе предположил лейтенантът. Гейл реши, че определението е доста подходящо и за нея самата. Съдържаше ирония, реши тя, докато обикаляше зад пейката и около храстите, вече не скърбящата майка, която търси спомени, а истински детектив, тършуващ за улики. Приклепна до земята и положи ръка върху нея, опипваше мястото, където бе паднала дъщеря ѝ, усещаше тежестта на непознатия върху нея. Гейл погледна към храстите, остави пръстите си да се плъзгат по клоните им. Не знаеше какво точно търси, но бе твърдо решена да търси, докато го намери.

Очите ѝ оглеждаха земята и храстите. Полицията, въпреки доблестните си усилия, не бе открила нищо. Всичките следи не ги бяха

довели доникъде. Беше им дала толкова време, а те се оказаха способни единствено да се извинят и да я посъветват да бъде търпелива. Никога нямаше да намерят убиеца. Трябва да го открие сама, както си знаеше от самото начало.

Беше краят на юни. Убийството бе станало на трийсети април. След няколко дни бе Четвърти юли. Тя се изправи и огледа за последен път малкия парк. Достатъчно време бе изгубено.

Шейсетте дни бяха изтекли.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Гейл прекара по-голямата част от празника в четене на всички статии, които успя да събере за сексуалните отклонения. Научи, че светът е пълен с хора, които обичат груповия секс, секса в гробищата или на църковните пейки; че някои предпочитат собствения си пол, животни или дори мъртъвци. Имаше и такива, които обичаха да бъдат измъчвани, както и други, които предпочитаха да се показват или да наблюдават. Някои искаха да бъдат, други да бъдат бити.

Изучи всички случаи. Нямаше термини, с които вече да не бе запозната: хомосексуалност, лесбийство и содомия; мазохизъм, садизъм и изнасилвания; некрофилия, копрофилия и педофилия.

Педофилия — секс с деца.

Статиите потвърдиха предположенията на лейтенант Коул, че сексманията са предимно мъже и обикновено млади; мразят жените или се страхуват от тях; мразят и себе си заради тези си желания. С тях са се отнасяли зле или са били изоставени като деца, родени от чудовища, за да се превърнат един ден и те в такива. Дребните им жестокости прерастват с времето в големи. Почти с нищо не можеше да се помогне на такива хора, нещо повече — нямаше как да предпазят останалите от тях.

Мъже, чиито жертви са момиченца, обикновено са тихи и страхливи. Убиват повече от страх да не бъдат открити, отколкото от желание да причинят още болка, въпреки че съществуваха и такива, чиито обезумели мозъци предпочитаха самото убийство като върховно удоволствие. С времето отношението на обществото се бе променило от стриктно порицание към по-умерено възприемане. Сега общо взето се приемаше, че по взаимно съгласие възрастните могат да правят каквото си пожелаят в домовете си. Имаше частни клубове и дори бани, които удовлетворяваха обществено приемливите прищевки.

Дори на закоравелите сексуални манияци, които не питат, а си вземат каквото искат, изнасилват и унищожават, независимо от

възрастта и без никаква причина, се гледаше от друг ъгъл — вече не ги държаха отговорни за деянията им.

Вестниците и месечните списания бяха пълни с непристойни истории за така наречената справедливост. Гейл седеше в люлеещия се стол в дневната с вестник в скута, чаша кафе и куп списания в краката си и мислено прехвърляше прочетеното в последното издание на „Таймс“ и „Нюзуик“.

Пишеше за дванайсетгодишно момиче от Канада, чийто дядо бил обвинен в злоупотреба с нея. Съдията отхвърлил обвинението след продължителен разпит на детето, защото доказал, че то не може да си спомни последния път, когато е ходило на църква. Съдията решил, че без религиозно възпитание детето не е в състояние да разбере сериозността на клетвата, която трябва да положи и след като е единственият свидетел на прокурора, делото срещу обвиняемия било прекратено.

Гейл прочете този материал три пъти, за да се увери, че го е разбрала правилно и не е пропуснала нищо. Когато се убеди, че наистина го е прочела точно, остави списанието на коленете си и погледна към Джек, който на канапето четеше криминален роман. Идеята в статията е съвсем ясна, реши тя. Децата бяха по-низши от хората, а престъпникът щеше да бъде освободен.

Друга статия се отнасяше до някаква жена. Две от децата ѝ бяха починали при неясни обстоятелства — едното, на седем месеца, удавено във ваната, а другото очевидно бе погълнало някаква отрова. Сега същата беше обвинена за убийството на тримесечната ѝ дъщеря поради умишлено недоглеждане. Бе осъдена и изпратена в затвора за две години. Беше заявила, че когато излезе на свобода, възнамерява да има още деца и никой няма да ѝ попречи да има толкова деца, колкото Бог ѝ даде.

Отново Гейл бе оставила списанието на коленете си, размишлявайки върху прочетеното. Може би не е грях да убиеш дете, разсъждаваше тя, особено ако е твое собствено. Отново децата бяха смятани за нещо по-низше от човешко същество. Убиецът на вероятно три беззащитни деца бе осъден само на две години затвор.

В неделния брой на нийоркския „Таймс“ имаше подобни статии: мъж, застрелял жена си, бе осъден също на толкова, колкото и жената, убила трите си деца, защото показал искрено разкаяние и нямало

вероятност да повтори деянието; двама мъже били освободени след като съдията решил, че изнасилената от тях жена чисто и просто им е съдействала. Той показал снимка, направена от единия от мъжете, на която жертвата се усмихва през сълзи, докато я изнасилват, като задоволително доказателство, за да отхвърли обвиненията, въпреки показанията на жертвата, че са заплашили да я убият, ако не се усмихне. Съдията постановил, че жената очевидно се е забавлявала. Отхвърлил доказателствата за двата ѝ опита за самоубийство и депресия. Явно бе решил, че се е разкажала при свършен факт.

На последната страница на един от вестниците имаше две истории от малко по-различно естество. Мъж във Флорида бе застрелял двама млади мъже, опитали се да ограбят магазина му. Всъщност бе убил само единия, когато младежът с пистолет му заповядал да отвори касата, а той хладнокръвно изстрелял куршум в главата му. Сега магазинерът бе местният герой и щастлив даваше интервюта за правата на обикновените американци да пазят собствеността си.

В друг инцидент група сърдити нюйоркчани, свидетели на убийството на кварталния им продавач, сами погнаха престъпника. Заловили го, нахвърлили се отгоре му и в яростен реванш извадили очите му.

Гейл препрочете последните две статии със смесени чувства на отвращение и странно удовлетворение.

— Добре ли си? — неочаквано запита Джек, като вдигна поглед от книгата си.

— Да — отвърна тя. — Защо?

— Трепереше.

— Така ли? — изненада се Гейл. Сви рамене и сгъна вестника.

Джек си погледна часовника.

— Станало е почти полунощ. Смятам да си легна, идваш ли и ти?

— Мислех да изчакам Дженифър.

— За какво? Тя е с Еди, нали?

— Просто си помислих да я изчакам, ако е в настроение да си поговорим. Знаеш, че никога не заспивам преди да чуя, че се е прибрала.

— Може би ти си тази, на която ѝ се говори — настоя леко Джек.
— Разстроена си, защото Каръл заминава утре?

Гейл поклати глава.

— Не. Време е да го стори.

— Време е за много неща — тихо изрече Джек. Доближи я и взе ръцете ѝ. — Време е отново да започнем да се срещаме с приятели.

— Зная.

— Лаура и Майк пак ни поканиха на вечеря следващата седмица...

— Съжалявам за този уикенд. Просто не бях в настроение.

— Разбирам, както и те. Аз също няхах настроение. Но една тиха вечеря с приятели може би е нещо по-различно.

— Може би.

Джек приклепна до нея.

— Обичам те — каза той.

— И аз те обичам.

— Как си? Как си наистина? — опита се да разбере той. — Гледай ме, когато ми отговаряш. Не се опитвай да криеш нищо от мен.

— Не бих го направила — отвърна тя, притиснала вестника до себе си. — Как съм? Какво бих могла да кажа? Самотна съм — изрече Гейл след дълга пауза. — Повече от всичко съм самотна. Тя ми липсва толкова много.

Видя как очите на Джек се напълниха със сълзи и той извърна лице към стената.

— Погледни ме — тихо му каза тя, повтаряйки думите му. — Не се опитвай да криеш нищо от мен.

— На мен също ми липсва.

— Ти имаш работата си, поне това. Мозъкът ти е зает с нещо.

— Да — съгласи се той. — Но има дни, в които идва някой мъж с малката си дъщеря и двамата плачат над блъсната от кола котка, а аз едва забелязвам котката заради малката, и ми се иска да бях прекарвал повече време с моето момиченце. Ти бе такава щастливка, нали разбираш, щастлива винаги да си с нея, въпреки че точно това прави нещата толкова трудни за теб сега. — Джек поклати глава. — Отразява се на работата ми — изрече той след малко.

— Какво искаш да кажеш?

— Въпрос на заинтересованост. Вече не ме интересува толкова много.

— Но, Джек, ти винаги си обичал работата си.

— Да. Само че след случилото се... Трудно е да се тревожиш дали ще оцелее някаква котка, или не. Те са просто животни, за бога. — Той замълча, поклати глава. — Трябва обаче да си призная, че оня ден при мен доведоха най-сладкото кученце, което бях виждал. Бях страшно зает, нали разбираш; би си помислила, че съм единственият ветеринар в Есекс, вероятно заради цялата онази публичност. Каквато и да е причината, не бях виждал толкова болни животни.

— Кажи ми за кученцето — прекъсна го Гейл.

— Беше от смесена порода, отчасти пудел, отчасти пекинез. Звучи като ужасна комбинация, но не беше. Бе прекрасно малко нещо с цвят на кайсия. И много умно. Смесените породи обикновено са много по-умни от чистокръвните. Това бе женско. Имаше проблеми със задните крака. Често срещано е при пуделите. Много интересно — продължи той, потънал в спомените си, — защото не изглеждаше нито като пудел, нито като пекинез. Приличаше по-скоро на кокер шпаньол. — Той спря и се усмихна тъжно на Гейл. — Изглежда аз съм този, който има нужда да поговори.

— Добре. Аз пък имам желание да слушам.

— Смятат да я разплождат — продължи Джек. — Предложиха ми да израждам кученцата.

— Да не би да искаш куче? — изненадано попита Гейл. — Винаги си казвал, че достатъчно се занимаваш с животни в работата си.

— Този вид ме спечели. Не зная. Може би нещо, за което да се грижа.

— Кученце — замисли се Гейл. — Те искат повече грижи от бебе.

— Можем да се справим.

Никой от тях не каза нищо за известно време.

— Не можеш да замениш едно дете с друго — внимателно изрече Гейл.

— Зная.

— Не смятам, че съм готова да говоря за това все още — прошепна Гейл.

Джек я потупа по рамото.

— Отивам да си легна. — Изправи се и протегна ръка. — Ела с мен — в гласа му прозвучаха въпросителни нотки.

Гейл го погледна в очите.

— Все още не съм готова — тихо изрече тя. — Моля те, не се сърди.

— Защо да се сърдя? Аз съм търпелив човек.

— Обичам те — каза му Гейл, смятайки, че заслужава нещо по-добро.

— Зная. Не оставай до късно.

Гейл го наблюдаваше как си отива и се зачуди как би се справил с такава трагедия бившият ѝ съпруг Марк. Най-вероятно би страдал цял месец с пиене и след това би изчезнал. Бракът им никога не би устоял на подобно напрежение. Би скочил в спортната си кола и би поел към залеза, погребвайки спомените си в алкохол и жени. Определено никога не би показал разбирането и състраданието, които Джек Уолтън току-що ѝ бе изразил.

Представи си Джек в спалнята, как си съблича дрехите, външно силното му тяло, а всъщност странно уязвимо. Не бяха се любили от трагедията насам.

Сексът бе една от прекрасните изненади в Джек. Докато сексът с Марк вероятно бе най-доброто му качество; носеше привлекателността си като чанта и всичко, освен супер представление в леглото за него би било пълен провал, форма на лъжлива реклама. Гейл осъзнаваше, че мнозина привлекателни мъже не бяха чувствени в леглото, твърде заети със собственото си Аз, за да обърнат внимание на партньорите си, но Марк не беше такъв. Той наистина обичаше женските тела. За нещастие, Гейл по-късно разбра, че харесва всяко женско тяло и след известно време това промени отношението ѝ към любенето. С Джек Гейл бе очаквала компетентен любовник. Предполагаше, че е силен, въпреки това нежен, не настоятелен и своеобразен. Отчасти бе права. Джек Уолтън бе пълен с изненади: пасивен и срамежлив, агресивен и безпътен, игрив и нежен. След почти деветгодишен брак, те все още се любеха често и пламенно.

Но това беше преди следобедна на трийсети април. Преди някакъв непознат да се скрие зад храстите и със своите перверзии да я ограби от собствените ѝ желания.

Гейл чака, докато не чу колата на Еди да спира отвън и разбра, че Дженифър се е прибрала. Сгъна вестниците и се качи в спалнята.

Когато Гейл се вмъкна в леглото, Джек вече бе заспал. Тя се взираше в лицето му, докато не различи ясно чертите му, очите ѝ се фокусираха върху меката извивка на устните му.

„Той е толкова силен“ — помисли си тя. И толкова грижовен. Джек се опитваше с всички сили. Сигурна бе, въпреки всичките му уверения, че го е разочаровала, измамила. Положи глава върху възглавницата до него, загледа се в тавана и си помисли, че съпругът ѝ сигурно ще бъде много по-добре без нея.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Спеше, когато чу шума.

Имаше някой пред входната врата. Но звънецът не бе звънял; сигурна беше, че никой не е чукал. Шумът бе по-различен и ѝ трябваше няколко минути да осъзнае, че шумът бе от счупени стъкла. Седна в леглото и веднага разбра, че Джек не е до нея, че е сутрин и изглежда е сама вкъщи. Бързо погледна към часовника на нощното шкафче. Десет часа.

Напрегна се. Автобусът на Каръл трябваше да потегли за Ню Йорк в осем и четирийсет и пет. Джек трябваше да я закара до автогарата. Дженифър започваше работа при баща си точно в девет. Това означаваше, че бе проспала всичко.

Наистина ли бе заспала толкова дълбоко?

Дали се бяха опитали да я събудят? Бе много уморена, наистина, главата ѝ бе натежала от всичката информация от снощното ѝ проучване, а Дженифър не се бе прибрала до два сутринта. Трябваше да поговори с нея по този въпрос. Два часът бе късно за прибиране, дори по време на лятната ваканция.

Гейл стана и отиде до прозореца, дръпна синьото перде и надникна в задния двор. Чувствата ѝ бяха притъпени. Движеше се като на забавен кадър, всяко движение бе изопачено и тежко. Сестра ѝ бе заминала без да се сбогува. Зачуди се, когато отново чу шум от чупене на стъкла.

Застина. Някой се опитваше да проникне в къщата.

Остана абсолютно неподвижна за няколко безкрайни секунди, без да знае какво да прави. Който и да беше, очевидно смяташе, че в къщата няма никой. Какво щяха да направят, ако я намереха вътре? В статия наскоро бе прочела за възрастна жена, убита, когато изненадала крадеца в дома си. Убиецът крадец бе получил присъда от пет години затвор.

Гейл погледна към телефона и се зачуди дали да не се обади на полицията. После очите ѝ се спряха на сребристия бутон над телефона,

който звънеше директно в полицията, съобщавайки за нарушение. Бе протестирала срещу намерението на Джек да го инсталират заедно с охранителната система след обира.

— Няма да се върнат — бе спорила тя тогава. Но очевидно го бяха направили.

Чу някой да разбива ключалката и разбра, че който и да е ще нахълта всеки момент, а след секунди ще се изкачи нагоре по стълбите. Дойде ѝ наум, че има време да стигне до бутона и звукът му несъмнено щеше да стресне крадеца. Пристъпи, после спря, сдържайки дъха си, внезапно проумяла, че не иска да изплаши мъжа. Можеше да е убиецът на Синди.

Лейтенант Коул вероятно грешеше като смяташе за малко вероятно убиецът и крадецът да са един и същи човек. Психологическият му облик, създаден в полицията предполагаше наличието на досие за дребни престъпления. „Бе възможно“ — помисли си тя задъхана. Боже, всичко бе възможно. Във всеки случай щеше да остане тук и да го чака. Нямаше да помръдне.

Изведнъж чу глас откъм антрето.

— Мамо — питаше Дженифър, — какъв е този шум?

Гейл се втренчи в дъщеря си.

— Какво правиш у дома? — попита Гейл.

— Успях се. Вчера се прибрах доста късно — призна срамежливо дъщеря ѝ. — Обадох се на татко. Каза ми, че няма нищо важно и мога да отида следобед. — На лицето ѝ се изписа страх. — Какъв е този шум, мамо?

Значи не бе сама в къщата. Дженифър бе тук. Не можеше просто да стои и да чака мъжът да влезе. Трябваше да защити детето си.

Миг по-късно чу входната врата да се отваря.

— Мили боже! — прошепна тя и сграбчи Дженифър за ръката, като чу стъпки да обикалят долу из стаите. — Бързо — викна на Дженифър и я повлече със себе си по коридора. Зави наляво, после бързо се върна и хукна надясно. Дженифър объркано я следваше, ръката ѝ се изплъзна от майка ѝ, тялото ѝ отказваше да ѝ се подчинява, падна, останала без дъх.

Гейл се върна, повдигна Дженифър и отново я повлече по коридора. Дъщеря ѝ извика уплашено.

— Тихо — напомни ѝ майка ѝ с нарастваща паника, когато мъжете — бяха двама, бързо забеляза тя, единият млад със светлокестенява коса — стигнаха до горната площадка. Гейл блъсна дъщеря си обратно в спалнята и затръшна вратата след себе си.

— Помогни ми — викна тя на Дженифър и двете издърпаха първо стол, после масичка до вратата.

— Натисни бутона на полицията — изкомандва Гейл и Дженифър се втурна към него, докато Гейл буташе тежкия скрин от срещу леглото ѝ към вратата на спалнята.

Дженифър натисна бутона в мига, когато мъжете заблъскаха срещу барикадата. Зави незабавно, но звукът на алармата не ги възпря. Гейл сграбчи Дженифър и силно я прегърна, сетне се втурна с нея през преходната врата към другата спалня. Уплашена, с хлипащата Дженифър до нея, Гейл заизважда съдържанието от шкафа под мивката и изхвърли всичко на пода.

— Влизай тук — изкомандва тя, учудена колко лесно дъщеря ѝ се побра в шкафа. — Не мърдай и пази тишина. — Някой щеше да дойде и да им помогне скоро, опита да се окуражи сама. Бе сигурна, че Дженифър ще се крие, докато не разбере, че е в безопасност. Гейл бързо бутна нещата, които бе извадила от шкафа в друг. Върна се в спалнята си и по домофона, свързан с входната врата, започна да пищи за помощ. Хората сигурно щяха да чуят виковете ѝ, докато минаваха покрай къщата и някой щеше да ги спаси. Погледът ѝ спря върху бутона за полицията — къде бяха те? Гейл видя, че мебелите започнаха да поддават и се отместват от вратата. Разбра, че само след минути мъжете ще нахлуят. Поднови виковете си по домофона, но се отказа, когато видя как вратата се отваря.

Втурна се в банята. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Заклучи вратата. Ключалката можеше лесно да бъде отворена с фиба. Нямаше да издържи дълго, а и един добър ритник би я разбил. Погледна през прозореца и се замисли дали да не скочи. Въпреки че бяха на втория етаж и падането можеше да я нарани сериозно, реши, че е за предпочитане, вместо да рискува да попаднат в ръцете на тези луди. Огледа се за нещо, с което да счупи стъклото. Нямаше нищо. Мъжете бяха пред вратата на банята. Смееха се. Спореха шумно и игриво кой ще има честта да я разбие; коя жена да нападнат първа. Гейл бързо

отиде при аптекката и извади бръснача на Джек. Застана зад вратата, точно когато тя шумно се отвори.

— Излез, излез, който и да си — извратено запя детска песен единият от мъжете. Докато другият затършува из спалнята, първият — младият със светлокестенявата коса — отиде до шкафа под мивката, сякаш привлечен от магнит. Когато се наведе да отвори вратичката, Гейл се хвърли отгоре му, изви главата му рязко назад, бръсначът се плъзна по гърлото му като черта от червено мастило. Той падна назад гъргорейки, очите му бяха изпълнени с болка, докато вторият мъж — сега Гейл установи, че той също бе млад и със същия цвят на косата — се втурна да му помогне.

Гейл усети силни ръце на кръста си да я повдигат във въздуха. Зарита бясно, а единият ѝ крак улучи нападателя право в слабините. Той изрева остро от връхлетялата го болка и отпусна хватката си. Гейл се извърна и успя да го среже с бръснача в момента, в който той падаше. Кръв бликна от гърлото му и се разплиска по стените, сънната му артерия бе срязана. Гейл приближи и го ритна още веднъж между краката. Тогава забеляза пистолета му, паднал при боричкането. Вдигна го и го насочи към главата на мъжа. Дръпна спусъка три пъти последователно. Когато от лицето му не остана нищо и светлокестенявата му коса потъна в кръв, тя спокойно отиде до втория мъж и също го застреля. Пусна пистолета и той се удари в пода.

— Мамо — чу тя тих глас да вика изпод мивката и се втурна натам. Отвори вратичката, готова да издърпа дъщеря си навън. Дженифър протегна ръце нагоре и ги обвини около врата на майка си. Гейл затвори облекчено очи, залюля малкото тяло в скута си, притисна го към окървавената си нощница. Двете нежно се люлееха напред-назад.

— Спасих те — повтаряше Гейл отново и отново, гледайки надолу към лицето на Синди, не Дженифър. Притисна силно Синди към гърдите си. — Спасих красивото си момиченце.

Гейл рязко седна в леглото си и погледна към часовника. Седем без нещо. Джек спеше до нея. Протегна се предпазливо и изключи звънеца, за да не го събуди.

Всичко бе сън.

Но сън от различен вид. Осъзна го моментално. Досега сънищата ѝ бяха неубедителни, изпълнени с разочарования. Това, което ги

превръщаше в кошмари, бе неспособността да действа. Нощ след нощ се бе изправяла пред убиеца на дъщеря си и всеки път не бе успявала да помръдне, неспособна да направи дори малка крачка към отмъщението за смъртта на дъщеря си. Събуждаше се след тези сънища с писък, цялата обляна в студена пот; главата и сърцето ѝ пулсираха силно.

Сега изпита само странно спокойствие и същия вид странно удовлетворение, както и след статията за притежателя на магазина във Флорида, застрелял двама крадци и за разгневените нийоркчани, сами раздали правосъдие.

До нея Джек се обърна. Гейл наблюдаваше как балансира между съня и реалността. „Дали има подобни сънища?“ — запита се тя.

Огледа нощницата си. По бледорозовия корсаж нямаше червени следи от въображаемия двубой. Ръцете ѝ бяха чисти и сухи.

След миг вече бе в банята, до мивката, оглеждаше стените, като усещаше студените плочки под босите си крака.

Обикновено вземаше душ. Но тази сутрин душът ѝ се струваше много силен. Нуждаеше се от бавно, по-нежно събуждане.

Пусна крана на ваната. Няколко минути по-късно спокойно се натопа в топлата вода, представяйки си кръвта, разплискана по стените и потънала в съня, в който бе спасила малкото си момиченце.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

През последните няколко седмици редът в домакинството на Уолтънови незабелязано се измени. Гейл продължаваше да става рано, преди всички останали. Все така приготвяше закуска за съпруга и дъщеря си, чистеше, когато излезе — Джек към своята служба, Дженифър за новата си работа като помощник на баща си. Гейл прибираше масата, качваше се на горния етаж да оправи леглата и вадеше месо от фризера за вечеря. Тогава прочиташе сутрешния вестник, а картите ѝ на Ню Джърси бяха разстлани пред нея.

Помнеше съвета на Коул; за целта на разследването ѝ трябваше да приеме, че убиецът на Синди бе останал в техния щат. Нямаше надежда да го открие, ако се бе изместил. Гейл реши, че младият мъж с мръсно руса коса, изнасилил и убил шестгодишното ѝ дете, е все още някъде наблизо. Вероятно живееше незабелязан някъде из района на Ливингстън. Въпросът беше само да го издири.

Реша да се насочи към същите райони като полицията — Ийст Ориндж, вероятно Нюарк, където се настаняваха анонимни хора, улици, където думите „без фиксиран адрес“ бяха просто удобен израз за вестниците. За разлика от полицията, тя нямаше да се провали. Въпреки решителността си, бе изнервена. Все пак беше аматьор. В полицията работеха професионалисти, а не бяха стигнали доникъде.

Бе прекарала по-голямата част от последните две седмици в подготовка. Картите нямаше какво повече да ѝ кажат, само можеше да научи още нещо от списанията и вестниците. Лейтенант Коул нямаше нови факти за докладване. Бе отлагала твърде дълго.

На сутринта на осемнайсети юли Гейл разбра, че е време да прибере картите и да излезе по улиците. Нали бащата на Шерън Тейт си пуснал брада и се облякъл като хипи, заживял в комуна на Сънсет Стрип, където се опитвал да открие убийците на дъщеря си? Гейл можеше да направи същото.

Джек бе необичайно приказлив на закуска, вероятно усещаше колко е самовглъбена.

— Вчера в кабинета доведоха немска овчарка — започна той. — Много смешно същество. Било е дресирано за пазач, но бе едно от най-кротките кучета, което съм виждал. Не мога да си представя, че би наранило някого.

— Тогава какво му е смешното? — запита Дженифър, готова да се засмее.

Гейл погледна към него през масата и се опита да покаже интерес, но мислено вече бе зад волана на колата си.

— Ами, всъщност къщата им била обрана. Всички били заспали. Кучето било на долния етаж в антрето, където винаги си почивало. Всичко било тихо. Когато сутринта госпожа и господин Симсън слезли, половината от вещите в къщата липсвали. А проклетото куче си седяло на мястото и размахвало опашка. Не издало нито звук през нощта. Не изляяло нито веднъж. Междувременно, къщата им била опразнена. Повикали полиция. Отзовали се веднага и би ли познала какво се случило? Кучето захапало полица.

Дженифър изписка от удоволствие.

Гейл продължи да гледа към Джек мило, но не реагира по друг начин.

— Мамо — запита Дженифър, — не смяташ ли, че е смешно?

— Какво? — откликна Гейл, върнала се рязко към реалността. — Не чух за какво говорехте.

Джек поклати глава.

— Не беше нещо важно.

— Напоследък много блуждаеш — нацупи се Дженифър.

— Съжалявам — изрече искрено Гейл. — Смятах, че слушам, но се разсеях. Кажи ми отново Джек. Наистина бих искала да чуя.

Джек послушно повтори историята и Гейл се концентрира с всички сили да го изслуша, но спонтанността бе изчезнала и когато разказът завърши, никой не се засмя.

— Предполагам, че трябваше да го видиш — заключи Джек, с явно разочарование в гласа.

— Не — едва възрази Гейл, — разказът ти е много интересен. Кучето ухапало полица. Много смешно.

— Трябва да вървя — заяви Дженифър леко разтревожена. Изправи се и се наведе да целуне майка си. — Доскоро.

— Довиждане, момичето ми — каза Гейл. — И внимателно.

Дженифър спря на половината път към вратата на кухнята.

— Да не съм бебе, мамо — изрече тя бавно и отмерено.

— Не, разбира се, че не си — съгласи се Гейл. — Защо бе всичко това? — запита тя Джек, след като чу външната врата да се затваря.

— Дженифър твърди, че напоследък се държиш с нея като с малко дете.

— Като с дете? Защо? Само защото я нарекох „момичето ми“? Та това е просто израз на любов. Тя го знае. Винаги съм я наричала така, както и „кукличка“, и...

— Това бе преди. Нямаше нищо против да я наричаш както искаш, докато се отнасяше с нея като с възрастна.

— Тя не е възрастна. Тя е на шестнайсет.

Джек сви рамене.

— Не искам да споря с теб. Ти ме попита какво ѝ става на Дженифър.

— Какво още? Очевидно говореше за нещо с теб надълго и нашироко.

— Това е всичко.

— Джек...

— Малко е обидена, че не се интересуваш от работата ѝ с баща ѝ. Каза, че се е опитала да сподели с теб няколко пъти за работата си с Марк, но ти сякаш си преставала да я чуваш някъде по средата на разговора. Страхува се, че може би си сърдита за нещо.

— Защо да съм?

— Смята, че идеята да работи за Марк не ти харесва.

— Та това е глупаво. Знае, че нямам възражения.

— Мисли, че си ѝ сърдита заради онова, което ти е казала за Синди, че тя не е била добра с нея...

Нетърпението на Гейл нарастваше.

— Това е абсурдно. Знае какво изпитвам. Вече разговаряхме. Казах ѝ...

— Кажи ѝ го отново. Тя изпитва нужда от любовта ти и одобрението ти.

— Та тя има любовта ми!

— Има нужда от внимание — усмихна се кротко той. — Аз също имам нужда от твоето внимание.

Гейл наклони глава.

— Съжалявам, напоследък бях напълно погълната от себе си. И потисната. Ще се опитам да не го допусна отново.

— Дженифър наистина бе развълнувана за работата си с Марк — изсмя се Джек. — Трябваше да я чуеш как говори за триножници и фотоапарати, всъщност, това наистина е доста вълнуващо. Гейл...

— Какво?

— Какво казах току-що?

Гейл съзря раздразнението в очите на Джек.

— Съжалявам, нямах представа, че си казал нещо...

Джек стана.

— По-добре да тръгвам — наведе се и я целуна по челото, както Дженифър преди малко. — Ще ти се обадя по-късно.

— Може да изляза — бързо изрече тя.

— О? Къде ще ходиш?

— Помислих си да се разходя с колата.

— Вероятно няма да е зле да откараш колата на преглед — каза Джек на път към вратата. — Пропуснахме последния път.

След като той излезе, Гейл си сипа втора чаша кафе, чувствайки се напрегната и неловко.

Не бе осъзнала, че е толкова разсеяна напоследък, че Дженифър го е усетила и е обидена. Джек също. Остави чашата си. Трябваше да покаже подходящ интерес към дейността им. Важно е, каза си тя и взе сутрешния вестник.

На втора страница имаше интересна история. Осемнайсетгодишен наркоман брутално бе пребил с чук до смърт майката на свой приятел. Изпълнен със съчувствие съдия му бе дал само три години условно, защото момчето вече било правило опит за самоубийство.

— Условна присъда — повтори на глас Гейл.

Преди бе чувала тази дума стотици пъти, но едва напоследък ѝ се бе изяснило пълното ѝ значение. Жената бе мъртва — убиецът ѝ отново ходеше свободен по улиците. Условно. Обществото щеше да излежи присъдата му.

Малка статия на пета страница привлече вниманието ѝ. Прочете я бързо, после стана и затърси до телефона червен молив. Намери го, прочете отново статията и подчерта информацията. Пишеше за три обира на улица в Нюарк през почивните дни. Подчерта улицата —

Уошингтън стрийт. Заложна къща, магазин за мъжка конфекция и спестовна каса бяха обрани от човек с пистолет. Мъжът, стрелял и ранил клиент, опитал се да блокира изхода, бе описан като бял, около двадесет и пет годишен, с мръсноруса коса. Висок около метър седемдесет и пет, слаб. Отговаряше на описанието на мъжа, който момчетата бяха видели да бяга от парка, след като Синди бе убита.

Гейл остави вестника. Това описание можеше да бъде на стотици млади мъже в околността на Ливингстън.

Телефонът иззвъня.

— Не ме интересува какво ще кажеш — започна Лаура жизнерадостно, щом Гейл се обади, — но ще те заведа днес на обяд. Само кажи къде искаш да отидем.

Гейл се опита да възрази.

— Лаура, не мога...

— Ако имаш час при зъболекаря, отмени го. Ако имаш назначен час при гинеколога, забрави го. Ако вече имаш среща за обяд, тогава наруши я. Ще те заведа на обяд и не приемам не за отговор. Сега, къде би искала да ядем?

Гейл нервно запрелиства вестника.

— Нямам апетит напоследък... — Тя млъкна неочаквано, когато видя ярките букви на обявлението: „Маестро'с"! Най-добрата италианска кухня". Намираше се на Уошингтън стрийт.

— Гейл, не се ли храниш напоследък? — чу тя Лаура да пита.

— „Маестро'с“ — каза й Гейл.

— Какво?

— Казах ти къде да се срещнем. Искам да отидем там.

— Никога не съм го чувала.

— Би трябвало, италианската им кухня да е превъзходна.

— Добре, обичам италианската храна. Къде се намира? Нов ресторант ли е?

— На Уошингтън стрийт.

Настъпи миг мълчание.

— Уошингтън стрийт ли? В Нюарк?

— Да — уверено потвърди Гейл. — Чух, че било прекрасно.

— Господи, Гейл, не може ли да е някъде по-наблизо? И на по-хубаво място? Мислех си по-скоро за Мейфеър Фармс.

— Маестро'с — твърдо отвърна Гейл.

— Добре — съгласи се Лаура, без да задава никакви въпроси. Гейл затвори телефона.

— Гейл, какво правим тук? — попита Лаура; говореше тихо, наклонила се заговорнически над масата.

— Обядваме — усмихна се Гейл.

— Може би ти обядваш. Аз съм твърде нервна за това.

— Салатата е много вкусна — засмя се отново Гейл.

— Огледа ли се наоколо? Това е свърталище на безделници, за бога.

— Лаура, смятам, че преувеличаваш...

— Не. Добре се огледай. Хайде. Само не го прави очебийно.

Гейл остави вилицата си и бавно обиколи с поглед голямото, зле осветено място, въпреки че нямаше нужда. Беше го сторила още с влизането, точно както бе отбелязала всяка подробност по западналата Уошингтън стрийт, всяка пукнатина, всеки смях или стъпки, и жената, която бъркаше по кофите за смет. В ресторанта очите на Гейл само за секунди привикнаха към промяната на светлината, за да определи, че клиентелата е най-вече от добре облечени работещи хора. Моментално схвана, че убиецът на Синди не може да бъде тук, но поне бе сложила началото.

Двете жени си поръчаха салати, а Гейл с изненада откри, че е гладна, хранейки се, докато Лаура нервно ровеше в чинията си.

— Отпусни се, Лаура — каза ѝ Гейл, най-после обърна внимание и на приятелката си. — Никой няма да ни застреля тук.

— Нима? Спомняш ли си онзи ресторант в Ню Йорк, където четири момчета пиели по едно на бара, когато се появил някакъв с автомат. После се оказало, че те не били тези четирима, които търсел?

— Невинни хора умират всеки ден — заяви Гейл прозаично и видя как Лаура замръзна на мястото си, с вилица в ръка. — Извинявай, не исках да прозвучи така.

— Какво правим тук, Гейл? — попита отново Лаура.

— Обядваме — повтори Гейл. — Кажи ми, виждала ли си напоследък Нанси?

— Успя да ме смести в графика си за обяд миналата седмица. Но никак не беше лесно. Някъде между фризьора и масажа си и

следващото модно ревю. Това бе всичко, което успя да направи, да не говорим за обяда с мен.

— Мисля, че бе много наранена, когато Лари я заряза — размишляваше Гейл на глас. — Ние също не проявихме кой знае какво разбиране.

— Може би — кимна Лаура. — Но тя ме загуби като приятелка, когато стана толкова отмъстителна и караше Лари да я придружава до химическото чистене.

— Лари можеше да си го позволи. Кой може да каже чия е вината? — Мислите на Гейл се върнаха към онази вечер във всекидневната на Лойд Михнер. — Не съди, ако не искаш и теб да съдят — изрече на глас тя, припомняйки си мотото на групата.

— Вероятно си права — тихо се съгласи Лаура. — Както и да е, можеш да очакваш покана по пощата някъде през септември.

— Покана?

— За модно ревю. Тази година го организира Нанси. На петнайсети октомври.

— Смятам да го пропусна.

— Няма да го направиш. Хайде, няколко часа в студения следобед в компанията на глупави преструвани е точно това, от което се нуждаеш. Винаги съм се чудела как такива празни глави могат да вдигат такъв шум.

— Лаура...

— Да, зная, отново започнах да раздавам правосъдие, но това е смисълът на клубовете като тези на Нанси. Те съществуват, за да ни дадат повод да злобеем. Не бих пропуснала модното ревю за нищо на света. Нито пък ти. Хайде, направи ми услуга и ела с мен. Няма да се забавлявам, ако няма с кого да позлорадвам. Моля те. Заради мен!

Гейл кимна в знак на съгласие. Петнайсети октомври ѝ се струваше далеч.

Лаура отрязва парче домати и го поднесе към устните си.

— Мислила ли си да си намериш работа? — подхвърли тя и изненада Гейл.

— Работа? Каква работа бих могла да намеря?

Лаура сви рамене и преглътна домата.

— Можеш да се върнеш обратно в училище. Да завършиш образованието си.

— Това е една възможност.

— Междувременно, какво ще кажеш за уроците по пиано? Замисляла ли си се да ги подновиш?

— Не мога — отвърна Гейл бързо, когато сервитьорът се приближи и отнесе чиниите им, а след минута се върна със специалитета на деня. — Опитах се да посвиря няколко пъти, дори и това не мога да направя. Ръцете ми започват да треперят. Виждам Синди...

— Вероятно така е по-добре — прекъсна я внимателно Лаура. — Мисля, че ти трябва нещо, което да те накара да излезеш от къщи.

— И аз мислех същото — каза ѝ Гейл, докато ровеше в чинията си, разбирайки много добре, че в намеренията им няма нищо общо.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

През останалата част на лятото Гейл делеше времето си между дома и експедициите си до Нюарк и Ийст Ориндж. Прекарваше дните си в обикаляне на занемарените улици. Посещаваше магазини, наскоро ограбени по същия начин, по който би действал според нея авторът на престъплението; наблюдаваше влизащите, излизащите и навъртащите се наоколо; очите ѝ оглеждаха старателно всеки, който отговаряше на оскъдното описание на убиеца на детето ѝ. Отначало рядко излизаше от колата си.

Винаги бе вкъщи към четири, навреме да приготви вечерята за Джек и Дженифър. Когато в края на деня дъщеря ѝ и съпругът ѝ прекрачеха прага на входната врата, те неизменно намираха Гейл в кухнята да добавя последен щрих към вечерята. Нямаха представа как прекарваше дните си.

— Ох, уморена съм — възкликна Дженифър една вечер и се отпусна на стола си до кухненската маса.

— Тежък ден? — запита Гейл и постави печеното на масата. — Внимателно, топло е.

— Изглежда добре — отбеляза Джек.

— Надявам се — каза притеснено Гейл. На връщане имаше задръстване и бе закъсняла. Не беше сигурна дали месото е добре изпечено.

— Не зная как татко издържа всеки ден — продължи Дженифър. — Някои от тези хора... просто не могат да останат неподвижни за две секунди или е невъзможно да ги накараш да се усмихнат. Толкова са дървени, други пък си мислят, че са божи дар за фотообектива. Само да видиш позите! Но татко е прекрасен. Толкова е търпелив с всички. Изслушва ги, докато му обясняват от коя страна изглеждат най-добре или какъв вид настроение искат да изразят, а той се съгласява. Сетне просто си прави снимките както намери за добре.

Гейл се усмихна. Типично за Марк.

— Понякога си мисля, че снимката ще бъде чудесна, защото снима красавица, но татко ми казва да изчакам и наистина след малко се уверявам, че жената изобщо не е излязла добре. Други хора, които въобще не изглеждат привлекателни, на снимка излизат направо супер. Татко казва, че някои поначало са по-фотогенични от други.

Гейл седна и си сложи малка порция печено.

— Значи си доволна, така ли? — попита тя, горда с дъщеря си и доволна, че прекарва времето си добре.

— Не мога да повярвам, че половината лято измина — въздъхна Дженифър.

— Така ли? — искрено учудена възкликна Гейл.

— Утре е първи август.

— Първи август — повтори отсечено Гейл. Времето течеше толкова бързо покрай нея. Не бе свършила нищо.

— Гейл... — объркано се обади Джек. — Добре ли си?

— О, да — каза Гейл и бързо се върна към разговора. — Месото недопечено ли е?

— Точно както трябва е — похвали я Джек. — На някой ходи ли му се на кино тази вечер?

— Звучи прекрасно! — незабавно отвърна Дженифър.

— Не смятам — възрази Гейл в същия момент. — Идете вие с Джек — добави тя.

— Хайде, Гейл. За всички ни ще е добре да излезем заедно.

— Ще излезем в петък — напомни им тя. Каръл се бе обадила в неделя, че е успяла да вземе билети за последната нашумяла постановка на Бродуей и че те всички са нейни гости, не допускаше възражения.

— Чак в петък — запротестира Дженифър. — А сега е вторник.

— Смятам, че е достатъчно за една седмица — заяви Гейл. Тонът ѝ подсказваше, че що се отнася до нея, спорът е приключил. — Яж си вечерята — каза тя на дъщеря си.

Дженифър погледна през масата към Джек.

— Ние ще отидем — успокои я той. — Ако майка ти промени решението си, докато тръгнем, може винаги да дойде с нас.

Гейл се засмя, но знаеше, а и те също, че тя няма да дойде.

Следващия следобед в Ийст Ориндж Гейл реши, че е време да излезе от колата си.

Започна тази нова фаза от плана си, като отвори няколко банкови сметки в обраните наскоро спестовни каси. Докато чакаше на дългата опашка пред гишетото, разгледа клиентите; смесица от черни и бели на средна възраст; жените малко повече от мъжете. Мястото бе никакво. Тъкмо се чудеше какво прави тук, когато млад слаб мъж с мръсноруса коса влезе вътре. Застоя се минути във фойето и неспокойно се заоглежда. Гейл го наблюдаваше като парализирана. Той се движеше напред-назад, бръкна в джобовете си. Очите му бързо заоглеждаха клиентите в банката. За миг се втренчи в Гейл. Дали не я бе измерил, за да я застреля, чудеше се Гейл, и се опита отново да привлече погледа му. Но младежът я пренебрегна заради младо момиче с червен клин. Гейл го наблюдаваше как се шляеше около едно от гишетата, а очите му не се откъсваха от клина на тийнейджърката.

Гейл се придвижи напред в редицата. Усети присъствие плътно зад себе си и се извърна. Видя лицето на младежа. Канеше се да каже нещо, когато усети остър предмет да се забива в ребрата ѝ. Повдигна лакът и видя черното дуло на пистолет. Изчака задъхано следващия ход. Но нищо не се случи и когато погледна отново, не бе младежът, а просто мъж с куфарче я побутваше да се придвижи. Бе неин ред пред гишетото.

Отвори сметка от десет долара и цялата операция завърши много бързо. Разходи се наоколо няколко минути след това, сякаш че рови из чантата си и изчака до вратата да види какво ще направи младежът. Следеше кой влиза и излиза, като за сетен път осъзна колко млади мъже биха могли да бъдат оприличени като слаби и русоляви. Не можеше да си позволи да се обезкуражи, реши тя, когато младежът, лепнал се за момичето с червения клин премина покрай нея, сякаш бе невидима.

През следващите два дни Гейл отвори подобни сметки в няколко банки и спестовни каси в най-мрачните места на Есекс. Прекара часове наред в колата си, патрулирайки из улиците и пеша. Все така наблюдаваше и чакаше.

Започна често да посещава заложените къщи в Нюарк и Ийст Ориндж, сепната отначало от количеството на стоките, които откри там. Първия ден не взе участие в сделките. Само поклащаше глава и

тихо отвърщаше, че засега гледа, когато някой я запита дали не търси нещо определено. На следващия ден Гейл отнесе няколко неща — стара брошка, някои дрънкулки, които се въргаляха из къщи от години и ги заложи. Получи осемнайсет долара и внесе парите в една от новите си сметки.

В сряда следобед Гейл обядва в този район с мазна лъжица и внимателно запечатваше в ума си клиентите. В четвъртък си донесе обяд от къщи в хартиен плик и го изяде в близкия парк в компанията на мъже, чиито книжни пликове скриваха само бутилки евтино вино. Мнозина я оглеждаха подозрително и тя се досети, че трябва да е заради облеклото ѝ. Просто дрехите ѝ бяха твърде елегантни за посетителка в подобни паркове и долнопробни закусвални. Трябваше да направи нещо по въпроса, реши тя, мислено преглеждайки гардероба си за нещо подходящо.

В петък неохотно отиде с колата си до Манхатън на обяд със сестра си. Каръл бе настояла, а Джек се бе съгласил да отиде по-късно, така че двете сестри да останат за известно време насаме. Джек и Дженифър щяха да дойдат след работа с колата на секретарката му.

Гейл стриктно изпълни плана от страх да не се издаде или да каже нещо, което можеше да бъде изтълкувано погрешно. Чувстваше колко е важно всички да усетят, че се старее да излезе от състоянието си също толкова, колкото те се надяваха, въпреки че отвътре не изпитваше нищо подобно.

Джек имаше своята работа; Дженифър — лятната си работа и баща си, както и втория си баща. Те и двамата изглеждаха способни да живеят доста добре и без нея. Гейл просто не бе нужна повече, макар че всички постоянно ѝ повтаряха обратното. С малки изключения, семейството ѝ, както и приятелите ѝ, приемаха външната промяна за искрена, а тя ставаше все по-предпазлива истинските ѝ чувства да не изплуват на повърхността.

Какви бяха истинските ѝ чувства, чудеше се тя на път към Манхатън. Никакви. Беше мъртва отвътре. Представлението на Бродуей едва ли щеше да е достатъчно, за да я върне към живота, въпреки че щеше да се смее и да ръкопляска, и да се преструва на весела, както всички останали.

Истината бе, че единствените мигове, в които се чувстваше жива, бяха когато търсеше смъртта. Но щеше да е безсмислено да го каже на

някого. Щяха разтревожени да решат, че се нуждае от професионална помощ. Не биха разбрали. Ами тя самата?

Каръл бе направила резервация за обяд в руската чайна.

— Зная, че мястото се посещава от туристи и е малко мошеническо, но какво от това? — Тя се изсмя и Гейл се усмихна заедно с нея. — Изглеждаш добре. Малко по-слаба.

Двете сестри се разходиха по Бродуей към Петдесет и седма улица, Гейл внимателно оглеждаше амбулантните търговци и опърпаните сергии по улиците.

— Бях забравила колко е мръсно тук — отбеляза Гейл, докато заобикаляше локва от повръщано наред улицата.

— Сега е направо чисто — каза искрено Каръл. — Преди няколко години беше много по-зле.

Гейл се вглеждаше във витрините на магазините за видеокасети, които бяха пълни повече с порнографски филми, отколкото с традиционните стоки. Когато стигнаха до ъгъла, Гейл забеляза тълпа, заобиколила мъж, който размахваше нещо. Гласът му се извисяваше.

— Хайде да пресечем — предложи Каръл.

— Какво говори той? — попита Гейл, като пренебрегна предложението на сестра си и се приближи към тълпата.

Нещото, което мъжът държеше, се оказа петиция в подкрепа на искане за по-тежки наказания за рецидивисти. Гейл ентусиазирано слушаше, докато мъжът разказваше как синът му бил намушкан с нож и умрял при някакво нападение за обир преди десет месеца. Мъжът събираше подписи и продължаваше да разказва как младежът, отговорен за смъртта на сина му, бил открит скоро след престъплението и съден. След многократни отсрочки накрая бил осъден на двайсет и един месеца затвор за убийство. Шокът от леката присъда бил още по-дразнещ, когато полицията го информирала, че убиецът вероятно ще излезе на свобода след седем месеца.

— Хайде да вървим — прошепна Каръл и задърпа Гейл.

Гейл леко изтегли лакътя си от ръката на сестра си. Наблюдаваше лицата в тълпата, докато мъжът говореше и изучаваше реакцията им. Нарастващата тълпа слушаше напрегнато, почтително, лицата им изразяваха загриженост, дори страх и вероятно възхищение, докато мъжът обясняваше как напуснал работата си и започнал да пътува из страната с петицията за по-сурови наказания за убийците. Досега, с

гордост заяви той, бе събрал почти милион подписа. Гейл бързо добави своя, Каръл също, а жена скептично подхвърли, че вероятно няма да постигнат кой знае какво, защото политиците са глухи, освен ако предстоят избори, но жената също се подписа.

— Подписвам всяка петиция — каза им тя. — Аз също ще поведе кампания, докато не посинея от усилия за възвръщане на смъртното наказание...

— До какво ще доведе това наказание? — намеси се друга жена. — Никога не е възпряло никого. Трябва да се научим как да изчистим от умовете и телата си цялата тази омраза или никога няма да живеем в мир. Трябва да открием Господ и да приемем неговия път — единствения път, по който...

— Не мога да повярвам, че Бог иска невинни хора да умират, а убийците им да са на свобода.

— Спестете ни проповедите си за съществуването на Господ — възрази пълен мъж. — Ако имаше Бог, то той няма право над живота ми.

Жената, споменала Господ се прекръсти мълчаливо и зашепна молитва.

— Не е важно за кого се подписваш или гласуваш в Ню Йорк. Имаме губернатор, който обеща да наложи вето на всяко углавно наказание, което законодателството се опита да прокара, точно като своя предшественик. Връщането на углавното наказание на хартия не означава, че някога ще бъде изпълнено.

— Поне е начало — каза някой.

— Аз не съм привърженик на углавните наказания — извика мъж зад Гейл. — Те не решават проблема.

— Аз съм с вас — съгласи се жена, мълчала досега. — Това ни прави същите варвари като самите убийци.

— Празни приказки! — извика пълният мъж.

Каръл отново дърпаше сестра си.

— Гейл, хайде да си вървим.

— Ако имаше поне малка надежда, че съдилищата можеха да затворят тези хора завинаги...

— Никога няма да стане.

— Те са отново по улиците, преди ние да излезем — възкликна горчиво човекът с петицията. — Всички толкова ги съжаляват. Те са

неразбрани. Имали са нещастно детство. Е, жалко. Искам да ви кажа, че трябва да престанем да се притесняваме толкова за престъпниците и да започнем да обръщаме внимание на жертвите им и техните семейства. Ние сме тези, които трябва да изживеем живота си с това, което са сторили тези убийци.

— Изтъркан аргумент.

— Нищо изтъркано няма в това.

Гласовете започнаха да се засилват, да се сливат. Гейл вече не можеше да следи кой какво казва. Затвори очи и заслуша звуците от тяхното объркване и гняв. Лицата им не бяха важни. Не трябваше да ги гледа. Виждаше ги всеки ден в собственото си отражение.

— Гейл, хайде да обядваме, слушахме ги достатъчно.

— Искам да чуя всичко.

— А аз не — настоя Каръл и се отдалечи. — Виж, подписахме петицията. Няма какво друго да направим. Хайде да вървим. — Гейл не помръдна. — Гейл, тръгвам. Половината от хората, които подписаха глупавото нещо, са джебчии и скитници. Махам се оттук.

— Ще се срещнем в ресторанта — отговори ѝ Гейл.

— Гейл!

Бе насочила вниманието си отново към тълпата; забеляза, че Каръл бе опразнила мястото до нея и някой друг го бе заел.

— Углавното наказание се опитва да оправдае едно убийство като извърши друго. Как може да е правилно?

— Обществото има право да наложи мнението си против несправедливостта.

— Никой няма право да отнема живот.

— Нищо няма да ни върне убитите деца.

— Не в това е въпросът...

— А в какво?

— Въпросът е в това — чу Гейл някой да казва, докато си представяше тялото на дъщеря си захвърлено в калта, — че някои хора просто не заслужават да живеят.

— Точно така — кимна мъжът до нея.

След това групата започна да се разпръсва.

Гейл се огледа за Каръл, но тя си бе отишла. Трябваше да я намери и да се извини. Гейл се обърна към руската чайна и забеляза рус младеж да я наблюдава от разстояние. Когато очите им се

срещнаха, младежът извърна глава и бързо се отдалечи, но на няколко пъти погледна през рамо.

Гейл внимателно следеше всяко негово движение, ала го загуби след новата вълна пешеходци. Взираше се зорко сред хората, но младежът бе изчезнал. Гейл продължи, като се озърташе във всяка витрина и се чудеше какво я бе привлякло в младежа.

Той я бе наблюдавал. Беше ли я познал от снимките ѝ във вестниците? Знаеше ли коя е тя? Възможно ли бе да е убиецът на Синди, да е дошъл в Ню Йорк, търсейки прикритие между останалите престъпници и отхвърлени от обществото? Възможно ли бе да се сблъска с него по такъв невероятен начин?

„Не, това е лудост“ — помисли си тя. Сети се за сестра си и се върна по Петдесет и седма улица.

Тогава го видя по другия тротоар да влиза в нещо като книжарница. Гейл дълбоко си пое дъх и пресече улицата, стигна до магазина и отвори вратата. Няколко чифта очи се впериха в нея, докато влезе и стигна до първата пътека между рафтовете, където бе младежът.

Каквото и да бе очаквала, каквото и да бе подготвила в ума си, тя все така бе отвратена и учудена от видяното. „Двайсет нови кучки“ — пишеше скромно върху едно от списанията; страниците му бяха изпълнени с подobaващи снимки. Гейл набързо разгледа няколко от побезобидните списания, които успя да намери, като непрекъснато се придържаше към задната част на магазина. На следващия рафт повечето списания бяха със снимки на жени, бити с камшик, на оковани жени, на жени, измъчвани с нажежено желязо. Една от статиите съветваше „Как да изнасилим девственица“. На една паметна снимка жена бе набутана в месомелачка.

Гейл затвори очи и се опита да потисне гаденето си. Ръцете ѝ трепереха, когато върна списанието на мястото му. Помисли си за Дженифър, как изучава изкуството на фотографията с баща ѝ. Какви бяха онези, които правеха такива снимки? Що за жени бяха пък тези, които позираха?

Стигна до последния рафт. Все едно и също, само че още по-гадно. „Мъже, обичащи момчета“ прочете тя. В поредното списание видя снимка на вероятно трийсетгодишен мъж с момче на не повече от четиринайсет. „Загубеното малко момиче“ — друго заглавие,

илюстрирано със снимка на младо момиче, заснето така, че да изглежда много по-малко. Дългата ѝ коса бе сплетена с панделки; момчешкото ѝ тяло бе облечено в къса, отворена детска престилка. Носеше къси чорапки и обувки. Без бельо, разкривайки обръснат венерин хълм. Неколцина мъже на средна възраст я милваха и гледаха сластно.

Какво правеше тук? Внезапно се паникьоса и се насочи към предната част на магазина. Отчаяно искаше да поеме свеж въздух. От нищото се появи една протегната ръка и препречи пътя ѝ.

Гейл вдигна поглед и видя младежа, когото бе проследила. Беше по-висок, отколкото очакваше, вероятно над метър и осемдесет, и много мускулист, въпреки че бе слаб.

— Мен ли търсиш? — запита той с подигравателна усмивка.

Гейл ахна от изненада и се съсредоточи в надписа зад него, който приканваше клиентите в задната стая, за да видят впечатляваща колекция от филми.

— Мога ли да те заведа на кино? — подигра се той.

Гейл се насили да го погледне. Очите му бяха малки и пронизващи, остър нос и тънки устни, косата му сплъстена и невчесана, нито руса, нито кестенява. Вероятно бе към двайсетгодишен, прецени тя.

Младежът се приближи.

— Защо ме проследи? — попита той. Устните му се движеха близо до лицето ѝ. — Смяташ, че мога да направя нещо за теб? Искаш ли да го направя направо зад една от тези завеси, там отзад? Само кажи, лейди, готов съм.

Гейл се опита да проговори, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Лицето му се доближи още повече, ръката му се протегна към нея и я хвана за косата.

— Хубава коса — каза той, доближавайки се още повече.

— Моля... — тихо изстена тя.

— Моля? Да, моля. Обичам любезни жени.

Гейл светкавично разпери ръце; изненада младежа и самата себе си. Той я пусна и отстъпи назад. Не бе сигурен какво се бе случило. За няколко секунди беше объркан. Гейл хукна покрай него, събори купища списания и загледа с ужас как страници с голи жени падаха безжизнени пред очите ѝ. В следващия миг бе навън, на улицата.

Опитваше се да си поеме въздух и се молеше онзи младеж да не я последва.

Какво си бе въобразила, когато го проследи вътре? Дори да приемеше вероятността да открие убиеца тук, това момче не можеше да е онзи, когото търсеше. Беше твърде висок, дързък и бърз. Очевидно знаеше как да се справя с по-възрастни жени. Не бе тип, който би нападнал дете, реши тя, освен ако детето не е достатъчно голямо, за да се съпротивлява. Интересите му биха го насочили към по-едра жертва. Гейл бавно изправи рамене и се отправи несигурно към руската чайна.

Каръл вече пиеше втората си чаша вино, когато тя пристигна.

— Извинявай, че те изоставих — започна тя, преди Гейл да проговори.

— Аз също съжалявам — искрено се извини Гейл.

— Достатъчно — заяви Каръл и махна на сервитьора. — Умирам от глад.

Не спомена нищо за инцидента нито на Джек, нито на Дженифър, когато се срещнаха по-късно пред театъра.

Беше приятна вечер и когато денят завърши, всички бяха единомдушни, че скоро трябва да я повторят.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

След особено жестока серия от убийства късно през нощта по магистрала 280 към Ню Джърси, Гейл започна да кара по нея ежедневно. Отначало бе любопитна да открие точното място на убийствата. Още след първия пробег ѝ стана ясно, че там няма да има нищо, което да отбелязва мястото — полицията не бе блокирала района, по асфалта нямаше разплискана кръв, която да наруши спокойствието на отегчените шофьори — въпреки това продължи да патрулира там всеки ден.

Вестниците бяха дразнещо неясни. Магистрала 280, съобщаваха те, на запад от Ню Джърси Търнпайк. Подробностите за самите престъпления бяха ужасяващо детайлни.

Първото от четирите убийства се бе случило някъде след полунощ на шестнайсети септември. Млада жена, на трийсет и две години, се връщала от Ню Йорк, където прекарала вечерта с приятели. Била сама в колата си. Друга кола я причакала и принудила да се отклони от пътя, както предполагаше полицията, според откритите на местопрестъплението следи. Жената била отведена в тревата, съблечена, сексуално атакувана и застреляна с ловджийска пушка.

Две нощи по-късно друга кола била принудително отклонена от пътя по подобен начин, малко след десет и половина. Според почти истеричен шофьор, минал оттам по същото време, но осмелил се чак след няколко дни да даде показания, двойка на средна възраст с насочена към тях пушка били принудени да излязат от колата си във високата трева покрай магистралата. Наоколо нямало никой. Убиецът сам се насладил на дълбочината на страха им и степента на ужаса им. Полицията можеше да коментира диващината единствено по техните рани. И двамата били перверзно изнасилени и застреляни многократно; и двамата били насечени след смъртта им и оставени близо до магистралата, така че шофьорите рано сутринта на път за работа да ги открият. Очевидецът, дал свидетелски показания как двойката била отведена към смъртта си, твърдеше, че видял само един

мъж — млад и рус, но било тъмно, а и той бил ужасен, така че не бил много сигурен.

Полицията настояваше, че наблюдава този участък от магистралата, но на следващата седмица стана още едно убийство: млад мъж се връщал от среща и бил притиснат да излезе от пътя. Бил убит по идентичен на предишните убийства начин. Полицията изрази в печата съмнението си, че убиецът вероятно едва ли отново ще нападне на същото място, но независимо от това съветваше шофьорите, които пътуваха между двата щата през нощта, да изберат друга възможност. Движението между Ню Йорк и Ню Джърси по магистрала 280 фактически замря.

През деня движението бе натоварено както винаги. Никой не мислеше, че убиецът или убийците ще нападнат по светло. Гейл обикновено бе на магистралата към дванайсет на обяд и към четири следобед се прибираще у дома. Имаше достатъчно време да кара и в двете посоки между щатите. Понякога спираше встрани от пътя за няколко минути, опитвайки се да усети ужаса, ако самата тя беше принудена да отбие колата си и да бъде отведена в тревата покрай пътя и застреляна. Разходка към смъртта.

След няколко дни Гейл започна да напуска колата си и да се разхожда покрай натоварената с движение магистрала. Преминаващите шофьори я гледаха странно, сетне отвърщаха поглед, без да спират да я попитат дали се нуждае от помощ. Започна да концентрира вниманието си върху тревата, подритваше я с крак и се чудеше дали в нея няма змии.

Представяше си как я отвеждат там, как съблича дрехите си, как изчезва във високата трева като в гроб. Усещаше студенината на металното дуло, опряно в бедрото ѝ. Чуваше натискането на спусъка, виждаше как тялото ѝ експлодира, чувстваше... нищо.

— Ей, какво, по дяволите, правиш там?

Гейл рязко се обърна при звука на мъжкия глас и видя последен модел сребриста кола и шофьора ѝ, оплешивял мъж на средна възраст, който се показваше от прозореца на колата от страната на пътника.

— Какво правиш? — повтори гневно той. — Да не си луда? Не знаеш ли какво става по този път? Опасно е да напускаш колата си! Не можеш ли да стискаш? Изчакай до следващата бензиностанция!

Гейл благодари на мъжа за загрижеността му и се върна плахо в колата си. Той изчака, докато тя влезе вътре, преди да продължи по пътя си, поклащайки глава слисано, когато мина покрай нея.

Не бе стигнала доникъде, неспокойно си мислеше Гейл, като изобщо не следеше пътя. Разследванията из Нюарк и Ийст Ориндж бяха безплодни. Всички са виновни, реши тя цинично. Никой не е невинен.

Определено не откри никой да шофира сам в късния следобед по магистралата. Бе упражнение по безсилие.

Няколко дни по-късно Гейл прекрати пътуванията си по магистрала 280 през следобедите и започна да отива там през нощта.

Изчака до вечерта, когато Джек трябваше да посети групата на Лойд Михнер, като отново отказа да го придружи. Скоро след излизането му, тя информира Дженифър, че е неспокойна и ѝ се ходи на кино. Когато Джени предложи да я придружи, Гейл ѝ напомни, че има домашно и излезе преди Дженифър да протестира повече.

Магистралата през нощта бе различен свят. Тъмнината отнемаше цивилизования ѝ вид, правеше завоите змиевидни, а отбивките — осезаемо застрашителни. Дори преди убийствата, бе изпитвала подобно чувство на път за дома с Джек и Дженифър след тяхното неотдавнашно посещение в Ню Йорк. Гейл не обичаше нощта. Като дете спеше с отворена врата към банята, светлината от нея осветяваше стаята ѝ. През деня бе спокойна, защитена, но щом настъпеше нощта, идваше изолацията. Чувстваше се като наблюдател на чужда планета, а това чувство винаги я плашеше. Сега на тъмния път пред нея, със съзнанието, че колата ѝ е единствената наоколо, това чувство на изолация се върна и засили. Нещо я тласкаше да се върне обратно, да бъде в безопасност в добре осветената си кухня и да изчака до сутринта. Тогава си припомни (сякаш бе имало миг на забрава), че Синди бе убита в приветливата светлина на деня, чудовищата невинаги се нуждаеха от лунна светлина да ги ръководи. Очите ѝ се взираха в мрака покрай пътя. („Има ли такива неща като чудовища, мамо?“ „Разбира се, че не, миличко.“) Стисна здраво волана и продължи напред с пълна скорост.

Тогава забеляза другата кола.

Бе почти на границата с Ню Йорк, когато я забеляза зад дърветата, прикрита и от тъмния ѝ цвят. За секунди бе зад нея,

приближавайки се все по-плътно до задната броня на колата ѝ. Гейл настъпи педала на газта. Другата кола все така беше зад нея. Гейл погледна в огледалото за обратно виждане, но тъмнината и блясъкът от фаровете на другата кола не ѝ даваха възможност да огледа мъжа зад волана. Единственото, което успя да види, бе, че са двама. Видя другата кола неочаквано да обръща наляво, извън полезрението ѝ. В следващия миг се появи точно до нея, опитвайки се да я отбие от пътя. Гейл натисна педала за газта докрай, но другата кола поддържаше същата скорост. Шофьорът ѝ махаше като обезумял. Тогава чу сирената и погледна към другата кола с огромно облекчение. Мъжът до шофьора размахваше нещо като полицейска значка и тя разбра, че той е пуснал сирената, въпреки че колата нямаше други отличителни знаци. Гейл намали скоростта и постепенно отби в страни от пътя. Колата бе точно зад нея. Чу звука от затварянето на вратите и видя двама мъже да се приближават с насочени пистолети. Изведнъж се сети, че никой не знае как точно са били отклонени жертвите. Какъв по-добър начин, помисли си тя, когато мъжете стигнаха до вратата ѝ с ясно виждащи се пистолети. Всички спираха на полицаи. Никой не задаваше въпроси пред властта на униформата и значката.

Усети как пистолетът се допира до главата ѝ и тя безмълвно излиза от колата. Никой не проговаря, докато мъжете я отдалечават от колата ѝ във високата трева. Няма други коли, които да станат очевидци на насилствения ѝ стриптиз, да я видят легнала на студената земя, с дуло, опряно в слепоочието, а другото — в бедрото ѝ. Вероятно щяха само да я застрелят и да ѝ спестят болката от мъченията. Бе достатъчно измъчена, помисли си тя, гледайки през прозореца в разтревожените, дори уплашени очи на младия мъж до вратата на колата ѝ. Натисна копчето, което бе за автоматично сваляне на стъклото.

— Полиция, мадам — заяви той и ѝ показва значката си. Гейл я погледна бегло. Не знаеше начин, по който да различи истинската от фалшивата. — Ако нямате нищо против, бихте ли излезли от колата? — Беше команда, не въпрос.

Гейл дълбоко си пое дъх и бавно издиша. Коленете ѝ трепереха, когато стъпи на земята отвън. Тревата докосваше глезените ѝ. Въздухът бе хладен, много по-студен, отколкото когато бе излязла от

къщи. Есента определено е дошла, осъзна тя, чудейки се как не го е забелязала, удивена от неумолимия ход на времето.

Вторият мъж заобиколи колата и освети вътрешността ѝ с фенерче.

— Бихме искали да погледнем вътре — каза първият.

Гейл кимна. Дали това беше част от играта? Да накарат жертвата да си отдъхне, да се почувства сигурна, преди да я убият?

— Мога ли да видя шофьорската ви книжка, мадам? — Полицаят — бе решила да мисли за тях по този начин — попита любезно, ако не и предпазливо. Наблюдаваше я, докато отвори чантата си, извади портфейла си и му го подаде.

Той отстъпи назад.

— Извадете я от портфейла — нареди ѝ той.

Гейл се усмихна. Беше тест. Знаеше, че полицаите трябва да я помолят да извади сама шофьорската си книжка, преди да им я подаде. Ако мъжът бе постъпил другояче, щеше да разбере, че не е такъв, за какъвто се представя. Но той очевидно добре познаваше ролята си. Наблюдаваше го, докато разглеждаше шофьорската ѝ книжка.

— Всичко е наред — кимна другият мъж. — Бихте ли отворили багажника? — попита той и Гейл се наведе, за да вземе ключовете от таблото; подаде ги на младия мъж до нея. Той ги хвърли на другия полицаи над покрива на колата. Багажникът беше празен, ако се изключеше резервната гума.

Първият полицаи се върна до тяхната кола и даде номера на шофьорската ѝ книжка по радиостанцията за проверка. Върна се след няколко минути, явно удовлетворен; пистолетът му сега бе в кобура.

— Имате ли нещо против да ми кажете какво, по дяволите, правите тук, на магистралата сама по това време? — настоя той, едновременно любопитен и ядосан.

— Скарах се със съпруга си — излъга Гейл първото, което се сети. Все още не беше уверена, че тези мъже са такива, за каквито искаха да минат. Представи си учуденото лице на Джек, ако се бе прибрал от срещата. Щяха ли да му се обадят? Да му кажат къде се намира? — Трябваше да излезе за малко и да се успокоя.

— На този път? — настоя вторият мъж. Забеляза, че е по-възрастния от двамата и е мургав, докато по-младият беше рус.

— Не е ли все едно — отвърна Гейл. Нямахте представа какво друго би могла да каже.

— Не четете ли вестници? — запита младият офицер. — Не знаете ли какво се случи на това шосе?

— Бяхме заминали — каза Гейл. — Флорида. Току-що се прибрахме.

— Нямате тен — отбеляза вторият полицаи, като освети лицето ѝ с фенерче.

— Не обичам да стоя на слънце — обясни тя. — Вредно е за здравето.

— Както и да карате сама толкова късно по магистралата, където са убити четирима през последните две седмици.

— Не знаех — заекна Гейл. — Нямахте ни.

— Да, добре, но гледайте да не правите подобни глупости — поръча по-възрастният. — Ако искате да се успокоите, карайте из квартала си, далеч от този път. А още по-добре, не се карайте със съпруга си. Горкият човек сигурно и без това има много грижи.

Гейл помисли, че това вероятно бе истина.

— Имате ли представа кой е извършил тези убийства? — запита тя.

— Работим по случая — прозвуча стандартният отговор.

Гейл кимна с фалшива увереност.

— Мога ли да си вървя? — запита тя неуверено. Чудеше се дали лейтенант Коул щеше да научи за тази вечер, какво би ѝ казал.

По-младият полицаи ѝ върна документите, като първо отново прочете името ѝ.

— Вижте, госпожо Уолтън — тихо изрече той и за миг Гейл си помисли, че може би я е познал, — не искахме да ви уплашим, но това не е телевизионен филм, където добрите момчета се появяват точно навреме, за да спасят злочестата девойка. Тук убиват хора. Невинни хора са били убити. Не е шега работа. Вие сте голяма късметлийка, че ви спряхме ние, а не някой смахнат. — Гейл кимна гузно. — Ще ви следваме, докато не излезете от магистралата — завърши той.

— Не е нужно да го правите — запротестира Гейл.

— О, да, ще го направим — прозвуча като заповед.

— Благодаря — признателно изрече тя.

— След вас — подкани я полицаят и Гейл отново се качи в колата си и запали мотора. Полицейската кола я следваше, докато излезе жива и здрава от магистралата. Тя натисна клаксона в знак на благодарност, на което ѝ отвърнаха с ръкомахане.

Джек я очакваше в дневната, когато тя прекрачи прага.

— Как беше филмът? — запита той с равен глас.

— Не кой знае колко добър — отвърна му тя, като избягваше погледа му и се насочи към стълбището.

— Какво гледа?

Гейл спря на второто стъпало, умът ѝ беше празен.

— Не мога да си припомня заглавието — отвърна. — Един от онези филми с преследващи се коли, нали знаеш? Коли, които летят с бясна скорост по магистрали. Ченгета и крадци. — Тя замлъкна. — Как премина срещата? — побърза да го попита, за да избегне по-нататъшния разпит.

— Добре — бавно отвърна той. — Бих искал да поговорим за това.

— Не може ли да почака до сутринта? — бързо парира Гейл. — Просто съм уморена сега...

— Разбира се — моментално отвърна Джек, без да се опитва да скрие разочарованието си.

— Наистина съм изтощена — продължи тя, осъзнавайки, че това беше истина.

— Лека нощ, Гейл — тихо изрече той.

Гейл успя да се усмихне вяло.

— Лека нощ — каза му тя и се качи в спалнята.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

На първи октомври тялото на двайсет и девет годишна майка на три деца бе открито закопано в плитък гроб малко извън границите на Ливингстън. Била изнасилена и простреляна два пъти в сърцето. Жената бе съпруга на местен магнат на недвижими имоти. Вестниците моментално се изпълниха със снимките на привлекателна млада жена и опечаленото ѝ семейство.

— Не смяташ ли, че има някаква връзка? — попита Гейл лейтенант Коул, когато успя най-накрая да се свърже с него след два дни.

— Не — твърдо отсече той.

— Защо? — Гласът на Гейл бе рязък, тревожен.

— Твърде много се различават — обясни лейтенантът, изброявайки подробностите от последното убийство. — Вероника Макинес е жена; била е застреляна, не удушена...

— Но е била изнасилена...

— Мъже, които изнасилват деца, рядко посягат на жени.

— Но възможно ли е...

— Гейл — изрече сериозно Ричард Коул, — не е.

Гейл притисна слушалката към гърдите си и погледна към кухненската врата.

— Тогава какво ще правим сега? — запитва тя, като неочаквано вдигна отново слушалката.

Настъпи мълчание.

— Не съм сигурен, че разбирам въпроса ти.

— Знаеш ли кой е убиецът на жената?

— Не още. Ние...

— Зная, разполагате с някои улики.

— Гейл...

— Какво става със случая на Синди?

— Все още работим по него.

— Вероника Макинес бе съпруга на виден и много богат човек. Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не си изкарал всичките си хора да търсят убиеца ѝ?

— Това не означава, че не търсим мъжа, който уби дъщеря ти.

— Така ли?

— Да.

Гейл се канеше да спори, но размисли и не каза нищо. Нямаше смисъл от по-нататъшно обсъждане. Разбираше фактите, въпреки че Коул бе неспособен да ги признае, а тъжното бе, че дъщеря ѝ вече беше стар случай. Полицията щеше да съсредоточи усилията си върху случай, за който все още имаше надежда да бъде решен. Преследването на убиеца на Синди щеше да бъде изоставено. Както и мъжете под прикритие, които все още обикаляха улиците на Ню Джърси, щяха да бъдат изпратени някъде другаде, където времето им щеше да бъде оползотворено.

Канеше се да затвори телефона, когато гласът на лейтенант Коул я хвана неподготвена.

— Какво каза? — бързо запита тя.

— Попитах къде ходиш последния месец — повтори той.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, че се обаждах многократно и ти никога не си беше вкъщи. Просто се чудех какво правиш.

Гейл се опита да прочисти гърлото си и се закашля в слушалката.

— Ами, излизах понякога — накрая изпелтечи нервно тя. — Нищо особено.

— Добре ли си?

— Да — отвърна Гейл, но изгаряше от желание да затвори телефона.

Когато разговорът свърши, разбра, че отново е доникъде. Беше време да продължи напред, да действа по следващата фаза от плана си.

През последните няколко седмици бе наблюдавала известен брой къщи с обзаведени стаи под наем. Запечатваше в ума си техните наематели и стриктно контролираше кой влиза и излиза.

Сега вече реши да се премести вътре, да се присъедини към тях. Бе отлагала тази си акция, надявайки се, че полицията ще открие нещо.

Надежди, изсмя се Гейл с горчива ирония, когато седна зад волана и изкара колата от алеята пред къщата.

Бяха открили нов труп.

Джейсън авеню бе тясна, безинтересна улица, перпендикулярна на Брод стрийт. От двете ѝ страни се издигаха запуснати къщи. Дървенията им имаше нужда от боядисване, стъпалата пред входовете бяха очукани и издълбани, покрити с есени листа, които никой не си бе дал труда да помете.

Гейл бе предпочела тази улица пред няколко други, защото изглеждаше най-безлична. Не беше нито по-добра от останалите, нито по-лоша. Бе проследила няколко млади мъже дотук, винаги на половин пряка зад тях, със скрито във вдигнатата яка на есенното ѝ палто лице.

Веднъж бе забелязала отражението си в една витрина — вдигната яка, приведена глава, отпуснати рамене, тътрещи се крака — и едва не се бе изсмяла на глас. След това беше променила малко стереотипа — внимаваше да не се превърне в карикатура, опитваше се да изглежда по-реална и същевременно невидима като останалите, които обикаляха наоколо по тези улици. Не беше трудно. В много отношения тя се чувстваше една от тях — самотна, разгневена, отчаяна. Имаше дни, в които се чувстваше по-добре тук, по тези улички, отколкото около Тарлтън Драйв. Поне тук познаваше опасностите. В Ливингстън, в хубавия район на средната класа Чери Хил, където живееше, не се предполагаше каквато и да било опасност.

Убиецът бе някъде из тези улици, сигурна беше, в една от тези стари къщи, криеше се от света. Но не и от нея. И не за дълго.

Избра номер седемнайсет, защото сградата я привлече по странен начин. Докато гледаше олюпената ѝ мазилка и едва крепящата се стряха, Гейл можеше да си представи как бе изглеждала преди много години — устойчива, здрава и дори топла. Беше проследила поне един висок слаб русокос младеж да влиза в нея, и няколко други, които донякъде отговаряха на някои от чертите на престъпника, когото търсеше. Косата можеше да се боядиса, все пак. Бради и мустаци можеха да се пуснат. Можеха да се прибавят няколко килограма в теглото. Глави можеха да се обръснат.

Табела на предния прозорец гласеше, че има свободни стаи. Можеха да се наемат за ден, седмица, месец.

— Бих искала стая — каза Гейл на жената, надничаща през вратата на партера.

— За колко време? — запита жената, докато държеше един ръмжащ доберман настрани с крака си.

— Не съм сигурна — отвърна Гейл, мислейки, че вероятно ще се премести в друга подобна къща след седмица, ако не открие нищо тук.

— Тогава плати за една нощ. Плаща се предварително — информира я жената и Гейл забеляза, че между пръстите си държи цигара. — Влез вътре, Ребека — каза тя на кучето, което моментално отстъпи назад.

Гейл си помисли, че името Ребека е необичайно за доберман.

— Колко? — запита Гейл, като се чудеше дали жената бе избрала името на кучето заради самата шега. Това определено не беше фермата Сънибрук.

— Петнайсет долара на вечер — отвърна жената.

— Петнайсет долара на вечер? — повтори Гейл и затърси в джобовете на палтото си парите. — Това е много.

— Можеш да намериш нещо по-евтино надолу по улицата — каза ѝ жената, — но няма да е толкова хубаво. Петнайсет долара на вечер. Нямам намерение да прекарам тук цял ден. Сега започва сериалът ми.

Гейл се зачуди какви точно сапунени опери гледаше, но не попита.

— Добре. — Гейл подаде парите на жената, която бързо ги преброи.

— Ще взема ключовете — съобщи тя.

Когато хазайката я поведе нагоре по стълбите, Гейл забеляза по иначе чистата стена петна, които, изглежда, бяха от кръв.

— Какви са тези петна? — запита тя.

Погледът на жената проследи пръста на Гейл към грозните червено-кафеникави следи.

— Нямам представа — отвърна, сякаш едва ли би си дала труда да отговори.

— Прилича на кръв.

Жената се усмихна за пръв път, откакто Гейл бе почукала на вратата ѝ.

— Да, много прилича.

Гейл предпочете да не мисли как кръвта се е появила тук и насочи вниманието си към краката на жената, докато тя се качваше пред нея до втория етаж. Жената бе повече от слаба — болезнено слаба, бедрата ѝ бяха като клечки под мръсния панталон. Въпреки това косата ѝ беше фризирана, чиста и накъдрена, а ноктите ѝ бяха грижливо поддържани и лакирани в яркочервено.

— Сега всички стаи ли са заети? — попита Гейл, когато спряха пред заключената врата.

— Имам още една — каза жената, отключи вратата и подаде ключа на Гейл. — Ето. Добре?

— Добре? — запита Гейл, неразбрала въпроса.

— Ще я вземеш или не?

— Наемам я — кимна Гейл. — Много е хубава.

— Можеш да намериш по-евтина надолу по пътя — повтори отново жената, — но няма да е толкова хубава. Опитвам се да поддържам чисто, доколкото мога. Ще те помоля за няколко неща — никакъв шум след полунощ, никакво пушене в леглото — не искам къщата да изгори до основи, и никакви наркотици и пиене из коридорите. Не ме интересува какво правиш насаме в стаята си, освен ако не я превърнеш на бардак. Така се казва, нали? Ясно ти е, публичен дом. Иначе можеш да посрещаш мъже. Само не го прави много очебийно.

— Няма да има никакви мъже.

Жената я изгледа странно.

— Не? Е, твоя работа. Просто не искам никакви неприятности от полицията, знаеш какво искам да кажа.

— Добре, не пия и не пуша, и не взимам наркотици — започна Гейл, но жената вече бе слязла до първата площадка на стълбището. — Не искаш ли да научиш името ми?

— За какво? — запита жената, без да се обърне.

Гейл забеляза по пода следи от пепел от цигарата ѝ. Остана няколко секунди в празния коридор и влезе в стаята.

Не беше по-хубава, отколкото очакваше. Стените бяха в няколко нюанса на зеленото или може би на жълтото, а подът бе голи дъски. „Поне е чисто“ — помисли с облекчение Гейл. Обзавеждането беше оскъдно; двойно легло, покрито с евтина цветна покривка по средата

на стаята, многоцветен продънен стол; евтина лампа на още по-евтина пластмасова маса и скрин.

Гейл седна на леглото и с изненада откри, че е твърдо. Не че това имаше значение; нямаше да спи на него. Изведнъж я прониза паника, стаята се надвесваше над нея. Изтича до прозореца зад стола. Беше малък прозорец с избелели сини пердета и гледаше към мрачно задно дворче. Гейл се почувства откъсната, изолирана от улицата, от същината си. Как можеше да се надява да открие някого зад тези враждебни врати!

Догади ѝ се и едва не падна върху малката маса, докато се опитваше да намери тоалетната. Имаше нужда да отиде там. Къде ли беше банята?

— Къде е банята? — запита тя хазайката, след като отново слезе долу.

Жената надникна зад вратата си.

— О, не ти ли я показах? В края на твоя коридор. Има по една на всеки етаж.

— Искаш да кажеш, че няма в стаята?

— Ти не забеляза ли?

— Просто помислих...

— Знаеш ли колко ще ми струва да направя тоалетна във всяка стая? Шегуваш ли се? А поддръжката? Да се тревожа всеки път, когато някой напъха нещо, което не трябва в тоалетната и да викам водопроводчик? Тук не идват много жени, така че понякога забравям да го спомена.

— А кой тогава идва тук? — попита Гейл.

— Що за въпрос? — Жената стисна здраво дръжката на вратата и я притвори още повече, така че Гейл можеше да вижда половината ѝ лице. — Да не си ченге или нещо подобно?

— Ченге! — Смахът на Гейл беше искрен. — Не. Просто... съм самотна — призна тя, учудена на думите, които изскочиха от устата ѝ.

Жената отпусна рамене и отвори вратата с крак.

— Искаш ли да пийнеш? — предложи тя.

— Бих изпила чаша чай — отвърна Гейл преди да осъзнае как прозвучаха думите ѝ.

— Не точно това имах предвид — каза жената, — но мисля, че някъде имах стар чайник. Влез.

Стаята бе приблизително два пъти по-голяма от тази на Гейл. Забеляза кухня и отделна спалня. Стените бяха в същия жълто-зелен цвят, както останалите от къщата, а мебелите сякаш бяха от Армията на спасението. Жената търсеше из шкафовете си за чайник.

— Ето го — тържествено заяви тя. — Знаех, че има някъде. Мисля, че си спомням как да кипна вода. Сядай, настани се удобно.

— Аз съм Гейл — представи се тя на жената, решила в последния миг да не лъже.

— А аз — Роузан — отговори жената. Напълни чайника с вода от чешмата и го сложи на печката. — Хайде, сядай. Не се страхувай от кучето. Няма да те нарани, освен ако не й кажа. Ребека, слез от дивана.

Кучето се подчини мигновено, скочи от удобното си място на избелелия червен кадифен диван и се настани на пода пред телевизора. Гейл седна притеснено, очите й шареха от малкия черно-бял телевизор към голямото черно-кафяво куче и обратно.

— Как реши да я кръстиш Ребека? — попита Гейл, като се насили да се усмихне по посока на кучето.

— Свекърва ми се казваше така — поясни Роузан. Върна се в стаята и залепи поглед в телевизора. — Ребека изглежда точно като нея. Трябва да имам куче, нали знаеш, сама жена. Особено тук. Мъже идват и си отиват, и смятат, че могат да се възползват, само защото си сама жена. Но като видят Ребека, размислят.

— Живееш сама? — попита Гейл и се опита да отгатне възрастта на жената.

— От шестнайсет години — отвърна Роузан. — Така е по-добре. Мъжът ми излезе една вечер за бутилка мляко... — остави изречението недовършено, докато следеше какво става по телевизията. Сериалът бе прекъснат от реклама. — Поне донесе млякото, преди да се разделим — завърши тя и отиде в кухнята да махне чайника от печката. — Сега, я да проверя дали имам някакъв чай.

Гейл я наблюдаваше, докато търсеше из разни чекмеджета.

— Така си и мислех. Малко е стар. Чаят не изветрява, нали?

— Не — усмихна се Гейл.

— Отдавна не съм пила чай — продължи жената. Пусна пакетчетата в чашите и сипа водата. — Нямам никаква захар или мляко, така че ще трябва да го пиеш чист.

— Няма нищо. Ами ти?

— Никога не вземам нищо между яденетата — отвърна Роузан и подаде чашата на Гейл. — Гледаш ли това? — попита тя, сочейки към телевизора. Гейл поклати глава. — Любителите ми серии. Такива неща дават, че няма да повярваш. Прелюбодеяния, убийства, руски шпиони. Всичко в едно и също семейство! Онази там е Лола. Страхотна сплетница. Харесвам я най-много. Всеки път, когато се появи, можеш да очакваш и неприятности.

Гейл наблюдаваше красивата жена с дълга тъмна коса да прегръща привлекателен мъж на средна възраст в лекарска престилка и с притеснен израз на лицето.

— Този, когото е прегърнала, е Уил Тайръл. Женен за Ан Котън, дикторка и истинско бонбонче, откакто са се оженили. Преди не е била такава. Уил е четвъртият ѝ съпруг за последните пет години. Получила е нервна криза и убила последния си съпруг. Дали ѝ такива хапчета, че тя се пристрастила към тях, а после получи много истерични припадъци, преди да срещне омъжения Уил и стана страшно отегчителна. Имам чувството, че скоро ще я разкарат от сериите. — Гейл едва не се засмя, когато схвана, че Роузан приемаше тези сапунени опери на сериозно. — Но Лола притежава истински характер. Никой не знае откъде е дошла, а и тя не казва много. Никога не показват къде живее или нещо подобно, но винаги е красиво облечена и прави неща като да облече дълго палто от норки с нищо отдолу, и винаги преследва съпруга на някого. Жената на последния съпруг, който открадна, се самоуби. Смятам, че така са намислили да се отърват и от горката Ан Котън.

— Опитал да гледам някои от тези сериали известно време... хм, май се казваха „Пътеводна светлина“ и „Светло утро“.

— О, да, обикновено следях този последния. Ерика все още ли лъже съпруга си Ричард?

Гейл трябваше да се замисли за миг.

— Мисля, че името му беше Ланс.

— Ланс! Тя се е омъжила за Ланс? Този мошеник! О, сега вече наистина се е оплела, да захвърли добър човек като Ричард. Искам да кажа, едно е да му изневерява, но да го изостави и да се омъжи за Ланс, е, получила е това, което си е търсила.

Гейл огледа неспокойно стаята, чувствайки стените да се накланят отново към нея, както преди.

— Трябва да се прибирам у дома — каза тя, преди да осъзнае какво говори и тревожно се обърна към Роузан.

Жената бе погълната от проблемите на Уил Тайръл, Ан Котън и Лола — какво ли ѝ беше името — и не бе разбрала за грешката на Гейл. Изтри потта, избила над горната ѝ устна. Трябваше да е по-предпазлива. Глупава грешка на езика като тази можеше да развали всичките ѝ добре обмислени планове. Изправи се рязко и кучето скочи на крака с оголени зъби, готово да скочи към гърлото ѝ.

— Долу, Ребека — тихо я предупреди господарката ѝ и кучето бавно легна на пода.

— Чувствам се малко замаяна. Смятам да изляза да се поразходя — опита се да обясни Гейл.

— Не е нужно да ми даваш обяснения. Не съм ти майка.

— Благодаря за чая.

Роузан махна, без да откъсва поглед от телевизора. Гейл огледа за последен път стаята и затвори вратата зад себе си. Погледна си часовника. Беше почти три и половина и най-добре бе да си тръгне. Когато се опита да отвори външната врата, усети съпротива и проумя, че някой бута вратата навътре, докато тя се опитваше да я бутне навън и отстъпи назад. Мъжът, който влезе, беше много млад, а косата му бе подстригана старомодно — толкова късо, че беше трудно да се определи цветът ѝ. Бе забил поглед в краката си, когато мина покрай нея и се заизкачва по стълбите. Ако я бе видял изобщо, то не го показва по никакъв начин. Гейл се заслуша в шума от стъпките му, докато взимаше по две стъпала нагоре към първата площадка. Отвори вратата и бързо излезе на чист въздух. Беше по-студен и влажен отпреди. Отново огледа къщата. Момчето живееше в една от предните стаи, бързо заключи тя по стъпките му. Гейл погледна нагоре към втория етаж.

Той гледаше надолу към нея от прозореца си и веднага щом тя го забеляза, се скри зад пердето. Гейл постоя за миг на площадката пред къщата, след което реши да се прибира. Когато тръгна бавно по улицата, усети как погледът на младежа я следва.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Изминаха четири дни преди отново да види младежа.

Започна да оставя вратата си откритата, за да чува шумовете от другите стаи и отварянето на външната врата. Обикновено къщата бе зловещо тиха. Освен стъпки и затръшване на врати, почти нямаше други звуци. Разговорите бяха рядкост. Понякога в коридора и стълбището избухваха ругатни, но обикновено бе напълно тихо. „Шумът на тишината“, повтаряше си Гейл. През четирите дни, откакто идваше тук, всяка сутрин към десет тя изкачваше стълбите, после крачеше от стола до леглото, докато не станеше време за обяд и се връщаше половин час по-късно, за да изкара до три часа. През целия си престой бе разменила само няколко думи с наемателите. Държеше ги под око и ако не знаеше имената им, то поне бе наясно кой коя стая обитава. На втория и третия етаж имаше по пет стаи. На първия, по-голямата част от който заемаше апартаментът на Роузан, имаше само две. Ако не се брои Роузан, това правеше общо дванайсет стаи.

На приземния етаж живееха двама възрастни пияници. Бяха с дълги мръсни, сплъстени коси, занемарени бради и намръщени погледи. Всяка сутрин Гейл ги намираще седнали заедно на стъпалата пред къщата. Най-изненадващо и двамата я поздравяваха с галантно старомодно повдигане на шапките. Когато обаче на третата сутрин се опита да ги заговори, да ги разпита откога живеят тук и какво мислят за останалите наематели, те я изгледаха, сякаш им говореше на чужд език и продължиха странния си брътвеж, все едно че тя не съществува.

Повечето от петте стаи на втория етаж вече бяха сменили обитателите си по няколко пъти след пристигането на Гейл — предимно безцелни мъже, от млади до средна възраст, а от вчера и от странна двойка на неопределена възраст. Младежът, когото бе видяла първия ден, все още заемаше стаята на втория етаж. Оттогава два пъти го бе зърнала да я наблюдава от прозореца си как отива на обяд.

Третият етаж бе зает от червенокоса жена, приблизително на възрастта на Гейл; зловещ на вид мъж, малко по-възрастен и по-нисък; друг смугъл мъж и едната стая бе свободна. Единствено жената живееше там отпреди. Гейл възнамеряваше скоро да поговори с нея, но всеки път, когато я срещнеше, тя бе в компанията на различен мъж. И Гейл не успя да подеме разговора.

През следобеда на четвъртия ден Гейл дочу стъпките ѝ по стълбите. Скочи от леглото и излетя в коридора.

— Мога ли да направя нещо за вас? — запита жената, стресната, но не и уплашена от неочакваната поява на Гейл.

Гейл се поколеба.

— Помислих си, че можем да си поговорим... — осмели се да каже в опита си да прозвучи небрежно, но усети, че се проваля.

— За какво? — скептично попита жената от прага на стаята си.

— За каквото и да е. Просто да се запознаем.

— Не го правя с жени.

— Извинете, не ви разбрах.

— Не се занимавам с жени. Съжалявам, сладурче. Може да съм проститутка, но съм нормална.

— Просто исках да си поговорим — бързо изрече Гейл, когато жената изчезна в стаята си. — Това е всичко. Наистина.

Жената отново показва глава.

— За какво?

Гейл сви рамене. Не отговори.

— Искаш да говориш? Добре, ела да поговорим, докато си стягам багажа.

— Багажа? — попита Гейл и влезе след жената.

Стаите си приличаха само външно, но не и по атмосферата в тях. Докато леглото в нейната стая стоеше недокоснато, за това тук Гейл се съмняваше, че някога е било оправяно. На стола в ъгъла бяха нахвърляни дрехи и раздърпани перуки. Някой небрежно бе съборил лампата и не си бе направил труда да я вдигне. Скринът бе затрупан от гримове.

— Извинявай за бъркотията — каза жената иронично. — Не очаквах гости.

— Местиш ли се? — попита Гейл.

— Да, отрязаха ми квитанцията — каза жената и издърпа изпод леглото стар картонен куфар. Тръсна го върху смачканите чаршафи. Гейл долови познатата миризма от скорошен секс и усети как тялото ѝ се вцепенява. Тръпки полазиха по крайниците ѝ.

— Може ли да оставим вратата отворена? — попита Гейл, когато жената се канеше да я хлопне. — Чантата ми е на леглото и оставих моята врата широко отворена. Всеки може да влезе... Още повече — продължи тя, като отчаяно се нуждаеше от малко свеж въздух, — не мога да понасям затворени врати.

Жената сви рамене и се върна към работата си.

— Да, забелязах, че вратата ти винаги е отворена. Аз лично предпочитам уединението. По-добре е за бизнеса, ако ме разбираш.

— От отдавна ли си проститутка? — Гейл се опита да не прозвучи много наивно.

— Откакто се провалих на изпитите в медицинския институт — подигра се жената. Засъбира нещата си от скрина и ги нахвърля в куфара. — Как се казваш? Изглеждаш ми като Каръл.

— Така се казва сестра ми — усмихна се Гейл. — Името ми е Гейл.

— Аз съм Бренда и не правя достатъчно пари, за да бъда наречена проститутка. Ти какво правиш?

Гейл се сепна от въпроса.

— В момента нищо — заекна тя. — Опитвам се да си намеря работа, но както изглежда в момента няма.

— Говориш като образована.

— Не — бързо възрази Гейл. — Не съм завършила колеж или нещо подобно.

— А гимназия?

— Да — кимна Гейл.

— Едно време посещавах курсове за секретарки. Никога не се научих да пиша повече от трийсет думи в минута, а и половината от тях бяха грешни.

— Аз изобщо не владеея машинопис.

— Ако не можеш, никога няма да си намериш работа — каза ѝ Бренда тривиално. — Забрави за дипломата си. Имаш ли някакви пари?

— Малко. Достатъчно, за да изкарам няколко седмици.

— Някога мислила ли си да станеш проститутка? — Очите на Гейл се разшириха. — Не че ще спечелиш кой знае колко. Искам да кажа, нека си признаем, и двете сме попрехвърлили годинките, ако разбираш какво искам да кажа, но все още сме достатъчно хубави, може и да успееш да спечелиш някой долар. Мога да ти помогна. Ще те запозная с някои хора...

— Не смятам — бързо отвърна Гейл.

Бренда сви рамене и продължи да събира багажа си.

— Роузан ли те изхвърли? — попита Гейл.

— Тази сутрин. Била съм биела на очи, каквото и, по дяволите, да искаше да каже с това. Не че не знаеше с какво се занимавам от самото начало. Вероятно е бясна, защото не взима никакъв процент. Или е бясна, защото ѝ е преминало времето — изсмя се Бренда. — Ако ме питаш, сигурно е лесбийка. Или това, или има нещо извратено с нейното куче.

Гейл вдигна рамене, докато неволно си припомни отвратителните списания от „книжарницата“.

— Откога живееш тук? — смени тя темата.

— Няколко месеца. — Бренда напъха последните си неща в чантата и я затвори. — Време е за промяна, предполагам. Всъщност, няма значение. Стаите винаги са едни и същи.

— Сприятеляваш ли се с някого?

— Да не се майтапиш? Ти си най-добрата приятелка, която съм имала — изсмя се тя.

— Говорила ли си някога с някой от къщата?

— Само с тези, които ми плащат.

— Хората наоколо се местят толкова често.

— Нима? Не съм забелязала.

— С изключение на онова момче от предната стая на втория етаж. Познаваш ли го?

Бренда не обърна внимание на въпроса и подхвърли:

— Не.

— Млад, може би на деветнайсет-двайсет. С много къса коса, малко намусен...

— О, да, сецям се кой имаш предвид. Наистина е страшничък, нали? Да, веднъж го притиснах и го попитах дали иска да прекара

добре времето си, а той побягна, сякаш съм прокажена. Какво да правя? Не може всички да ме харесват.

— Знаеш ли откога е тук?

— Какво? — попита Бренда, докато разсеяно оглеждаше гардероба да не е забравила нещо.

— Попитах те дали знаеш откога е тук.

— Откъде да знам? Заговорих го. Винаги страни, това зная за него. Защо? — запита тя подозрително.

Гейл се засмя.

— Прилича ми на стар приятел, с когото излизах по едно време — излъга, надявайки се Бренда да го приеме за отговор.

— Да? Ама не, а ти имаш отвратителен вкус — пошегува се тя. — Почакай, чу ли нещо?

Гейл пое въздух, адреналинът ѝ започна да се покачва. Наклони глава на една страна и се вслуша в каквото и да бе помислила Бренда, че чува.

— Я стой — каза ѝ Бренда предпазливо. — Аз ще проверя.

Гейл се отпусна на стола. От какво се страхуваше? Че е младежът. Забеляза, че ръцете ѝ треперят.

— Нищо — заяви Бренда и се върна веднага. — Причува ми се. Сигурно е от възрастта. — Взе си куфара. — Е, тръгвам. — Гейл се изправи. — Беше ми приятно да си поговорим. Може би пак ще се срещнем някой ден.

— Късмет — викна Гейл след нея и се зачуди кой ли ще е следващият наемател на това легло.

Чу вратата долу да се отваря и се затръшва и се върна в собствената си стая.

Чантата ѝ лежеше отворена. Съдържанието ѝ бе изсипано на леглото. Само за миг разбра какво се бе случило. Умът ѝ бясно работеше, докато пръстите ѝ ровеха в портфейла. Социалната ѝ карта бе там, както и кредитната ѝ карта и шофьорската книжка, единствено парите липсваха.

„Бренда!“ проумя тя. Не бе имало никакъв шум в коридора. Бренда не бе чула нищо. Само хитър трик, за да се добере до стаята и парите ѝ. Сама ѝ бе казала, че вратата е отворена и чантата ѝ е на леглото. Мили боже, дори ѝ бе съобщила, че има достатъчно пари да издържи няколко седмици.

„И аз съм един детектив!“ — помисли си Гейл, докато тичаше по стълбите да догони Бренда. Предполагаше тя да е тази, която да извлече информация, а се оказа, че Бренда подреди всички уместни факти и офейка с повече от стотина долара.

Гейл осъзна, че се взира в пустата улица. Небето бе облачно като пред дъжд. Метеоролозите вече бяха предвидили необикновено студена зима. Гейл усети хлад през блузата си и се върна обратно.

Той я наблюдаваше от горната площадка. Потънала в мислите си, отначало не го забеляза. Трябваше да е по-предпазлива следващия път, наруга се, да остави всичко важно у дома си, да носи шофьорската си книжка в джоба на панталона си. Едва когато се заизкачва по стълбата, го видя на площадката.

— О! — извика тя и опита да се засмее. Чувстваше се неудобно. — Уплашихте ме. Не ви видях.

Той не каза нищо.

— Навън е студено — продължи Гейл, търкайки ръце. — Сигурно ще вали.

Той все така мълчеше, просто гледаше право в лицето ѝ и Гейл се зачуди дали не я е познал от фотографиите по вестниците, ако той бе убиецът на малкото ѝ момиче. Тя го погледна право в очите. „Кажи ми, заповяда му безмълвно, не можеш да ме излъжеш.“

Той продължаваше да я гледа безизразно и да мълчи. Миг по-късно се спусна по стълбите, без да изрече и дума. Гейл чу вратата зад нея да се отваря, усети студения вятър и затръшването на вратата, и остана отново сама. Отне ѝ няколко секунди да си поеме дъх; дочу бръмченето на следобедните сапунени опери откъм стаята на Роузан и бавно заизкачва стълбите.

„Нещата можеха да се развият още по-лошо“ — каза си тя и се опита да пропъди зловещия образ на момчето. Бренда можеше да си отиде преди обяд или мъжът на паркинга можеше да ѝ поиска парите в края на деня, вместо сутринта. Тогава как щеше да се справи? Гладна и да се върне в Ливингстън без кола, сама си отговори тя, с надежда да си повдигне настроението.

На първата площадка спря и погледна надолу. Вратата на момчето я примамваше като в кошмар, нереална и ужасяваща, плуваща в нищото. Отначало направи пробна крачка към нея.

„Може момчето да не е убиецът на Синди“ — казваше си тя с всяка нова крачка. Въпреки странното му държание, въпреки странный му поглед, все пак беше невероятно да се сблъска с него още в първата къща, в която бе наела стая. Но нали бе започнала издирването от юли. Сега беше октомври. Бе избрала къщата внимателно. „Може пък наистина да е той“, повтори си с ръка на бравата.

Разбира се, вратата е заключена, осъзна тя със смесено чувство на облекчение и удивление. Не всеки бе глупав като нея да оставя вратата си отворена, като че ли приканва всеки да влезе.

— О, боже — изохка тя, когато си припомни, че отново я бе забравила отворена, а съдържанието на чантата ѝ бе разпиляно безразборно по избелялата покривка. Втурна се на втория етаж към стаята си.

Нищо не се бе променило, откакто бе излязла, всичко стоеше разпиляно на леглото. Нищо не бе докоснато, отдъхна си Гейл, когато провери картите си. Взе бялата си камъшитена чанта и започна да прибира вътре нещата си: червилото, четката, кутията тампони, ключовете от колата, портфейла с шофьорската книжка и различните си карти.

Отново погледна към отворената врата. Дори заключена не даваше голяма сигурност. Ключалката бе паянтова. Вероятно би се отворила и с фиба. Усети, че държи кредитната си карта.

Застина, обърна глава към коридора, уплашена, че по някакъв начин някой бе дочул мислите ѝ. „Не го прави — чу тя тих вътрешен глас, — не отивай там. Той те дебне там.“

Но краката ѝ вече бяха на стъпалата, а после по коридора на втория етаж към стаята в предната част на къщата. Ами ако той се върнеше? Ами ако се върнеше внезапно и я намери там да претърсва нещата му? Тя се закова пред вратата му.

Извади своята карта Американ Експрес — „Не тръгвай без нея“, шепнеше тих вътрешен глас — и я пхна в процепа. Можеше да го види през прозореца, каза си тя; можеше да чуе, ако входната врата се хлопне. Щеше да ѝ остане достатъчно време да се върне в стаята си преди той да разбере.

Започна да опитва ключалката наслуки, както бе видяла в безброй телевизионни серии. Няма за какво да се притеснявам, уверяваше се сама и тогава разбра едновременно разочарована и

облекчена, че няма място за притеснение, защото никога не ще успее да влезе в тази стая. Може по телевизията да изглеждаше лесно, но действителността бе нещо различно и ключалката се оказа по-трудна, отколкото бе очаквала.

И тогава се отвори.

Бавно, почти неохотно вратата отстъпи, приканвайки я да влезе и да открие тайната.

Гейл пое дълбоко въздух, усети как коленете ѝ отмаляват и престъпи прага.

Втурна се към прозореца и погледна надолу към улицата, като внимаваше да не бъде забелязана. Нямаше никой.

Все пак, по-добре бе да действа бързо. Той можеше да се върне всеки момент. Не биваше да се разтакава. Трябваше да бъде точна. Всичко да бъде оставено там, откъдето е взето.

Отстъпи от прозореца и бързо огледа стаята. Първото нещо, което забеляза, бе чистотата, педантичната чистота. Леглото бе оправено идеално, евтината маса излъскана и блестяща, да не говорим за прах по абажура на лампата. И миризмата на дезинфекция, толкова натрапчива. Как не я усети веднага? Как можеше да спи на тази миризма?

Малкият скрин също беше излъскан до блясък. Върху него нямаше нищо, никаква снимка, никакви шишета, нито четка или гребен. Нищо, освен добре излъскана повърхност, в която можеше да се огледа.

Гейл чу шум и изтича до прозореца. Събори лампата от масата и безпомощно я изгледа как се удари в стената.

— О, боже — прошепна, когато надърна навън и видя двамата пияници да спорят кой да отпие първата глътка от новата бутилка.

Бързо изправи лампата и задиша учестено, обезумяла от страх. На абажура имаше лека вдлъбнатина. Нормален човек не би я забелязал, но тя нямаше работа с такъв и явно момчето веднага щеше да долови, че някой е бил в стаята му. Пръстите ѝ се движеха бясно, докато се опитваха да поправят стореното. Насили се да се успокои, защото дори той да заподозре някого, най-вероятно щеше да набеди хазайката.

Гейл изгуби още няколко секунди да оправи абажура, успя донякъде — но не достатъчно, знаеше го — и после се върна към

масата. Обърна вдлъбнатия абажур към стената. Вероятно така нямаше да забележи нищо.

Отвори гардероба. Два чифта идеално изгладени панталони висяха един до друг. Стари и изтъркани, но внимателно поставени, все едно са скъпи вносни панталони. Под тях забеляза голямо шише лизол и малък спрей за лъскане на мебели.

Нямаше съмнение, че момчето има проблеми, установи Гейл. Върна се към скрина с чекмеджета. Дали наистина бе толкова психически болен, че да изнасили и убие шестгодишно дете?

Дръпна първото чекмедже. Бе пълно с плътни черни мъжки чорапи. Гейл прецени, че може би са към петдесет чифта и всичките еднакви, всичките сгънати прилежно, всичките миришеха на омекотител за дрехи.

Второто чекмедже съдържаше бельо. Всичко бе прилежно сгънато по един и същи начин, натрупано на малки купчини от по пет броя. Имаше шест такива купчини.

В третото чекмедже лежаха две ризи — черна и на сини и сиви райета. Добре сгънати и изгладени.

Гейл внимателно оставяше всичко така както си беше. Затвори най-долното чекмедже и в същия момент чу стъпки по стълбите.

Бе толкова погълната от съдържанието на скрина, че не бе чула никакъв шум. Сега, който и да беше на стълбите, се бе отправил насам и бе твърде късно да избяга. Беше в капан. Стъпките спряха някъде пред вратата. Той я изчакваше да се опита да си тръгне. Гейл стоеше парализирана в средата на стаята. Тогава чу прещракване на ключ и разбра, че идва от долния етаж. Изчака вратата да се затвори, преди да си позволи лукса да заплаче.

„Престани, спри“, увещаваеше се тя. Изтри сълзите си и огледа стаята за последен път. Какво точно търсеше? Какво точно се надяваше да открие? Някакво физическо доказателство, свързващо мъжа с дъщеря ѝ? Някакво късче доказателство, за да го изобличи, че е мъжът, когото търсеше?

Цялата стая ѝ показваше, че той е с мания за чистота, но тази мания определено бе за предпочитане пред онези, за които бе чела. „Чудя се дали си мие сам прозорците“ — помисли си тя и се отправи към вратата. „Махни се“, настояваше вътрешният ѝ глас и все пак

очите ѝ отново зашариха към леглото по средата на стаята. Не бе погледнала под него.

„Излез оттук“, молеше я вътрешният ѝ глас.

Гейл твърдо отиде до леглото и коленичи, пхна ръка под него. Удари се в нещо твърдо. Още една купчина — този път от списания — разбра, преди още да ги види. Не бе нужно да ги разглежда. Бяха като онези от отвратителния магазин. Снимки на обезобразени жени се появиха пред очите ѝ.

— О, боже! — изплака тя. Напъха списанията под леглото и тогава долови някакво раздвижване отвън.

Той се бе върнал! Разбра го преди да стигне до прозореца. Спореше с пияниците, опитваше се да премине през тях към входа, а поради някаква причина те му създаваха неприятности и блокираха пътя му. Момчето погледна раздражено нагоре и Гейл се прилепи до стената. Дали я видя? Дали се бе отдръпнала достатъчно бързо?

Нямаше време за чакане и чудене. Изскочи от стаята, затвори вратата зад себе си и в същия момент чу тръшването на външната врата. „Ще мине по коридора“ — помисли, докато се колебаеше в коя посока да побегне. Реши, че сама ще влезе в капана, ако се качи на горния етаж; ако слезе надолу, поне ще има шанс.

Стигна до площадката едновременно с него, но както и при първата им среща, преди четири дни, той не ѝ обърна внимание. И да я бе забелязал, не го показва. Беше свел глава, раменете му бяха отпуснати, погледът — насочен към добре излъсканите му кафяви обувки. Мина покрай нея така, сякаш тя изобщо не съществуваше. Гейл чу затварянето на вратата му.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Когато на следващата сутрин пристигна в къщата, момчето си бе отишло.

— Какво искаш да кажеш с това „няма го“? — попита тя, докато Роузан сменяше чаршафите в стаята на момчето.

— Излетя рано тази сутрин.

— Спомена ли къде отива?

Роузан погледна отегчено Гейл и не каза нищо. Гейл огледа мрачно пустата стая; гардеробът — отворен и празен, чекмеджетата — освободени от добре подредените купчинки. Наблюдаваше Роузан как немарливо оправя леглото; като хвърли възглавниците в единия му край и небрежно метна върху тях овехтялата покривка.

— Това мога да кажа за него, беше прибрано момче. Поддържаше всичко чисто. Мразя да губя такива като него — тихи и прибрани.

Гейл изпита гадно чувство в стомаха си. Беше си отишъл. Бе загубила следите му.

— Каза ли защо напуска?

Хазайката вдигна рамене, не бе склонна да си губи времето в разговори.

— Как се казваше? Знаеш ли името му?

Роузан се втренчи в тавана, сякаш изучаваше пукнатина.

— Да не мислиш, че ми е казал, а сигурно и аз никога не съм го питала. Няма значение. Те никога не ми съобщават истинските си имена.

— Говориш ли изобщо с тях?

Жената изгледа Гейл.

— Защо? — Бе ред на Гейл да свие рамене. — Защо се интересуваш от него?

— Просто хората ме интересуват, така предполагам — отвърна неубедително Гейл. — Иска ми се да разбера какво ги тласка напред, какво ги кара да правят определени неща. Тихите понякога са най-

интересни, защото могат да те изненадат. Никога не можеш да отгатнеш какво мислят.

— Много ме е грижа какво мислят.

— Аз го намирам за интересно — продължи Гейл и се постара да не се впуска в повече подробности. — Нали знаеш, по вестниците винаги пише за някой луд убиец. Полицията разпитва всичките му приятели и съседи, и те казват, че е тих, и никога не били наясно какво се върти в главата му. Всички са изненадани, когато се окаже, че убивал хора през свободното си време. — Роузан й отправи странен поглед. — Трябва да се пазиш от тихите води — изсмя се Гейл неловко.

— Ти явно не си от тях — каза Роузан на излизане. — Искаш ли стаята?

— Какво?

— Стаята. Тази е малко по-добра от твоята, щото прозорецът й гледа към улицата, вместо към задния двор. Обаче е по-шумно...

— Не я искам — бързо каза Гейл. — Всъщност, днес по някое време ще напусна.

Роузан мина покрай нея към коридора.

— Както искаш. Не връщам парите.

— Никаква ли представа нямаш къде може да е отишъл? — отново попита Гейл.

Роузан спря.

— Каза нещо, че трябвало да се отърве от няколко трупа — изсмя се тя; смехът й я последва надолу по стълбите до апартамента й. — Май гледаш твърде много телевизия — викна, точно преди да затвори вратата си.

След няколко минути Гейл излезе на улицата. Къде би могъл да отиде? Коя улица бе избрал? Очевидно бе открил, че някой е ровил в нещата му. Каква тайна криеше? Къде бе отишъл? Гейл обходи мръсните улици наоколо, сякаш бе патрулиращо ченге. От коя ли къща я наблюдаваше сега?

Още от сутринта й тръгна наопак. Бе спала неспокойно и се събуди уморена. Дженифър бе навъсена и сприхава. Разтакаваше се над закуската си, а когато видя, че закъснява за училище, излетя от

къщи. Джек бе разстроен, дори раздразнен, когато пак отказа да обсъдят възможността да го придружи на следващата среща с групата. Рязко бе сменил темата. Спомена нещо за майка си, завърнала се наскоро от Ориента, а когато Гейл подхвърли, че не разбрала за заминаването ѝ, Джек само вдигна рамене. Не си даде труд да повтори за кой ли път, че изглежда Гейл се е скрила в свой малък свят и така се отчуждават все повече.

Искаше ѝ се да му разкаже какво прави — заподозрения, който бе открила — но се страхуваше да не възрази, че е твърде опасно и трябва да престане. „Остави го на полицията“, би настоял той, така че си замълча. Като тръгваше за работа отново ѝ напомни да откара колата на контролен преглед преди времето да застудее.

„Сякаш колата има уши“ — помисли си Гейл, когато след около час не успя да запали. Бе завъртяла ключа и се вслуша как моторът кашля, опитвайки се да запали, но все не успяваше.

— Запали! — бе изстенала тя.

Настъпи педала до край, а после се наложи да чака цели десет минути, защото в добавка на каквото и да беше повредено, бе задавила мотора. „Защо не послушах Джек?“, упрекуваше се тя. Повтаряше ѝ от месеци да откара колата на преглед. Вече се канеше да се обади в сервиза, когато колата запали.

— Слава богу! — измърмори Гейл, твърдо решила след почивните дни да откара колата на ремонт.

Бе се добрала до Нюарк, очакваше този миг като обезумяла, и то само за да открие, че момчето си бе отишло. Прибрало си багажа и изчезнало. „Неговите чанти“, помисли си тя, представяйки си вещите му. Не бе видяла чанта там. Все пак очевидно имаше такава. Какво друго бе пропуснала да види?

Остатъка от деня прекара в търсене на друга стая и накрая се установи на Хауърд стрийт, пресечка и половина след предишната къща. Стаята бе по-малка, с долар по евтина и както Роузан я бе предупредила, не чак толкова чиста. Предплати за три нощи. Хазяинът, як мъж на средна възраст с дефект в говора, изискваше единствено да не вдига шум. Прекара ранния следобед на новото си легло, слушайки през тънките стени как двойката от съседната стая се кара. „Тук ли е?“, чудеше се Гейл. Когато бе задала този въпрос в няколко от подобните къщи в квартала, никой не ѝ обърна внимание. Възможно е, казваха ѝ

те. Трябва да е пристигнал тази сутрин, бе настоявала тя. Сигурно щели да си спомнят; строен, млад, с много къса коса. Възможно е, повтаряха те и поклащаха глави, неспособни или по-скоро без желание да размърдат мозъците си.

Към три часа Гейл отиде при колата си. Разочарованието я преследваше като сянка. Колата не можеше да запали.

— Прекрасно — каза тя. Усмиваше се, за да преглътне сълзите си. — Просто прекрасно. — Натисна леко газта, за да не задави мотора. После завъртя ключа и изчака за познатото бумтене. Нищо подобно не се случи. Моторът бе угаснал.

— Колата ми не може да запали — каза тя на нисък оплешивял мъж в кабината на паркинга. — Какво да направя?

— Повикай тройното А — посъветва я той.

— Не мога да ги чакам. Трябва да се прибирам.

Мъжът вдигна ръце. Какво бе очаквала? Колата си бе неин проблем.

— Мога ли да оставя колата тук през нощта?

— Пет долара — каза ѝ той.

— Ще повикам тройното А на сутринта — увери го тя, но явно не го интересуваше какво ще прави.

Междувременно трябваше да реши как да се добере до дома си. Даде парите на мъжа и тръгна по улицата. Студеният вятър хапеше страните ѝ.

— Не плачи — заповяда си тя, докато напразно търсеше такси. — Да не си посмяла да плачеш. Проклетата кола.

Продължи по улицата, но не можеше да върви пеша до Ливингстън. Вероятно имаше автобус...

Не беше ги забелязала, докато не се блъсна в тях.

— Мили боже, лейди, внимавай къде стъпваш. Улицата не е твоя — подхвърли гневно едно от момчетата.

— Извинете — прошепна Гейл на двамата младежи. Единият бе тъмен, а другият, в който се бе блъснала, светъл. Рус и строен, забеляза тя. „Толкова много ги има“, тихо изплака. Най-после даде воля на раздразнението си.

— Хей, лейди, няма нищо — бързо каза тъмнокосият. — Той не искаше да те обиди. Просто така си говори, разбираш ли какво искам да кажа?

Гейл продължи да плаче. Знаеше, че двете момчета я наблюдават, но бе неспособна да спре.

— Откачена — измърмори първото момче, докато се отдалечаваха.

— Не трябваше да й говориш така — упрекна го другият.

Когато накрая Гейл избърса очи и се огледа, откри, че стои сама пред салон за видеоигри. Бе пълен, забеляза тя, надничайки през витрината, с младежи, които би трябвало да са на училище. Миг по-късно бе вътре. Наблюдаваше как младежите се състезават с различни видове игри. Нямаше момичета, стори й се. Видя напрегнатите им концентрирани погледи и се зачуди дали някой от тях се бе съсредоточавал така и върху уроците си. Смееха се; ругаеха раздразнено; продължаваха да пускат монети. Постепенно започнаха да усещат студеното течение от вратата, която тя държеше отворена; осъзна, че я поглеждат. Шумът и оживлението замряха.

— Хей, влизаш или излизаш? — викна някой.

— Да, стана хладно — няколко гласа отекнаха, смелостта им се увеличаваше, когато получеха подкрепа.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита мъжът зад гишето.

Гейл излезе, сподирена от бурен смях.

— Представи си, че детето й е тук — дочу, докато затваряше след себе си.

Момчето от къщата не беше вътре. Знаеше, че няма да е там.

Гейл наближи ъгъла и спря. Две момичета, не по-възрастни от Дженифър, стояха на края на тротоара, протегнали ръце с палеца нагоре. Гейл ги наблюдаваше тревожно. Не знаеха ли колко е опасно да пътуват на стоп? Е, добре, въздъхна тя, поне бяха две. Минута по-късно кола с трима тийнейджъри спря до тях и момичетата се качиха.

Дотук с безопасността, присмя се Гейл, краката й я носеха към ъгъла. В следващия миг бе на същото място, където преди малко бяха стояли стопаджийките. Дясната й ръка се протегна; палецът се размахваше в студения въздух. Защо не? Никога не знаеш кого можеш да срещнеш.

Шест коли отминаха без да спрат.

— Искаш ли да те откарам донякъде? — попита глас зад нея.

Бързо се извърна, разпозна едно от момчетата от видеоигрите. Беше на около седемнайсет или осемнайсет години, с тъмна коса и

впити дънки. Гледаше я, сякаш знаеше коя е. Гейл потръпна, но не от студ.

Не отговаряше на описанието на убиеца на Синди, напомни си Гейл, но пък външността се променя.

— Тия автобуси ги няма никакви — оправда се и закричи до него към колата му.

— Може и да дойде някой, ако застанеш на спирката — подхвърли той. — Накъде си?

— Ливингстън — каза тя и проследи за някаква реакция по лицето му.

— Ливингстън? Малко е далечко. Не отивам чак дотам.

— Няма значение — бързо отвърна тя.

Стигнаха до колата, паркирана зад ъгъла под знак „Паркирането забранено“. Момчето вървеше бързо, а студът го принуждаваше да ускори крачка. Гейл трябваше да подтичва зад него. Колата бе боядисана в два цвята, червено и сиво, поне петгодишна и безупречно поддържана. Отвътре бе в тъмночервено. По пода нямаше хартийки или опаковки от дъвки, каквито Гейл винаги хвърляше в своята. Гейл седна на мястото до шофьора. „Момче и неговата кола“, помисли си тя, докато той запали без никакви проблеми.

— Страхотна е, нали? — заяви гордо момчето.

Гейл безмълвно се прокле заради своята кола на паркинга.

— Очевидно й отделяш много време — каза.

— Да — съгласи се той. — Тя е мое творение.

— Извади късмет, че не те глобиха — отбеляза Гейл, когато колата се отдели от тротоара и си помисли: „Какви ги върша, по дяволите?“.

— Тук не глобяват — самоуверено заяви момчето. — Паркирам на това място най-редовно.

— Често ли идваш насам? — Той кимна. — Не ходиш ли на училище? — запита тя. Къде я откарваше?

— Понякога — усмихна се той. — Да не си от училищния съвет?

— Не — отвърна Гейл. — Това ли си помисли?

— Мина ми през ума. Да не си майката на някого?

— Затова ли ми предложи да ме откараш? Да разбереш какво търся тук?

— Не, не ме засяга какво правиш — искрено отвърна той. — Просто не исках да замръзнеш и да настинеш.

— Разтревожил си се за мен? — изсмя се Гейл, чудейки се накъде отиват.

— Ами ти не си от обикновените стопаджийки, трябва да си признаем. Искам да кажа, е, добре де, знаеш какво точно се опитвам да ти кажа.

— Че съм стара? — попита Гейл, изненадана, че разговорът ѝ доставя удоволствие.

— Е, не точно стара. По-възрастна. Изглеждаш като нечия майка — определи той.

— Така е — тихо промълви Гейл. — Но имам дъщери. — Не си направи труда да се поправи.

— О, да — каза той, сякаш го знаеше, — момичетата са много по-лесни. Майка винаги ми го повтаря.

— Няма да е много доволна, ако разбере, че не си на училище.

— Вероятно — съгласи се той и колата зави. Гейл отново се зачуди къде отиват. Бе изгубила посоката и сега не знаеше къде се намират. Мисълта я разтревожи само за миг.

— Как така се опитваше да стопираш?

— Колата ми се развали.

— Така си и мислех, не си от постоянните. Изглеждаш някак скована — каза той и наставнически добави: — Трябва да си много внимателна. Наоколо има доста откачени с коли. Моя приятелка също стопирала и някакъв мъж ѝ спрял, но точно преди да се качи, оня, нали разбираш, ѝ прави знак да дойде откъм него и ѝ разправя, че трябва да мине от неговата страна, щото другата врата не работела. Е, човече, веднага офейкала, щото ако влезе вътре, няма мърдане. — Момчето дълбоко си пое дъх. — Сега това момиче постоянно си стопира, но знае номерата, знае как да се оправя. — Той изгледа Гейл от горе до долу. — Ти не ми приличаш на такава.

Останалата част от пътя изминаха в мълчание.

— Благодаря — каза тя, когато той спря колата и я пусна да слезе.

— Повече не се вози на стоп — заръча ѝ той.

— Върви на училище — отвърна му тя.

Застана на ъгъла и го наблюдаваше, докато колата се отдалечаваше. Къде беше? И какво щеше да прави сега? Погледна си часовника. Закъсняваше. Дженифър вече трябва да се е върнала от училище. Как щеше да обясни къде е била и защо е облечена така? Погледна към размъкнатите си панталони и избелялата си блуза, подаде се изпод сивото ѝ излиняло палто, на което липсваха част от копчетата — специално го бе взела от Армията на спасението. Едва ли би се изплъзнало от вниманието на Дженифър.

Е, добре, помисли си тя, докато се прибере, сигурно щеше да съчини някакво извинение.

Изчака, докато колата на младежа изчезне и отново вдигна палец. След около десетина минути друга кола ѝ спря, а шофьорът — добре облечен бизнесмен около четирийсетте — се наведе и отвори вратата.

— Накъде отивате? — запита усмихнато той.

Гейл моментално се отпусна. Бе премръзнала и прекалено уморена, за да преживее още един строен русокос младеж.

— Ливингстън — отвърна нетърпеливо тя.

Мъжът я изгледа с известно колебание, но после се съгласи. Тя се качи и колата потегли.

— Май е студено? — запита той след няколко минути.

— Смразяващо.

— Имате ли желание за чаша кафе? — усмихна ѝ се след още няколко минути. — Или питие? Ще ви стопли.

— Не, благодаря — отвърна Гейл. — Трябва да се прибирам у дома.

— Съпруг? — попита мъжът.

— Обича вечерята да е готова, когато се върне от работа — преувеличи. Чувстваше леко неудобство.

— Какво мисли той за това, че жена му се вози на стоп?

— Сигурна съм, че никак няма да му хареса. — Гейл забеляза, че очите му постоянно се спираха на тялото ѝ.

— Какво още не би одобрил съпругът ви? — дяволито запита непознатият.

Тя загърна палтото плътно около себе си.

Пренебрегна подтекста на въпроса му и се загледа през прозореца. Мъжът не направи по нататъшни опити за разговор и постепенно Гейл започна да разпознава улиците на Ливингстън.

— Тук е добре — каза тя и изпита невероятно облекчение. — Ето там.

Колата спря. Гейл посегна към вратата, когато ръката му стисна коляното ѝ.

— Ей, красавице — поде той небрежно, сякаш тази мисъл току-що го бе осенила, — доста се отклоних от пътя си заради теб. Смятам, че съм заслужил нещо дребно за услугата.

— Моля ви, пуснете ме — изрече спокойно Гейл.

— Хайде, скъпа — продължи мъжът. — Малко френска любов.

— Френска? — попита Гейл и махна ръката му от коляното си, а другата си ръка леко плъзна към дръжката на вратата. Очите ѝ бяха приковани в неговите със смътни обещания.

— Да — отвърна той, ръцете му бяха на ципа на панталона му. — Нали знаеш, скъпа, с устата.

Вдигна ръка, за да наведе главата ѝ. Внезапно Гейл отвори вратата и изскочи.

— Кучка! — викна той, докато Гейл бягаше.

Чу как гумите изсвистяха, когато колата потегли с пълна скорост. Очевидно също като нея не искаше да остане тук. Гейл спря, сълзи се стичаха по страните ѝ. Наблизо съзря празен контейнер за боклук и повърна в него.

Все още се чувстваше потресена, когато стигна до дома си. Дженифър бе в дневната и свиреше на пианото. Скочи веднага, щом видя майка си.

— Здравсти. Изглеждаш премръзнала. Къде беше? Боже мой, откъде изрови това палто?

Гейл бързо го хвърли в ъгъла на дрешника.

— Имам го от години.

— Къде е хубавото ти червено палто?

— Дадох го на химическо — излъга тя.

— С какво си облечена? — ахна Дженифър. — Къде, за бога, намери тези дрехи?

— Помагах на Лаура да размести някакви мебели в офиса си — изненада се от лекотата, с която излъга. — Не исках да си съсипвам хубавите дрехи.

— Лаура? — въпросът бе по-скоро възклицание.

— Нещо не е наред ли?

— Не... Просто Лаура се обади преди малко и се чудеше къде си. Каза, че се опитва от дни да се свърже с теб...

— Лаура ли казах? Извинявай — имах предвид Нанси.

— Откога Нанси има офис?

— Откакто реши да има — нетърпеливо изрече Гейл.

Мина покрай дъщеря си в кухнята и отвори хладилника. Извади остатъците от предишната вечеря и ги сложи върху кухненския плот. Дженифър застана до нея.

— Къде е колата? — изненада я тя.

— Трябваше да я оставя в сервиза — отново излъга Гейл.

— Как се прибра тогава?

— Пеша.

— Дошла си пеша от гаража на Харолд? — По лицето на Дженифър се изписа учудване.

— Не е чак толкова далеч.

— Нима?

— Дженифър, написа ли си домашните?

— Да.

— Всичките ли?

— Да. — Дженифър грабна морков и седна до кухненската маса.

— Не прави така — каза Гейл.

— Какво? Да не сядам?

— Да взимаш храна от чиниите. Знаеш за какво говоря.

— Извинявай. Не мислех, че морковът е от значение.

— Няма кой знае колко храна за вечеря. — Гейл изведнъж бе връхлетяна от страх и рязко се извърна. — Дженифър, пътувала ли си на стоп? Искам да ми отговориш честно.

— Понякога — неохотно отвърна Дженифър, като предусети неприятности.

— Мили боже! — промърмори Гейл и удари с юмрук по шкафа.

— Вече не го правя — бързо допълни Дженифър. — Не съм... откакто... — Тя млъкна.

— Ако някога разбере, че отново си се возила на стоп — бавно започна Гейл, — по каквато и да е причина, ще ти забраня да излизаш за шест месеца. Разбра ли?

Дженифър изгледа майка си с нарастваща загриженост.

— Да. — Тя сведе поглед.

— Мили боже! — отново извика Гейл. — Толкова ли си глупава?
— Какво те накара да се замислиш за това? — настоя Дженифър.
— Да не би някой да е пострадал, някой, който познаваме?
— Трябва ли да се случи нещо, за да започнеш да използваш главата си?
— Защо ми крещиш?
— Не искам никога повече да стопираш. Ясна ли съм?
— Да — изплака Дженифър. — Не споря с теб.
Настъпи тишина. Гейл се обърна с гръб към мивката.
— Има още нещо, за което искам да поговорим — бавно и внимателно изрече тя.
— За какво? — предпазливо попита Дженифър.
— За Еди.
От изненада очите на Дженифър се разшириха.
— Какво за Еди? Мислех, че го харесваш.
— Така е — съгласи се бързо Гейл. — Но вие излизате заедно почти две години и мисля, че няма да е зле, ако започнеш да се срещаш и с други хора.
— Деветнайсет месеца — поправи я Дженифър, — и не искам да излизам с други. Обичам Еди.
— Откъде знаеш, че го обичаш, като няма с кого да го сравниш?
— Не е необходимо да го сравнявам!
— Скъпа — настоя леко Гейл, — не предлагам да престанете да се виждате, а просто да започнеш да се срещаш и с други момчета.
— Не искам да се срещам с никакви момчета! Откъде ти идват такива мисли?
— Добре, добре — започна да отстъпва Гейл. — Просто исках да ти го кажа. Ще ми направиш ли услуга поне да си помислиш?
— Не.
Размениха си упорити погледи.
— Джули се обади преди малко и ме покани на вечеря. Отказах, но ако нямаш нищо против, мисля да променя решението си. И без това ще ни сервираш остатъците от вчера. Така ще има предостатъчно за теб и Джек. Могат ли да отида?
— Само ако баща ти дойде да те вземе, а после те върне с колата.
— Ще го направи — каза ѝ Дженифър и отиде до телефона.

Докато Дженифър разговаряше със съпругата на бившия ѝ мъж, Гейл се преструваше на заета.

— Ще дойде да ме вземе след половин час.

Гейл кимна и не каза нищо, когато дъщеря ѝ напусна стаята.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

В петък сутринта Джек настоя да заминат някъде сами за почивните дни. Нуждаеха се от време да останат насаме, подчерта той; няколко дни да се откъснат от всичко и всички.

Бе избрал Кейп Код.

Бяха ходили там за медения си месец преди около девет години. Тогава, както и всичко останало, там ѝ се стори прекрасно. Сега, въпреки умората, едва ли би могла да отблъсне чара на това място, но то изглеждаше вече много по-обикновено. Някога сякаш магическа пръчка го бе дарила с очарование. Напомняше ѝ за песента на Пати Пейдж „Старомоден“. Но Кейп Код бе станал твърде оживен. Дори през октомври туристите бяха повече от местните. Пясъчните дюни изглеждаха по-малки; соленият въздух не бе особено приятен. От осем години Гейл смяташе Кейп Код за рая на земята. Сега знаеше, че такова място не съществува. Всички градове си приличаха. Докато преди Гейл изпитваше блаженство и спокойствие, когато двамата с Джек хванати за ръце се разхождаха по тези улици, сега се стряскаше при всеки клаксон, при всяко изскърцване на спирачки. Някогашните романтични бризове сега жулеха страните ѝ. Бленуваше да избяга, но се страхуваше да го предложи на Джек.

Веднъж примирила се с пътуването, то ѝ се стори приятно. Бе слънчево. За няколко дни метеоролозите обещаваха сравнително меко време. Дори движението не бе претоварено. Видяха само две катастрофи и то без сериозни последствия. Когато минаха покрай странично смачкана кола, Гейл се замисли, какво ли е да те ударят с голяма скорост. Чудеше се какво ли би изпитала да види как тялото ѝ се взривява, как друга кола пори през него? Дали щеше да усети нещо?

Джек постоянно поглеждаше в новата си пътна карта, („Какво е станало с всичките ми карти?“, бе попитал той преди да тръгнат и бе принуден да си купи нова на първата бензиностанция), въпреки че познаваше пътя и вероятно можеше да открие Кейп Код със завързани очи.

Гейл се чудеше как е Дженифър с Марк и жена му. Дали Джули щеше да е у дома, когато Дженифър се прибира от училище? Дали щеше да се сети да я събуди по-рано в понеделник сутринта, или ще е много заета с работата си? Работеше като секретарка за един експерт-счетоводител. Дали щеше да има достатъчно време и сили в края на деня, за да бъде отегчавана с тийнейджърка, която не знае какво иска? Въпреки че Джени обожаваше баща си, дали той щеше да бъде достатъчно стриктен с домашните ѝ и времето ѝ за лягане? Дали щеше да напомни на Джени и Еди да се придържат към вечерния си час?

Няколко пъти през продължителното пътуване Гейл се изкуши да помоли Джек да обърне колата и да се върнат у дома. После си напомняше, че ще се върнат в понеделник вечерта и че няколко дни Дженифър несъмнено щеше да се справи добре и без нея. „Вероятно много по-добре“, помисли си тя, като се сети за честите им караници напоследък.

Гейл имаше и ясна представа колко важни са за тях с Джек тези няколко дни. Беше прав — имаха нужда да прекарат известно време сами. Продължаваха да се отчуждават с всеки изминал ден. Отстъпваха, вместо да рискуват с открит спор; спотайваха вината си, вместо да се изправят пред проблемите си очи в очи.

Вината не беше в Джек, знаеше го. Неколкократно бе правил опити да я измъкне от състоянието ѝ. Отначало тя също се бе опитвала, но колкото и да се възхищаваше и разчиташе на издръжливостта му, напоследък също бе започнала да се дразни. Тя бе тази, която настояваше да се върнат към нормалния живот и въпреки това се дразнеше от способността му да се адаптира с такава готовност, просто да се съвземе и продължи напред.

„Престани!“, заповяда си тя. Усещаше, че е несправедлива. Нямаше причина да се гневи на Джек или на Дженифър, защото те по някакъв начин бяха успели да се приспособят, въпреки трагедията. Ако някой имаше причина да бъде ядосан, ако някой имаше право да обвинява, то това бе Джек. „Как така не ме упреква за нищо?“, чудеше се Гейл. Трябваше. Винаги, когато я погледнеше, прозираше упрекът, че ако само си бе у дома в онзи последен априлски следобед, Синди все още щеше да е жива. Всеки път, когато очите му срещнеха нейните, усещаше отвращението му, а когато тя се опитваше да достигне до него, цялата възнегодуваше. От... какво?

Гейл погледна към съпруга си, докато се разхождаха хванати за ръка. Вниманието му бе посветено на местните природни красоти. Наистина ли е погълнат от тези стари дървени къщи? Или виждаше, като нея, лицето на Синди зад всяко перде? Усмивката на Синди на всеки прозорец? Дали не чуваше безгрижния смях на дъщеря си всеки път, когато някой друг се засмееше?

— Боядисали са къщите — неочаквано каза той.

— Какво?

— Онази къща там. Втората от ъгъла. Боядисали са я в бяло. Помниш ли? Беше синя.

— Жалко, обичам синьото.

— Аз също.

— Предполагам са решили, че е време за промяна, обичам синьото.

— А тези хора са отсекли няколко дървета — добави Джек и посочи от другата страна на пътя.

— Така изглежда по-добре — каза тя, без да си спомня как е било преди.

— Наистина ли? — беше изненадан. — На мен ми харесваше с дърветата.

— Така е по-слънчево.

— Навярно — вдигна рамене той и пое дълбоко въздух. — Обичам уханието на този град.

И Гейл вдиша дълбоко, но усети остра болка в гърдите.

— Добре ли си? — бързо попита Джек. — Искаш ли да спрем? Да отидем някъде на кафе?

— Не, разходката е прекрасна — каза му тя. И се постара да прозвучи убедително. Вече беше наясно, че не можеше толкова лесно да го заблуди.

— Искаш ли да се разходим по брега? — предложи той.

— Разбира се — съгласи се Гейл.

— Може да е доста хладно.

— Винаги можем да се върнем — отвърна тя.

Утешаваше се с единствения избор, който им бе останал — както и по-рано търсеше спасение в незначителните им разговори.

Беше прав, до водата бе студено, дори неприятно, въпреки че известно време и двамата се преструваха. „Лицето на Джек е толкова

добродушно“, помисли си тя, докато го оглеждаше: прав нос, хубав профил и страни, зачервени от вятъра.

Друга двойка мина покрай тях, кимнаха им, зиморничаво се сгушиха в якетата си.

— Луди туристи — изсмя се Джек. — Няма да видиш никой от местните да се разхожда в такова време по брега.

Гейл проследи с поглед другата двойка, отдалечила се бързо по пясъка. Мислено зае мястото на другата жена. Чудеше се какви мисли се въртят в ума ѝ, докато се разхожда, уловила за ръка съпруга си, както и Гейл се разхождаше с Джек. Просто още една обикновена американска двойка, която вероятно таи същите мисли. Гейл се опита да отгатне какви тайни криеше жената зад усмихнатите си очи и почервенели бузи, убедена, че всички хора притежават тайни. И белези. Знаеше, че нещата рядко са такива, каквито изглеждат отстрани; че щастието е измамна илюзия.

Отърси се от мислите си и зиморничаво сви рамене. Джек моментално пусна ръката ѝ и я прегърна, притисна я към себе си, за да я стопли.

— Хайде да се връщаме — каза той. — Май е достатъчно. — Гейл само кимна. — Не е същото, когато е толкова студено, нали?

Гейл не отвърна нищо. И двамата знаеха, че студът няма нищо общо с това, че нещата вече не са същите.

Върнаха се в хотела и си поговориха с госпожа Мейхю. Бе мислила за тях, когато не дошли както обикновено през лятото. Тази година сезонът не бил нещо особено. Местните обвиняваха за това икономиката, разправяше тя. Из цялата страна нещата не вървят. Какво може да се направи?

Попита за работата на Джек — дали рецесията бе засегнала и него? Джек ѝ обясни, че няма недостиг на болни животни, въпреки че хората се лишават от определени разноски за луксозни неща, включително и гледането на домашни любимци. Мейхю после попита за семейството. Джек тихо обясни, че са преживели трагедия, че детето им е починало. Не спомена как, а госпожа Мейхю не попита. Разговорът замря неловко и те се качиха в стаята си. Колко различна бе от тези, които бе започнала да наема, помисли си Гейл, докато вървяха по коридора, с тапети в приятни меки тонове. Скъпа мека пътека, и под

от тъмно дърво; в ъгъла бе поставена антична масичка и подходяща лампа, която хвърляше наоколо нежно сияние.

Спалнята им бе също така приятна, издържана в добре балансирани нюанси на кафяво и прасковено. Леглото бе широко и удобно. По стените висяха картини от канадски наивисти. Гейл хвърли доволен поглед наоколо. Винаги бе обичала тази стая.

— Помниш ли кученцето, за което ти говорих? — попита Джек, докато събличаше якето си. — Най-после й намериха партньор. Ще изминат няколко месеца, разбира се, докато роди, а после още шест седмици преди кученцата да се отбият от майката. Помислила ли си за това?

— Всъщност, не — призна Гейл и се почувства виновна. — Но ще го направя.

Джек се доближи до нея.

— Няма да те насилвам — прошепна той и я прегърна. Гейл разбра, че не говори за кучето.

— Не го и правиш — каза му тя.

Знаеше, че не може да отлага вечно. Бе настъпил мигът да се люби с него. Вдигна поглед и го наблюдаваше, докато той сведе устни към нейните. Ръцете ѝ го обгърнаха. Целувката бе нежна, устните им едва разтворени. Чу тихия стон. Усети ръцете му как галят гърба ѝ, внимателно, без да я притиска твърде силно. Целуна я по бузата, по очите, по врата, бавно се завърна към устните ѝ; езикът му нежно затърси нейния.

Ръцете му се плъзнаха надолу по дънките ѝ, после нагоре до корема и до гърдите ѝ. След няколко секунди усети, че разкопчава блузата ѝ, несръчен като тийнейджър. Притеснен я свали от раменете ѝ и блузата свободно падна на пода. Заплете се със закопчалката на сутиена и се закискаха заради глупостите, които правеха, докато Гейл сама не го откопча.

Джек падна на колене, ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ, той зарови глава между тях. Пръстите на Гейл се вкопчиха в косата му. Усети как сваля ципа ѝ и подръпването на грубия дънков плат от бедрата ѝ. Не си спомняше кога той се бе съблякъл. Нямаше спомен как се озоваха в леглото и не бе способна да назове мига, в който стомахът ѝ се сви на топка. Не бе повикала съзнателно образа на

Синди; бе се мъчила с всички сили да отблъсне мисълта, че това, което се случва с нея, бе сполетяло дъщеричката ѝ преди шест месеца.

И все пак е същото, осъзна тя. Отвори широко очи и се взря в Джек. Сега разбра от какво е породено раздразнението, което до този момент не бе способна да определи. Дължеше се на мъжествеността му. Този така наречен любовен акт бе същият акт, но насилствен, предшествал смъртта на дъщеря ѝ. И неочаквано всичко, което можеше да усети, бе болка, собствената си болка и тази на дъщеря си и изкрещя от мъка.

— Какво има? — попита Джек тревожно. — Болка ли ти причиних? — Той се отдръпна от нея и видя, че плаче. — Гейл, какво има? Моля те, кажи ми.

— Не мога — изплака тя. — Просто не мога да го направя. — Наведе глава към коленете си и зариде. — Опитах се, Джек. Аз също те желаех. Моля те да ми повярваш. Обичам те. Искях да се любим, но просто не мога.

— Аз съм виновен. — Джек моментално се наруга. — Не трябваше да ускорявам събитията...

— Нищо не си направил. Аз съм виновна. Не ти. Ти направи всичко възможно. Беше търпелив и мил, и добър... и не в теб е причината.

— Трябваше да изчакам.

— Не — каза Гейл и тъжно поклати глава. — Нямах да промениш нищо. Точно това се опитвам да ти кажа. И след година ще се чувствам по същия начин. — Той се опита да протестира, но думите ѝ го спряха. — Не мога да се любя с теб сега... нито след година, без значение колко си търпелив, без значение колко дълго си готов да чакаш... защото всичко, за което мога да мисля, докато ме докосваш, е, че онова чудовище е правило същото на нашето хубаво момиченце. Всичко, което виждам, са животинските му ръце по цялото ѝ телце. Усещам тежестта му върху малкото ѝ тяло, усещам как си пробива път в нея. О, боже, бих дала всичко на света да не го изпитвам, но просто не мога да престана. Видът на голото ти тяло... — започна да плаче истерично. — Опитах се. Смятах, че ще мога. За няколко минути успях да забравя и после всичко започна отначало — отвращението, омразата, срамът. И сега зная, че никога няма да съм способна да се любя, защото образът на онзи мъж с нашето дете никога няма да ме

напусне. Независимо колко добре ще успявам да го потисна през деня или като съм сама, когато съм с теб ще си спомням всичко отначало. О, боже, напусни ме, Джек — изплака тя и забеляза, че сега и той плаче. — Намери си друга и започни нов живот. Намери някоя да те обича така, както имаш нужда, по начина, по който заслужаваш да бъдеш обичан, ти, мили мой.

Джек се опита да проговори, но тя сложи пръст на устните му.

— Моля те, изслушай ме, Джек. Не е честно. Зная, че ме обичаш, но не бих искала да мислиш, че има шанс някога да успея да се променя...

— Можеш да...

— Не... няма. Остави ме. Намери си друга. Никога няма да съм същата. Намери си друга. Ще те разбере.

— Така ли? — запита той и прикри тялото си с чаршафа. — Тогава ще трябва да разбереш, че те обичам и че нищо, което кажеш или направиш, без значение, няма да ме накара да те напусна. С теб съм, независимо дали го искаш или не, защото те обичам и имам нужда от теб и не само това, по дяволите, наистина те харесвам. Въпреки че този маниак ми отне дъщерята и може би дори ми отне и теб, той няма да успее да ми отнеме най-добрия приятел на света. Няма да позволя. Достатъчно е взел от нас, Гейл. Моля те, не му позволявай да ни отнеме още.

Гейл протегна ръце и сложи главата му на скута си. Останаха така, докато не мръкна и се пъхнаха под завивките. Когато Гейл затвори очи, бе твърдо убедена, че Джек заслужава много повече, че ще бъде много по-добре за него да я напусне.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

Телефонът иззвъня точно когато Гейл си обличаше палтото и се готвеше да излезе.

— Ало — каза тя забързано и с надежда човекът от отсрещния край инстинктивно да схване, че няма време за приказки. Гореше от нетърпение по-скоро да отиде в Нюарк и да възобнови разследването си.

— О, алилуя! — отвърна незабавно гласът на Лаура. — Не мога да повярвам, че най-после те открих. Къде беше?

— С Джек отидохме до Кейп Код за няколко дни. Върнахме се снощи.

— Това е прекрасно. Как беше?

— Студено — отвърна Гейл, като игнорира същността на въпроса.

— Къде другаде ходиш? — попита Лаура.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, че от седмици насам ти се обаждам всеки ден. Ти никога не си у дома.

— Търсех си работа — бе много по-лесно да лъже, отколкото да казва истината. — Засега нямам късмет, но...

— Добре, много добре. Къде търсиш работа?

— Навсякъде — изсмя се Гейл. — Но не казвай на Джек или на когото и да било. Той не знае. Искам да го изненадам.

— Няма да кажа нито дума. Мога ли да ти помогна с нещо? Имаш ли нужда от препоръки?

— Ще ти кажа, ако ми поискат — отвърна ѝ Гейл и гореше от нетърпение да затвори телефона. — Всъщност, точно се канех да излизам.

— Добре, няма да те задържам. Просто исках да проверя дали не си забравила за обяда ни днес.

— Обяд?

— В клуба на Нанси. Помниш ли... май си забравила. Решихме го преди месеци. Петнайсети октомври. Модното ревю в клуба на Нанси. Ти обеща, че ще дойдеш с мен.

— Забравих — искрено възкликна Гейл. — Направо ми излезе от ума.

— Не се шегуваш, нали? Е, няма значение. Радвам се, че те хванах преди да излезеш. Ще те взема към дванайсет и половина.

— Лаура, не мога да дойда.

— Разбира се, че можеш. Обеща ми.

— Имам среща.

— Запазила съм две места. И платих за тях. Трябва да дойдеш. Отложи си срещата за друго време.

— Нямам какво да облека. Нали знаеш как ще са издокарани другите жени.

— Ще те взема в дванайсет и половина. Ела, както си облечена.

Телефонът изпраща в ухото на Гейл. Погледна към старите си панталони и раздърпаното си черно поло. „Наистина — помисли си тя и остави слушалката ядосана, че се бе върнала от вратата, за да се обади. — Ела, както си облечена.“

Гейл се бореше с ципа на една червена рокля, когато чу звънеца. Погледна часовника си. Бе само дванайсет. Не бе типично за Лаура, която обикновено закъсняваше, да дойде толкова рано.

— Лаура? — запита тя по домофона.

— Шейла — студено я информира гласът.

— Шейла? — Свекърва й? Какво правеше тя тук? — Слизам веднага — бързо каза Гейл. — Само минутка.

Дръпна ципа за последен път и после се втурна по стълбите. Какво ли искаше свекърва й? Отвори вратата.

— Здравей — любезно я поздрави тя.

Шейла Уолтън влезе. Носеше тъмнокафяво палто от норки. Имаше кисел вид.

— Човек трудно може да се свърже с теб напоследък. Много пъти се обаждах...

— С Джек бяхме заминали през почивните дни — обясни Гейл с надежда това да задоволи свекърва й. Когато осъзна, че не е така, тя

продължи: — Бях заета; наложи ми се да излизам доста често.

— Така си и помислих. — Шейла Уолтън се вгледа в старото палто, метнато на стола. — Пак ли ще излизаш?

Гейл взе старото сиво палто и го върна на мястото му в дрешника.

— Е, не с това палто — отвърна и се усмихна, но усещаше нарастващата си съпротива.

— Но излизаш. — Бе изявление, не въпрос.

— След половин час.

— Ще се опитам да не те задържам.

— Заповядай — покани я Гейл в дневната. — Мога ли да ти предложа кафе или нещо друго?

— Не, благодаря. — Шейла Уолтън седна на канапето. — Не искам да те задържам от ангажиментите ти, каквито и да са те.

Гейл се настрои да изслуша обичайната тирада на пренебрегнатата свекърва, но разбираше, че този път Шейла има право.

— Съжалявам, че не ти се обадох — започна Гейл. — Как се чувстваш?

Винаги бе изпитвала неудобство в присъствието на свекърва си — студена жена, която след смъртта на единствената си внучка, бе станала дори още по-затворена. Надменното ѝ държание не дразнеше по-рано Гейл. Знаеше, че се държи така, както ѝ бе обяснил Джек, с всички. Откакто съпругът ѝ се бе поминал — бе от тези, които винаги казваха „поминал“ и никога „умрял“ — тя пътуваше непрекъснато. Бе направила две околосветски пътешествия и летеше до Европа или до Ориента, когато домашната обстановка започнеше да я изнервя.

— Добре съм — отвърна жената. — А ти?

— И аз. Как беше пътуването?

— Япония винаги е прекрасна. Върнах се преди няколко седмици. Обадох се, разговарях с Джек. Ти очевидно бе твърде заета, за да ми се обадиш...

— Съжалявам. Нямам оправдание, зная. Само че бях много заета напоследък.

— Къде ще ходиш днес? — въпросът бе по-скоро обвинение.

— Приятелка ми се обади и ме покани на обяд. Лаура. Мисля, че я познаваш.

— Да, русата. Беше много привлекателна. Нямах понятие, че водиш толкова активен светски живот — продължи Шейла Уолтън. — Винаги съм си те представяла като домакиня, която си тананика в кухнята в очакване децата ѝ да се приберат. Нали разбираш, идеалната майка...

— Никога не съм твърдяла, че съм идеална — защити се Гейл с нарастващо безпокойство, чудейки се накъде бие свекърва ѝ.

— Излизаш си на обяд — продължи госпожа Уолтън, без да ѝ обръща внимание. — Твърде заета си да се обадиш и да ме попиташ как съм, да разбереш нещо за пътуването ми. Имаш приятели, с които да се срещаш, места, на които да ходите. — Тя рязко спря. — Ти бе излязла да пазаруваш в онзи следобед, така ли беше?

— Кой следобед? — попита Гейл, но вече знаеше отговора.

— Следобедът, в който Синди се помина — каза Шейла и Гейл отдавна очакваше тя да произнесе тези думи.

— Какво се опитваш да кажеш? — настоя Гейл и усети как коленете ѝ се подкосяват; ръцете ѝ трепереха. — Че аз съм отговорна? Че това, което се случи, е по моя вина?

— Разбира се, не — скромно отвърна Шейла, осъзнала, че вероятно е отишла твърде далеч. — Просто исках да кажа, че си позаета, отколкото предполагах. Жалко, че е трябвало да си на обяд с приятелка и да обикаляте по бутиците в онзи следобед — преглътна и се загледа във вратата. — Надявам се не ти казвам нещо, което ти самата да не си си повторила поне стотина пъти.

Гейл безпомощно се огледа.

— Защо го правиш? — попита тя. Стотици пъти? Броят им бе поне хиляда.

— Единственото ми внуче е мъртво — изрече жената.

— Детето, което виждаше два-три пъти в годината — напомни ѝ Гейл натъртено в желанието си да я нарани, доволна да види, че бе така.

— И твоите родители я виждаха също толкова — отвърна свекървата на удара, сякаш всичко беше наред.

— Родителите ми живеят във Флорида. Ти на пресечка оттук!

— Да не си посмяла да ми кажеш, че не обичах внучето си!

— Не твърдя, че не я обичаше.

— Аз я обичах много.

— Сигурна съм, че е така.

— И не бих я оставила да се прибира сама от училище. Можеш да се обзаложиш за това. Никога не съм позволявала на сина си да поема подобни рискове. Винаги си бях вкъщи, точно както бих се погрижила някой да е там за Синди. Нямах да съм навън, размотавайки се...

— Защо казваш тези неща? — умоляваше Гейл, неспособна да слуша повече.

— Как смееш — смръщено я изгледа Шейла Уолтън, — как смееш да твърдиш, че не съм обичала единствената си внучка?

— Не съм си го и помислила — извика Гейл.

— Как смееш — измърмори Шейла Уолтън.

— Моля те... махни се оттук преди да си кажем още много неща — прошепна Гейл.

— О, да. Почти бях забравила за обяда ти.

Гейл неочаквано се нахвърли върху жената и я дръпна.

— Махни се от тази къща — извика тя, неспособна да се контролира повече. — Махни се, преди да съм те убила. Чуваш ли ме? Вън! — Блъскаше и дърпаше уплашената жена към външната врата.

— Никога няма да ти простя. — Гласът на майката на Джек трепереше, когато Гейл я изблъска навън.

— Никога няма да ти простя — повтори Гейл и се свлече от другата страна на вратата.

Петнайсет минути по-късно усмихнатата Лаура пристигна, за да отведе Гейл на обяд.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Когато пристигнаха, Гейл все още трепереше. Отпред стоеше строен млад портиер с добре подстригана кестенява коса. Младежът се втурна да отвори вратата на Гейл. Тя натисна автоматичното заключване.

— Какви ги вършиш? — попита Лаура, когато откри, че е заключена в колата.

— Не мога да го направя — прошепна Гейл. — Моля те, Лаура. Мисля, че все още не съм готова за това.

Лаура се извърна с лице към приятелката си.

— Разбира се, че си готова. Хайде. Това ще отвлече мислите ти от случилото се.

— Тя изрече такива отвратителни неща, Лаура. Направо ме обвини, че съм помогнала за смъртта на дъщеря си.

— Чувствала се е пренебрегната и ядосана, защото си се приготвяла да излезеш. Вероятно не е успяла да се овладее. Всъщност, не е от онези баби, които черпят внучетата си с мляко и бисквити, нали? Тя също има вина, с която сама трябва да се справи.

— Не биваше да говоря така.

— Тогава й се обади по-късно и се извини. Никога не е късно да се извиниш. Още повече, изискваш твърде много от себе си. Винаги си го правила.

Лаура взе ръцете на Гейл в своите. Портиерът стоеше до колата и наблюдаваше сцената с подчертан интерес.

— Чуй ме — продължи Лаура, без да обръща внимание на любопитния поглед, — ти се справи забележително с това ужасно нещо, което се случи. Може би дори твърде забележително. На външен вид си самата издръжливост. Какво става вътре в теб, Гейл? Потискаш всичко вътре в себе си. Сигурно си насъбрала страшно много гняв, който някой ден ще избухне по един или друг начин. Трябва. Тази малка сцена със свекърва ти рано или късно щеше да се случи. Вероятно ще се повтори с някой друг.

— Боже, надявам се да не е така.

— Хората, които те обичат, ще те разберат. — Лаура погледна към нетърпеливия портиер до вратата на колата. — Готова ли си? — Гейл кимна и Лаура натисна бутона, за да освободи ключалките.

Портиерът бързо отвори вратата и неловко изглежда жените.

— Ще излезете ли? — попита той плахо.

Гейл разгледа лицето му — малки тъмни очи и дълъг прав нос. Кожата му бе светла, гладка като на бебе; имаше големи равни зъби. Вгледа се в ръцете му с дебели къси пръсти с изгризани до кожата нокти. Представи си как тези пръсти я душат.

— Гейл — извика я Лаура, като заобиколи от нейната страна и не изпускаше от очи приятелката си, докато не слезе на тротоара. — Тези обувки страшно ще се харесат на Нанси — каза тя и опита да се усмихне.

Трябваше да изчакат, докато най-после ги отведоха на местата им. Откриха, че са настанени на маса с още десет жени. Гейл не познаваше никоя от тях. Беше благодарна за това.

Тя огледа салона, колкото може по-дискретно. Искаше ѝ се да стане невидима. Имаше приблизително двеста жени, всяка от тях екстравагантно облечена и изгаряща от нетърпение.

Гейл потърси с поглед Нанси, но не я откри.

— Опитай виното — посъветва я тихо Лаура. — Хубаво е.

— Къде е Нанси? — попита Гейл.

Лаура се огледа.

— Вероятно зад сцената да организира нещата. Нали я знаеш каква е. Обича всичко да е под пълен контрол.

— Пълен контрол — повтори Гейл. Докато отпиваше от виното, размишляваше колко лишени от смисъл са тези думи всъщност.

— Съпругът ти е адвокат, нали? — обърна се към Лаура една от жените от другата страна на масата.

Лаура кимна с крива усмивка. Не обичаше да говори за професията на мъжа си.

— Бях повикана за съдебен заседател... — продължи жената.

— Тя бе повикана да изпълни дълга си като съдебен заседател — високо повтори друга за тези, които не са чули.

— Обесете го — викна някой моментално.

— Не искам да правя нищо подобно — изхленчи първата жена.

— Искам да разбера как мога да се измъкна.

— Не можете — отрязва я авторитетно Лаура, — освен ако не докажете, че ще се отрази зле на семейството или на здравето ви. Това е ваш патриотичен дълг.

— По дяволите — измърмори жената. — Някога били ли сте съдебен заседател?

— Не мога — напомни ѝ Лаура. — Както казахте, аз съм адвокатска съпруга.

— Това дисквалифицира ли те? — попита Гейл с жив интерес. Осъзна, че почти няма представа как всъщност действа правната система.

— Както изглежда смятат, че зная твърде много, но явно недостатъчно или нещо от сорта. Съществува и опасението, че със съпруг адвокат може да се повлияе от мнението му.

— Мислех, че нямате право да коментирате онова, което става — обади се някой.

— Предполага се, че нямаме право да вършим доста неща — отвърна Лаура и сякаш по даден сигнал всички жени от масата възобновиха предишните си разговори.

Гейл огледа голямата правоъгълна маса. От всяка страна бяха седнали по шест жени. Преброи двайсет подобни маси от всяка страна на подиума сред богато украсената зала. По средата на всяка имаше аранжирани свежи цветя. Чиниите бяха от фин порцелан. До всяка чиния в малки кристални чаши за шампанско бе сервирана плодова салата, но никой не направи опит да я опита. Гейл се чудеше дали не чакат първо някой да каже молитвата.

— Разкажи ми за срещите си — неочаквано настоя Лаура и хвана Гейл неподготвена.

— О, не бяха нещо вълнуващо. Нищо особено. Просто си търсех работа.

Отговорът ѝ бе доста неубедителен, а Лаура твърде умна и много упорита, за да я остави на мира.

— Каква работа? С кого се срещна? Къде се намират? Хайде, разкажи подробно...

Гейл се насили да се усмихне.

— Срецнах се с твърде много хора за толкова различни видове работа...

— Какви по-точно?

— Секретарка, администраторка...

— Не знаех, че можеш да пишеш на машина или че владееш стенография.

— Не владеея — изсмя се Гейл. — Може би затова нямах никакъв успех.

— Разкажи ми как прекарахте почивните дни.

Гейл си представи за миг Джек, голото му тяло, покрито с измачкан чаршаф, превитите му рамене, позата на пораженец.

— Мина добре — каза Гейл. — Студено. Много, много студено.

— Какво се случи с циганското лято? — зачуди се на глас Лаура.

— Ето я Нанси — рязко я прекъсна Гейл и посочи през тълпата към първата маса, където Нанси Картър се бе изправила до микрофона.

Изминаха още няколко минути, в които всички разговаряха, преди да настъпи тишина и Нанси да открие ревято. Нанси бе в бляскава червена блуза от тафта и черна пола. „Семпло и вероятно много скъпо“, помисли си Гейл. Когато Нанси започна да говори, гласът ѝ бе спокоен и силен.

— Сбъркала си е професията — прошепна Лаура, когато Нанси завърши речта си и им пожела да се насладят на шоуто и на обяда. — Трябваше да е кралица.

— Изглежда чудесно — отбеляза Гейл.

— С тази отвратителна черна коса — потръпна Лаура. — Постоянно трябва да боядисва посивелите си корени.

Лаура започна да рови в плодовата си салата, както и всички останали на масата им.

Плодовата салата бе последвана от изтънчен пастет от съомга с гарнитура от аспержи и дребни бели картофи. Съдейки по миниатюрните порции, главният готвач явно бе решил, че всички жени, ходещи по модни ревюта, са на диета.

Сервитьорките отнесоха празните чинии и поднесоха яркорозов шербет, който всъщност, една жена обясни гръмогласно, бил сорбет. Гейл си помисли, че изглеждат съвсем еднакво и вкусът им бе същият. Опита го и остави лъжицата си. Забеляза, че Лаура направи същото.

Неочаквано светлините бяха намалени и обичайната за най-известните модни ревюта рок музика загърмя от тонколоните. Светна прожектор, после още един и три прекрасни жени се заразхождаха по подиума с модели за следващия пролетен сезон.

Манекенките се движеха наперено напред-назад пред възхитената публика. Гейл наблюдаваше как усмивките им проблясваха, слушаше гърмящата музика и угнетеността ѝ нарастваше.

„Как бе възможно да се показват модели за следващата пролет?“

Неочаквано, както бе започнало, шоуто свърши. Не че финалът не бе ефектен; появи се тъмнокоса манекенка. Водеше две живи чити^[1], които ръмжаха към публиката. Роклята на манекенката бе със същите шарки като тези на котките. Гейл се чудеше дали животните не крояха нещо в ума си и нямаше ли да скочат от подиума, за да обядват с каквото им падне. Въпреки ръмженето, читите бяха разочароващо спокойни.

— Миналогодишният Оскар де ла Рента — присмя се една жена, друга се съгласи с нея и светлините отново угаснаха.

— Видях същото нещо при Валентино преди две години — заяви жената, която трябваше да изпълни дълга си като съдебен заседател. — А манекенката с двете котки изглеждаше като нещо, което котките влачат. — Тя се изсмя на тъпата си шега.

— Какво можеш да очакваш от дизайнер от Хакенсак?

— Хакенсак? Шегуваш ли се!

— Всъщност той има преуспяващ магазин тук.

— Е, няма да ме видиш там — каза друга жена, а останалите се съгласиха с нея.

Нанси Картър се приближи до масата. Изгаряше от нетърпение.

— Какво мислите?

— Прекрасно беше — отвърна почитателката на Оскар де ла Рента.

— Красиви дрехи — заяви тази, която говореше за Валентино сред всеобщото одобрение.

— Какво ще кажеш за последната манекенка? — попита Нанси. — Тази с котките.

— Много е красива.

— Това е дъщеря ми — изсмя се Нанси. Смехът ѝ бе смесица от гордост и завист. — Моята дъщеря е модел.

— Нямах представа, че толкова е пораснала — каза високо Гейл.

Нанси се обърна към нея занемаяла. До този момент нямаше представа, че Гейл е тук. Лицето ѝ пребледня.

— Боже! Гейл! Не знаех, че си дошла — погледна с укор към Лаура. — Лаура, защо не ми каза, че ще я доведеш?

— Исках да те изненадам.

— Как си, скъпа? — Очите ѝ се молеха да ѝ отвърне с „добре“.

— Добре — каза ѝ Гейл.

— Изглеждаш чудесно — заяви Нанси, очевидна лъжа. — Така се радвам, че дойде. Защо не ми се обади? Толкова се притеснявах за теб!

Гейл сви рамене. Какво можеше да каже?

— Как е Джек? — попита Нанси, усмихвайки се на жена от масата до тях.

— Добре — отвърна Гейл, — Дженифър също.

— Хубаво — кимна Нанси и постепенно заотстъпва. — Много хубаво. Великолепни сте, всичките. Наистина.

Тя си пое дълбоко въздух, сякаш правеше усилие, сякаш това, което бе казала, беше твърде много.

— Отвратителна си — каза ѝ Лаура с най-милата си усмивка, сякаш току-що ѝ бе направила комплимент.

Гейл наблюдаваше лицето на Нанси с изненада. То не изразяваше нищо. Не беше чула. Не беше чула, защото не искаше да слуша.

— Трябва да вървя — весело се извини Нанси. — Нали знаете какво е да бъдеш домакиня. Трябва да се уверя, че всички са доволни. — Обърна се към Гейл и очите им се срещнаха само за миг. — Слушай, знаеш, че винаги можеш да ми се обадиш, ако имаш нужда от мен, нали? Ако мога да направя нещо, каквото и да е... — и отиде към съседната маса без да завърши изречението.

„Как изобщо съм могла да смятам тази жена за своя приятелка?“, тъжно си помисли Гейл.

— Намираше я за забавна — подхвърли Лаура, сякаш прочете мислите ѝ. — Хайде. По-добре да си тръгваме. — Лаура стана. — Трябва да се върна на работа.

— Много ли си натоварена? — запита Гейл, докато Лаура я връщаше с колата у дома.

— Както обикновено. Алкохолици, мъже, биещи жените си, кръвосмешение. Животът на социалния работник не е от щастливите.

— Кръвосмешение?

— Да, точно тук в Ривър Сити — изсмя се тихо Лаура. — Направо си шокирана, нали? Да не мислиш, че подобни неща не се случват в Ню Джърси?

— Не мога да си го представя, където и да е — искрено отвърна Гейл.

— Е, тогава си много изостанала, скъпа. Консервативните статистики изчисляват, че всяко десето момче и всяко четвърто момиче има вероятност да станат обект на сексуален интерес преди да достигнат пълнолетие. Като епидемия е.

На Гейл започна да ѝ прилошава.

— Но как възрастен мъж може да бъде сексуално привлечен от дете? — тихо запита тя.

Ако Лаура имаше представа, че Гейл вече изобщо не се интересуваше от безименната статистика, която се появяваше на бюрото ѝ всяка седмица, то не го показва. Съсредоточила се бе в уличното движение.

— Изненадващо е колко секси могат да изглеждат някои пет-шестгодишни момиченца — изрече прозаично Лаура.

— Лаура! — простена Гейл.

Приятелката ѝ внезапно осъзна сложността на ситуацията и отклони колата встрани от пътя.

— Хей, чакай малко. За какво говорим? — настоя тя и се обърна към Гейл. — Не съм казала нищо за Синди...

Гейл не я остави да довърши.

— Няма значение за кого говориш — извика тя. — Чу ли се какво каза? Каза, че пет-шестгодишни момиченца изглеждат секси!

— Някои от тях — защити се Лаура разтреперана. — Виж, Гейл, ти нищо не разбираш. Нямах представа какво правя. В кабинета ми всеки ден идват семейства и си отиват разделени. Виждам дребна спаружена съпруга, която може би спи с мъжа си един-два пъти в годината и дъщеричка, която открито флиртува с баща си. Много мъже не са достатъчно силни да устоят.

— По дяволите, по-добре ще е да устояват — изстреля Гейл. От очите ѝ рухнаха сълзи. — По-добре ще е да престанат да използват жените си като извинение и да поемат отговорностите на възрастните! Ако се нуждаят от жени, нека си намерят. Жени! Наоколо е пълно със свободни жени, готови да задоволят прищевките им. Не е нужно да се възползват от беззащитните деца, които нямат избор! — Гейл откри, че извива тялото си ту на едната, ту на другата страна. — Чуваш ли се какво говориш? — извика тя. — Как можеш да вярваш на подобни глупости. Ако има проблем в обществото, не се вглеждай в извършителя на престъплението, а се замисли за жертвата! Не правете от жертвата без вина виновен, не спестявайте вината там, където е по-лесно да се пренебрегне. Да се обвиняват жените! Ако мъж изнасили петгодишната си дъщеря, обвинява жена си, че е фригидна. Обвинява детето си, че го е съблазнило. Не дай боже, да обвиним виновния!

— Гейл, успокой се. Не исках да ти втълпявам...

— Ужасена съм — продължи Гейл, неспособна да спре, — че ти, интелигентна жена, можеш да повярваш, че петгодишно момиченце има някаква представа за пола си, че то може да търси нещо друго, освен привързаност в някой мъж, особено ако той ѝ е баща. Повръща ми се от това как лесно позволяваш този мъж да се измъкне от отговорност. Към детето си, към всички деца. Те не могат да взимат разумни решения, както възрастните. Детето очаква възрастните да вземат такива. Ние допускаме този възрастен да разруши доверието, а после виним детето? Какво става в този свят? Какво правим с децата си?

Гейл сведе глава към скута си и зариде. След няколко минути усети ръка да я гали по гърба.

— Съжалявам — тихо промълви Лаура. — Просто не разсъждавах.

Гейл продължаваше да стои със затворени очи. Усещаше, че Лаура не е свършила, че едно „но“ висеше във въздуха между тях.

— Но — продължи Лаура с трептящ и несигурен глас, — трябва да се научиш да мислиш в перспектива. Не можеш да продължаваш да свързваш всичко със Синди.

— Чета вестници всеки ден, Лаура — прошепна Гейл. — Чета за случай след случай, където накрая вината се стоварва върху жертвите. Чувам хората да говорят, хора като теб, добронамерени и чувам

същото, което и ти каза преди малко — че жертвата по някакъв начин е отговорна за престъплението. А виновната страна се измъква с условна присъда или с порицание и аз съм ужасена, ужасена, че полицията един ден ще залови онова чудовище, което уби детето ми, ще го изправят пред съда и той ще заяви, че моето малко момиченце, моето бебче, го е примамило в онези храсти, че е умряло по своя вина и те ще го освободят.

— Няма да го пуснат — заяви Лаура със завидна увереност. — Той очевидно е болен. Ще го отведат някъде. Няма да допуснат да излезе на свобода.

„Ще го отведат някъде — повтори си Гейл. — Ще го отведат. Той очевидно е болен.“

— Междувременно — продължи Лаура, — ти си тази, за която се тревожим. — Тя замълча. — Ще се опитам да го обясня правилно. Моля те да ме разбереш правилно... Съществува тенденция в подобни моменти покойната да се превъзнесе; да превръщаш човека, който е умрял, в светец; да променяш нея или него в нещо, което...

Гейл вдигна поглед в неописуем ужас.

— Покойната — изсъска презрително, — бе моята шестгодишна дъщеря, не някое неизвестно той или тя и ако аз искам да помня, че като жива тя бе постоянна радост за нас...

— Гейл, намали темпото. Точно това исках да ти обясня. „Постоянна радост“, както каза. Гейл, мога да си припомня дни, когато оставаше без сили с това дете. Когато се обадох у вас ти умоляваше само за пет минутки свобода...

— Млъкни! — изпищя Гейл. Раздразнението ѝ направо изригна и накара Лаура да занемее уплашено. — Такива ли съвети даваш на хората? Такива ли? Да напомняш на майка, чието шестгодишно момиченце е било изнасилено и удушено, че понякога е искала да се освободи за пет минути? Че тя също е човек, както и детето ѝ? Че защото детето невинаги е било послушно и понякога е лазело по нервите на майка си, че майката, че аз, трябва да не мисля често за нея? Наистина ли си толкова безчувствена, Лаура? Наистина ли си толкова глупава?

Двете жени седяха една до друга сякаш бяха непознати. Дълго време мълчаха.

Тогава Лаура проговори. Гласът и ръцете ѝ трепереха.

— Не разбирам какво се случи, как стигнахме дотук. Не исках да кажа всичките тези неща. Просто исках ти...

— Да видя нещата така, както ти смяташ, че би трябвало?

— Не, не. Зная колко си разстроена и оценявам, че сигурно още си замаяна от сцената със свекърва ти. Но това съм аз, Гейл. Твоята приятелка, която те обича. Разбираш ли?

— А ти не разбираш ли — отвърна гневно Гейл, — че хиляда пъти бих сменила всичките си така наречени приятели, включително теб, особено теб — наблегна тя, — само за пет минути с дъщеря си, която загубих завинаги?

Двете жени сведоха очи и бавно извърнаха глави към предното стъкло. Замълчаха. Разбираха, че няма какво повече да си кажат.

---

[1] Чита — вид леопард. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

Гейл седна върху стария матрак на единичното легло в стаята си на Бартън стрийт 26 и се замисли за събитията от последните няколко дни.

Всичко се разпадаше. Фасадата, която си бе изградила с толкова труд, бе започнала да се руши. Скара се с всички, първо със свекърва си, после с Лаура. Тази сутрин се сдърпа с Дженифър, което пък доведе до пререкание с Джек. „За какво ли беше този път?“, запита се тя и се постара да подреди събитията.

— Лаура пак се обади снощи — бе казала Дженифър, а когато Гейл замълча, продължи: — Защо не говориш с нея, мамо?

Гейл отпи от кафето си без да пророни дума. Забеляза как Джек вдигна очи от сутрешния вестник.

— Защо не говориш с нея? — отново попита Дженифър.

— Имахме леко недоразумение.

— За какво?

— Нищо важно.

— Тогава защо не говориш с нея цяла седмица? Защо никога не искаш да говорите, когато се обади?

— Какво е станало между теб и Лаура? — попита Джек.

— Нищо — повтори Гейл.

— Звучи ми доста сериозно, след като не ѝ говориш.

— Какво се е случило, мамо?

— Наистина, Дженифър — викна Гейл, — какво те засяга? Ако исках да ти кажа, щях да го направя. Моля те, престани — бе изрекла вече без да крещи.

— Закъснявам за училище. — Дженифър шумно остави вилицата си в чинията с недоядени бъркани яйца и скочи.

— Дженифър — намеси се Джек, — имаш още много време. Седни. Аз ще те закарам...

— Не, благодаря — каза му Дженифър и бързо излезе от кухнята. Миг по-късно чуха външната врата да се затръшва.

— Не смяташ ли, че се държа малко грубо?

Гейл приглади косата си и реши, че се нуждае от измиване.

— Съжалявам. Не исках. Ще поговоря с нея по-късно.

— Какво се е случило между теб и Лаура?

— Нищо.

— Същото нищо като между теб и майка ми?

— Кога си говорил с майка си?

— Беше разстроена — обобщи той, без да отговори на въпроса.

Гейл пое дълбоко въздух, припомни си стреснатия израз на майка му, когато Гейл гневно я бе блъснала към вратата.

— Трябва да се извиня — промърмори Гейл.

— Какво се е случило, Гейл? Какво става? Не можеш ли да говориш с мен?

„Бих искала да мога“, помисли си тя.

— Няма какво да кажа — изрече на глас. — Всичко ще се оправи с времето.

— Не съм толкова сигурен.

Гейл сви рамене. Нямаше желание да спори.

— А това с Лаура? И то ли ще се оправи от само себе си?

Не бе отговорила и накрая Джек, уморен да чака, също излезе.

„Какво за Лаура?“, чудеше се сега Гейл. Дългогодишно приятелство, разбило се за няколко минути. Как можа Лаура да изрече такива неща? Как можа тя да наговори такива неща на Лаура? Лаура, която винаги бе до нея, когато имаше нужда, която бе плакала с нея, смяла се с нея и се опитваше с всички сили да ѝ помогне. „Истинска приятелка — помисли си и веднага се сети за Нанси, която изобщо не беше приятелка. — Трагедията може да изостри усещанията.“

Сега и двете си бяха отишли, осъзна Гейл. Истинската приятелка и фалшивата. В края на краищата, какво променяше това? Другите ѝ приятели бяха престанали да се обаждат, бяха престанали да ги канят. Твърде често им бяха отказвали. „Хората лесно губят търпение“, припомни си Гейл думите на жена от групата.

„Няма значение“, помисли си тя и се сети как преди винаги бе държала на тези приятелства. Можеше да преживее и без тях. Ако трябваше да се научи да живее без детето си, то определено можеше да се научи да живее и без приятелите си.

Гейл се огледа в празната бяла стая. От всичките, които бе наемала, а през последните няколко дни се бе местила три пъти, тази най-много приличаше на затвор. Бе малка, с размерите на голям дрешник. Попуканите стени бяха избелели; тясното легло бе покрито само с тънко избеляло одеяло в неописуем цвят. Нямаше стол. Гола крушка висеше над леглото. Бюфетът съдържаше три очукани рафта. Хазаинът, нисък мъж на средна възраст и с провиснало шкембе, не я бе инструктирал; нито пък имаше забрани за поведението ѝ. Доколкото го засягаше, можеше да пуши в леглото, да пие по коридорите или да крещи по стълбите. Наемът бе дванайсет долара на вечер.

Наемателите не се различаваха много от тези в другите къщи, където бе отсядала. Беше отскоро тук и не бе срещнала никого. Единствено бе видяла очевидно побъркания младеж от приземния етаж, който не напускаше къщата.

Имаше леко изнервящия навик да вика „В окопите!“, когато някой минеше през входната врата.

Както всички други стаи, които бе наемала, тя и сега държеше вратата си отворена. Ослушваше се за стъпки по коридора, опитваше се да долови части от разговори. Досега не бе чула нищо, което да свърже със смъртта на дъщеря си. Отказваше да допусне възможността, че никога няма да го постигне.

Гейл чу входната врата долу да се отваря и затваря.

— В окопите! — незабавно извика младежът.

Гейл откри, че се усмихва. Тогава чу стъпки по стълбите и стана от леглото си.

— Наемът е дванайсет долара на нощ — обясняваше хазаинът близо до вратата.

— Добре — отвърна мъжът до него и забърка по джобовете на изтърканите си джинси. Извади шепа смачкани банкноти и му ги подаде. Той отключи вратата на стаята и му връчи ключовете. Гейл очакваше да разменят любезности, но нямаше такива. Нямаше „Приятен ден“. Нямаше „Добре дошли при нас“. Нямаше дори обикновеното „Благодаря“. Хазаинът просто прибра парите и тръгна към стълбището. Спря, когато видя Гейл, но каквото и да си бе помислил, запази го за себе си. Повдигнатата вежда бе единственото потвърждение, че я е забелязал.

— Мога ли да направя нещо за вас? — попита мъжът от другата страна на коридора.

Гласът му бе нещо средно между любопитство и презрение.

Гейл поклати глава и бавно се оттегли в стаята си. Усети как тялото ѝ трепери. Имаше нещо познато в този мъж, в едрото му тяло, дебелия врат и гъстите, черни сплъстени къдрици. Беше го виждала някъде. Повече от веднъж.

Гейл чу как мъжът затваря и неусетно удари колене в леглото. Отпусна се върху износения му матрак. Къде бе виждала преди този мъж?

Върна се към последните няколко дни в Нюарк. Нямахте нищо интересно за отбелязване. Не бе разговаряла с никого, бе обядвала сама...

Обяд. В закусвалнята на Хари. Вчера. Бе седнала на маса в дъното, с лице към вратата, така че да държи под око кой влиза и излиза. Нямахте много клиенти. Двама негри спореха нещо на ъгловата маса в предната част. Друг мъж, бял и оплешивял, бе седнал на масата точно пред нея, мърморейки си нещо и до него се настани леко пийнала, огромна, дебела жена, точно когато той привършваше с обяда. На последната маса отзад възрастни мъж и жена гледаха в кафените си чаши. На бара бяха седнали трима; жена на около шейсет флиртуваше с Хари, сякаш бе срамежливо девойче; негър със зелена барета; бял мъж, може би около трийсетгодишен, приведен над бара с чаша кафе в ръцете си; мъж с мускулесто тяло и сплъстени къдрици.

Гейл леко се облегна на стената. Припомни си вчерашния обяд. Платила си бе сметката и беше излязла. С ъгъла на окото си бе видяла мъжа с тъмната къдрава коса да изпива наведнъж кафето си и да се изправя. Не му бе обърнала повече внимание.

И все пак го бе видяла отново след не повече от час, пресметна тя. Тялото ѝ неочаквано подскочи напред, пръстите ѝ нервно потръпваха. Бе отишла в Националната банка, за да изтегли малка сума. Той бе там, когато излезе навън. Тогава не му обърна внимание, но сега можеше да си го припомни доста ясно. Беше се облегнал на знака „Стоп“ и уж се опитваше да си запали цигарата. Главата му бе сведена, тялото приведено напред, ръката му бе пред лицето, уж за да предпази кибритената клечка от вятъра. Нямахте грешка, мъжът беше

същият. Този, който бе видяла при Хари, беше същият мъж, който бе наел стая срещу нейната.

Следеше ли я?

— Извинете — попита тя хазаина след няколко минути, застанала пред вратата в края на стълбището. — Чудех се, дали можете да ми кажете кой е мъжът, който току-що се нанесе срещу мен?

Тя погледна предпазливо нагоре по стълбите.

— Що не попиташ него? — отвърна ѝ той, вече отегчен от разговора.

— По-добре е да не го правя — опита се да обясни Гейл. — Надявах се вие да ми помогнете.

— Не поддържам кантора за запознанства — солна се хазаинът. — Щом искаш да знаеш кой е, сама го питай.

Разговорът приключи, хазаинът хлопна вратата си и тя остана сама в коридора пред стаята му. Зачуди се какво да прави. Възможно бе появата на мъжа да е съвсем случайна. Може и да не я е следил, присъствието му в закусвалнята, пред банката, дори тук да е поредица от съвпадения. „Възможно е — помисли си тя, — но е твърде малко вероятно.“

Чу стъпки по външните стъпала. Входната врата се отвори и в къщата влязоха двама младежи, плътно притиснати един до друг.

— В окопите! — прокънтя от другата страна на коридора.

Гейл се загърна в палтото си и се втурна навън.

Въпреки студа Гейл тръгна разсеяно с бързи крачки по улицата. Мислите ѝ се върнаха обратно в подобната ѝ на килия стаичка. Чу стъпките по стъпалата, видя мъжа от другата страна на коридора, беше го познала, знаеше, че я следи. Защо?

„Мога ли да направя нещо за вас?“, беше я попитал той.

„Да — отговори тя сега. — Можеш да ми кажеш кой си. Защо ме следиш. Да ми кажеш какво искаш.“

„Може би аз съм мъжът, когото търсиш“, подхвърли той.

„Не — моментално отвърна тя, поклащайки глава. — Не може да си ти. Мъжът, когото търся, е по-висок, слаб, светъл и млад.“

„Тогава защо те следя?“

Гейл зави.

„Не може да си ти — повтори си Гейл, почти на глас. — Убиецът на Синди е светлокос и слаб; бил е по-млад. Не може да си ти. Толкова си нисък и широкоплещест, твърде пълен, тъмен и стар.“

Твърде много. Недостатъчно.

„Тогава защо те следя?“

И в този момент го видя. Беше по-висок, слаб, светлокос и млад. Вървеше на около пресечка пред нея и се отдалечаваше с всяка крачка. Видя само гърба му, но това бе достатъчно. Момчето беше средно на ръст, с дълга светлокестенява коса. Носеше сини дънки и жълто яке. Дъхът ѝ буквално секна, когато започна да ръми.

Беше го открила. Бе открила убиеца на Синди.

Гейл изчака няколко минути, преди да го последва. Момчето рязко зави и изчезна зад ъгъла на последната къща. Гейл приближи предпазливо до къщата. Чудеше се дали да позвъни на хазаина и какво да каже.

— Да? — попита жената; сивата ѝ коса бе навита на ролки.

— Имате ли свободни стаи? — попита Гейл.

— Съжалявам, всичко е заето — канеше се да затвори вратата.

— Почакайте — започна Гейл. — Търся някого...

— Кой? — любопитно попита жената.

— Кой е, Айрин? — викна мъж отвътре.

— Не зная името му — бързо изрече Гейл, усещаше как жената бърза да се отърве от нея. — Около метър осемдесет и шест, слаб и млад. Има дълга светлокестенява коса. Носи жълто яке. — Съдържателката поклати глава. — Току-що го видях да влиза тук.

— Айрин, кой е, по дяволите?

— О, я млъквай. Момиче търси мъж с дълга кестенява коса и жълто яке.

— Кажи ѝ да пробва в телефонния указател — изсмя се мъжът, очевидно горд от себе си.

Гейл го чу да се приближава и за миг се уплаши да не е момчето, което бе проследила, но когато застана на вратата и я изпълни с огромното си туловище, ѝ олекна. Той ѝ махна да си върви.

— Чакай малко — каза жената, когато вратата се тръшна, — може да търси Ник Роджърс от третия етаж.

— Никога не съм чувал за него — заяви мъжът и Гейл долови изблик на смях отвътре.

Стоеше до затворената врата и гледаше нагоре към третия етаж. „Ник Роджърс — повтори си тя. — Ник Роджърс.“

— Ник Роджърс — прошепна Гейл по телефона същата вечер.

— Извинете, не ви чувам. Трябва да говорите по-силно. — Гласът на лейтенант Коул бе любезен, но малко уморен.

Гейл се опита да говори по-високо, но се стараше да прикрие истинския си глас.

— Ник Роджърс — повтори тя. — Живее на Амелия стрийт 44 в Нюарк. Той уби момиченцето Уолтън. Миналия април.

— Кой се обаждат, моля? — попита Коул. Любопитството му явно бе изострено, но се опитваше да не прозвучи твърде нетърпелив.

Гейл не обърна внимание на въпроса. Чу как гласът ѝ потрепери, когато продължи:

— Няма значение кой се обаждат. Ник Роджърс. Амелия стрийт четири-четири. Проверете го.

Затвори и зарови лице в ръцете си. Цялата се тресеше. Дали лейтенант Коул бе познал гласа ѝ? Дали я бе познал? Гейл бавно свали ръце и се втренчи в телефона.

Много се изненада, когато лейтенантът бе вдигнал телефона. Бе предположила, че някой друг ще приеме обаждането. Осем часа. Беше си помислила, че отдавна си е отишъл. Този мъж никога ли не се прибираще? Чудеше се по кой ли случай работеше сега? Как ли щеше да реагира на обаждането? Щеше ли да го отхвърли, защото не бе казала името си? Щеше ли да си направи труда да го провери? Дали бе познал гласа ѝ?

— Какво не е наред? — попита Джек от прага.

Гейл подскочи.

— Извинявай, не исках да те уплаша — бързо каза той, отиде зад нея и нежно разтри гърба ѝ. — Добре ли си?

— Добре — отвърна Гейл, гласът ѝ все още бе дрезгав.

— Прозвуча ми, сякаш си хремава.

— Не вярвам.

— Хубаво. — Джек отиде до хладилника и извади млякото. — Искаш ли чаша? — Гейл поклати глава. — С кого говореше?

— Какво?

— Стори ми се, че говореше по телефона.

— Не — излъга Гейл.

— Отново ли си говориш сама? — подхвърли Джек на шега.

Гейл не отвърна, мислите ѝ бяха при Коул. Дали бе познал гласа ѝ? Щеше ли да проучи този Ник Роджърс?

— Гейл, добре ли си?

— Да. Добре — отговори Гейл с надежда, че бе разбрала въпроса правилно.

— Мислех си — подхвана Джек, малко изнервено, — че можем да заминем за Флорида за няколко седмици...

— Не сега — безизразно отговори тя.

— Нямах предвид в този миг — продължи той, като се стараеше да прозвучи неангажирано. — Помислих си, в следващия удобен...

— Не сега — повтори Гейл.

Когато след миг погледна в неговата посока, Джек бе изчезнал.

Гейл изчака един ден и когато не ѝ се обадиха от полицията, тя позвъни на лейтенант Коул.

— Просто се чудех има ли нещо ново. — Гейл се надяваше, че гласът ѝ звучи нормално.

— Искане ми се да имаше какво да ти кажа — отвърна той.

— Нищо ли няма? — Гейл се опита — и се провали — да прикрие учудването си. — Бях толкова сигурна, че нещо ще изскочи — започна, после спря, уплашена, че ще се издаде, ако продължи.

— Ще стане — увери я той.

— Кога?

— Това не мога да ти кажа.

— А какво можеш?

— Че не сме се отказали. Че работим по случая.

— Върху какво? Можеш ли да ми обясниш по-подробно?

Има ли нови улики?

— Нищо съществено.

— Какво искаш да кажеш с това „нищо съществено“? Не проверявате ли всичко? Без значение колко е дребно? Всяко телефонно обаждане, всяка възможна следа, без значение колко маловажна... Не проверявате ли всичко?

— Разбира се. Гейл, какво се опитваш да ми кажеш?

— Нищо — бързо отвърна Гейл. — Просто се надявах, че ще има нещо ново.

— Ще има. Не се отчайвай.

— Нямам намерение да се отчайвам — каза му Гейл и затвори телефона.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

Нощта на Вси светии бе студена и ветровита. „Нощ за вещици — помисли си Гейл, загледана през кухненския прозорец. — Нощ за таласъми и за откачени.“

— Казах ти за това парти преди седмици — роптаеше зад гърба ѝ Дженифър.

— Съжалявам, скъпа, забравила съм. — Гейл търсеше звезди по тъмното небе. — Никога не бих се съгласила. Знаеш, че не разрешавам да излизаш през седмицата.

— Но аз ти казах! Никога не ме слушаш. Вече си престанала.

— Да, слушам те, Дженифър — търпеливо се опита да ѝ обясни Гейл.

— Казах ти, че ще се събираме у Мериан и ти се съгласи.

— Съжалявам, миличка, наистина не си спомням. Сигурна съм, че не си ми казала. Знаеш много добре, че не ти позволявам да излизаш през седмицата.

— Не съм виновна, че тази година празникът на Вси светии не се пада през почивните дни!

— Какъв е проблемът? — Джек се появи в стаята с перука на плашило.

Дженифър избухна в смях, забравила за спора с майка си.

— Къде я намери?

— Носех я на едно парти преди няколко години. Спомняш ли си? — обърна се той към Гейл. — У Томпсънови.

— Няма да отваряш вратата в този вид, нали? — чудеше се Дженифър.

— Помислих си, че бих могъл — усмихна се Джек. — По кое време е партито?

— В осем — бавно изрече Дженифър. — Но мама не е съгласна.

— Защо?

— Попитай я.

— Гейл?

— Не си спомням Дженифър да е казвала нещо за парти по средата на седмицата.

— Разбира се, че каза — рече Джек. — Миналата седмица на закуска, Мери или някакво подобно име...

— Мериан — бързо го поправи Дженифър, като предвкусваше победата.

— Просто смятам, че не трябва да излиза — реагира бързо Гейл. — Празникът на Все светии е времето на кукувците. Всички откачалки плъзват тази вечер по улиците, използвайки празника като повод. По радиото постоянно предупреждават родителите да проверяват ябълките за ножчета за бръснене и пликчетата с бонбони за наркотици. Дори съветват родителите на малки деца да забравят за празника тази година. Станал е твърде опасен.

— Мамо — прекъсна я Дженифър. — Не отивам там да се плашим. Отивам на парти с група приятели.

— Няма да отидеш!

— Защо? — Очите на Дженифър се местеха от Гейл към Джек и обратно. — Джек...

— Гейл...? — помоли той от името на Дженифър.

— Не се намесвай, Джек — озъби се Гейл и веднага съжали. — Извинявай, не исках да...

— Не, права си — бързо се съгласи той. — Нямам право да се намесвам.

— Защо да не можеш? — заспори Дженифър. — Тя не постъпва честно. Знаеш го.

Джек вдигна ръце, сякаш да каже „Какво да направя?“ и напусна стаята.

— Защо си такава? — викна гневно Дженифър.

— Само се опитвам да те предпазя.

— Нищо подобно. Ти ме задушаваш! Не мога да дишам около теб. Отнасяш се с мен като с дете. Аз съм голямо момиче, мамо. Почти на седемнайсет години. Уча се добре. По дяволите, мамо, та аз съм добро момиче.

— Зная.

— Тогава защо ме тормозиш? Вече не ми ли вярваш?

— Вярвам ти — прошепна Гейл, — но не искам да ти се случи нещо лошо.

— Разбира се, че няма. Обещавам.

„Мамо, когато умрем, може ли да умрем заедно? Може ли да умрем хванати за ръце? Обещаваш ли?“

— Добре — кимна Гейл, уморена от спора. — Върви на това парти. Но само този път. Никакви такива през седмицата.

Дженифър кимна.

— Благодаря.

Настъпи дълга пауза.

— Какво има? — попита Гейл. Дженифър неспокойно се оглеждаше.

— Мамо — започна тя, спря, преглътна и продължи: — Да не би да имаш любовна връзка?

— Какво! — изуми се Гейл и избухна в смях. — Как, за бога, ти дойде наум толкова нелепа мисъл?

— Нелепа? — Дженифър облекчено се усмихна.

— Това е най-голямата глупост, която съм чувала от дълго време насам. Какво те кара да мислиш така?

— Не знам — сви рамене Дженифър. — Просто напоследък си толкова самовглъбена. Никога не си вкъщи през деня. Няколко пъти се прибирах на обяд, а теб те нямаше.

— Защо си се прибирала по обяд? Защо не си ми казвала?

— Страхувах се, че ще ми креснеш да си гледам работата, както направи с Лаура. Помислих си, че вероятно Лаура е открила връзката ти и затова вече не говориш с нея.

— Дженифър — изрече Гейл, като се опитваше да си придаде спокоен вид. — Нямам любовник. Повярвай ми, това е последното, за което бих помислила.

— Тогава къде ходиш по цял ден?

— Навън. На разходка с колата. Просто така.

Дженифър се доближи и прегърна майка си. Гейл се учуди, че са еднакви на ръст. „Колко бързо израстват“, помисли си тя.

— Обичам те — каза ѝ Дженифър.

— Аз също.

— Казват, че с времето става по-леко — дълбоко въздъхна Дженифър. — Нямаат представа за какво говорят, нали?

Гейл силно притисна дъщеря си, после я пусна.

— Ако ходиш на това парти, по-добре се облечи.

— На каква да се направя?

Гейл се усмихна.

— Някой ще трябва да поднася отровните ябълки.

Към десет часа на вратата почукаха три деца, едното облечено като Жената чудо, другите две като извънземни. Гейл пусна няколко пакетчета бонбони в торбите им и се усмихна, виждайки сбъдването на предсказанието на Дженифър, че повечето деца ще бъдат маскирани като дребни гумени същества от други светове, както често ставаше през последните няколко години. Единственото, което не бяха преценили точно, беше броят на децата. Джек бе купил бонбони за повече от петдесет деца. На предишния празник на Все светии на вратата им бяха почукали петдесетина, година преди това — над сто. Но всяка година се появяваха нови предупреждения, все повече репортажи за деца, глътнали скрити в шоколади игли, за деца, откарани в болницата с остри стомашни болки, за цианид, открит в кексчета, изпечени от дружелюбни съседи. По радиото съветваха родителите да изхвърлят всичко, което не е купено от магазин и не е с оригиналната си опаковка.

Вероятно на това се дължеше фактът, че само три деца почукаха на вратата им. „Така ли е навсякъде?“ — питаше се Гейл или нейната къща бе единствената? Дали родителите преднамерено ги караха да странят от тях?

Четвъртото почукване на вратата беше след десет часа. Гейл бе изгасила осветлението и си бе легнала. Беше уморена. Искаше да заспи, както Джек бе направил преди малко. Беше го наранила дълбоко. Въпреки извиненията ѝ и неговите уверения, че я разбира напълно и че не е трябвало да се намесва. Все пак перуката на плашило, която гордо бе извадил отнякъде, се въргаляше на масичката за кафе. Джек се бе извинил, че е уморен и си легна.

Какво ставаше с нея? Напоследък често си задаваше този въпрос. Обикновено бе готова на всичко, за да избегне недоразуменията.

Чукането по вратата продължи. Гейл предпазливо се доближи и я отвори. „Какво им става на някои родители? — помисли си тя. — Не е ли късно за малките деца да обикалят наоколо?“

Но не бяха деца и с тях нямаше родители. Когато отвори вратата, Гейл се изправи пред момче с широко разтворени очи и две рошави момичета. Изглеждаха на възрастта на Дженифър, но в тях имаше нещо наистина ужасяващо, усмивките им, лудия блясък в очите им. Гейл осъзна, че стои като парализирана и е уплашена. Подвоуми се дали да не повика Джек. Не знаеше какво би трябвало да подсказват костюмите им.

Момчето извади торбата си.

— Фокус или почерпка — подигравателно изрече то.

Гейл безмълвно напъха няколко пакета бонбони в торбите на тримата.

— Това ли е всичко? — попита настойчиво едното момиче.

Гейл сложи още бонбони в торбите им.

— Така е по-добре — заяви момчето. — Какво ти става? Не можеш ли да говориш?

Гейл успя да изрече:

— Не сте ли големи за подобни неща?

— Никога не е късно да се повеселим — отвърна ѝ дяволито момчето. — Искаш ли да разкарам приятелките си? Мога да ти покажа някой и друг номер, хубава лейди.

— Болна съм от левкемия — ясно изрече Гейл. С удоволствие забеляза как лицето на младежа пребледня.

Отстъпиха няколко крачки.

— Да? Ами, лоша работа. — Момчето направи знак на двете момичета. — По-добре да си тръгваме. Старият Чарли трябва да посети още няколко къщи.

— Чарли? — попита Гейл, в стомаха ѝ се стегна някакъв възел.

— Ние сме бандата на Чарли Мансън — гордо заяви младежът. — Не си ли чувала? Пуснати сме под гаранция!

Гейл тръшна вратата. Започна да трепери. Отвън се дочу неприличен смях. Стоеше вцепенена в коридора. Помисли си за Дженифър на партито в къщата на Мериан.

„Ще се върна към полунощ“ — бе обещала Дженифър. Помисли си за Джек горе в спалнята. „Не зная какво ми става тази вечер — бе казал той. — Не мога да си държа очите отворени.“ Гейл бързо отиде до дрешника, наметна овехтялото си палто, отвори вратата и се втурна в студената нощ.

По улиците почти нямаше хора. Гейл погледна часовника си и видя, че е единайсет. Втренчи се в бялата си камъшитена чанта, разглеждайки блясъка ѝ в тъмнината. Нанси би припаднала, ако я видеше. Тази мисъл я развесели. Бяла камъшитена чанта в края на октомври. Никой от приятелите ѝ в западните части на Нюарк не бе помислил, че в носенето на лятна чанта късно есен има нещо нередно. Разбира се, те може би бяха прекалено любезни, за да го споменат. Във всеки случай ще я смени за всеобщо успокоение, когато се върне вкъщи. Прибрала бе миналогодишната кафява кожена чанта някъде в гардероба си. Трябва да я извади. Да ошастливи Нанси. Гейл се изсмя на глас.

Изведнъж откри, че се намира в Мемориал парк до празния плувен басейн и пустите тенискортове. Постоя за миг на входа, оглеждайки тъмните дървета и алеи, като се чудеше дали не е дошла тук преднамерено. Паркът си бе спечелил лоша слава. Нощем из него се разхождаха проститутки, наркомани и скитници. Непрекъснато съветваха хората да не идват тук след мръкване. Гейл пъхна ръце в джобовете си и навлезе в парка.

Движеше се бързо, но постепенно забави крачка. Нямаше нужда да препуска. Сега можеше да се възползва от това че е тук, да потърси улики, да се опита да измъкне някакви факти от мрака. Убиецът е бил самотник, постоянен посетител на паркове. Вероятно е избрал този парк, за да спи в него. Вероятно през времето, в което тя наемаше стаи в Нюарк и Уест Ориндж, убиецът е бил наблизо. Гейл забави ход, стигна до тенискортовете, без да срещне жива душа.

Застана по средата на един корт, на мястото, където би трябвало да се намира мрежата и започна да наблюдава прелитането на невидимата топка. „Силите на Доброто и Злото“, изсмя се тя на глас, когато Злото се втурна да нанесе победния удар. Гейл се обърна и се отдалечи от кортовете.

Насочи се към групичка дървета. Пред тях имаше две пейки, на които спяха някакви пияници, а долу се въргаляше празна бутилка от евтино вино. Очите ѝ затърсиха чертите на лицата им, но видя единствено следите на дългогодишна злоупотреба с алкохол и занемареност. Продължи нататък, не искаше да гледа повече.

Чу шум зад храстите и моментално се обърна, но всичко затихна. Почувства се уморена и измръзнала от вятъра. Реши да се върне у дома. Нямаше какво да научи тук. Малко преди да излезе от парка, нещо я блъсна отзад.

Ахна и се извърна. Нападателят бе бърз и силен, блъсна я грубо на земята и я ритна в ребрата. Сграбчи я за раменете и я обърна по гръб. Едва сега тя осъзна, въпреки нетърпимата болка в ребрата, че той се интересува не от нея самата, а от чантата ѝ. Претърколи се върху нея, но нов ритник я запрати встрани. Започна да повръща в калта. Нападателят изтръгна чантата от ръката ѝ и когато Гейл вдигна очи да го огледа — всичко бе станало толкова бързо, че не бе успяла да види нищо друго, освен че е висок и болезнено слаб — яростният му юмрук се заби в лицето ѝ, поваляйки я на студената земя.

Лежеше и чуваше отдалечаването на стъпките му в мрака, поразена как удивително бързо губи контрол над себе си. Когато затвори очи, съобрази, че не е видяла лицето му.

Малко след два часа сутринта Джек дойде да я прибере от болницата.

Някакъв патрулиращ полицаи намерил празна камъшитена чанта пред входа на парка и заподозрял нещо. Влязъл вътре, открил Гейл в полусъзнание на земята и я отвел в болницата. Гейл не помнеше как са я докарали тук и ѝ трябваха няколко минути, за да осъзнае, че случилото се не е игра на въображението ѝ. В един ужасяващ миг си бе помислила, че се събужда в болницата след новината за смъртта на Синди и че всичко станало през последните шест месеца е било продължителен кошмар, който трябва да преживява отново и отново. Но острата болка в скулата и в гръдния кош я увериха, че нападението в парка е било съвсем истинско.

Спомни си как поднесоха шишенце с много неприятна миризма към носа ѝ, как я раздрусваха, за да се събуди, как я преместваха от една стая в друга, как ѝ направиха рентгенова снимка, а сетне я разпитваха продължително. Истината бе, че не помнеше много от нападението, не знаеше нищо за нападателя. Полицайте, от своя страна, изглежда, се интересуваха от нейните мотиви да отиде в парка.

Не знае ли колко е опасно да се разхожда нощем сама из него? Среца ли е имала? Просила ли е? Коя е тя?

Накрая им бе казала името си и я бяха оставили на спокойствие. Отново бе затворила очи.

Когато ги отвори минути по-късно, Джек и лейтенант Коул стояха до леглото ѝ. Отново се почувства объркана. В настоящето ли беше или преди шест месеца? Наистина ли я бяха нападнали или бе попаднала в капана на онзи априлски следобед?

— Ще ни кажеш ли защо се разхождаше в парка посред нощ? — попита лейтенантът, докато Джек търкаше очите си. Забеляза, че бе плакал.

— Просто отидох да се поразходя — отговори тя. Искаше ѝ се да го утеши. Имаше ясна представа как прозвучаха думите ѝ, дори на самата нея. — Бях неспокойна. Имах нужда от свеж въздух.

— И се разходи из парка през нощта на Все светии?

— Зная, че е глупаво...

— Повече от глупаво, Гейл — каза ѝ Коул. — Много опасно. Ти си страшна късметлийка, че не са те убили, а си се отървала само с няколко счупени ребра и насинено око.

„Наистина ли?“, питаше се Гейл.

— Защо си дошъл? — попита тя. Имаше представа колко е часът.

— Един от полицаите, които са те разпитвали, си спомнил името ти и ми се обади у дома.

— Съжалявам — измърмори Гейл.

— Би трябвало, но не заради мен.

— Дженифър прибра ли се? — попита изведнъж Гейл.

Джек кимна, но не каза нищо.

— Джек — започна внимателно Коул, — би ли ме изчакал няколко минути в коридора?

Джек се подчини безмълвно.

— Как е той? — попита Гейл, разтревожена от състоянието на Джек.

— Разстроен. Полицията го е събудила. Как мислиш се е почувствал, когато е разбрал, че си излязла от къщи? — Гейл не каза нищо. Опита се да си го представи. — Гейл... има ли нещо, което би искала да ми кажеш?

— Какво например?

— Не зная. Всичко. Може би истинската причина, поради която си била в парка тази нощ.

— Знаеш причината — каза тя, опитвайки се да измисли някаква.
— Няма причина. — Гледаше го предизвикателно. — Мога ли да си вървя у дома?

— Ако това искаш — тъжно промълви той.

— Точно това искам — изрече тя.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Веднага щом се повъзстанови, Гейл отново заската по улиците на Нюарк.

След като не бе платила наема си на следващата сутрин, някой друг бе наел стаята ѝ на Бартън стрийт 26. Не се изненада и изпита облекчение. Питаше се какво ли е правил мъжът с тъмната къдрава коса, докато я е нямало.

Отиде право на Амелия стрийт 44. Дали полицията изобщо си бе дала труда да проучи телефонното ѝ обаждане?

— Имате ли стая? — попита тя съдържателката, чиято посивяла коса бе с ролки. „Дали изобщо ги сваля?“ — зачуди се Гейл. Възрастната жена очевидно не я помнеше и въпреки че забеляза насиненото око на Гейл, не каза нищо.

— Дванайсет и петдесет на вечер — заяви безцеремонно тя. — Предварително.

— Да, зная — каза ѝ Гейл и зарови в чантата си за пари. — Ник Роджърс още ли живее тук? — попита тя, когато хазайката я поведе към стаята ѝ на първия етаж.

— Не познавам никакъв Ник Роджърс — отсече жената.

Видя го отдалеч. Вървеше на около една пряка пред нея и се канеше или да завие, или да пресече улицата. Явно я бе забелязал, защото тръгна към нея. Гейл се загърна в палтото си. („За бога, Гейл, не смяташ ли, че е време да си купиш ново палто?“ — беше я попитал Джек на път за вкъщи преди три нощи. Не бе казал нищо повече.)

— Гейл — каза той и докосна ръката ѝ. — За бога, помислих, че си ти, но какво, по дяволите, правиш в тази част на Нюарк? — Огледа я. — Да не отиваш на костюмирано парти? — пошегува се, сетне отново стана сериозен. — И какво се е случило с окото ти?

— Здравей, Майк — поздрави го Гейл, без да отговори на въпросите му. — Как е Лаура?

— Добре е — отвърна той. — Липсваш й, естествено. Много е горда, за да продължава да ти се обажда. Ти не отговори на въпроса ми. Какво се е случило с лицето ти?

Гейл автоматично вдигна ръка към подпухналото място под лявото си око.

— Обрах ме. Някой открадна чантата ми.

— Мили боже! Заловиха ли...?

— Не — отвърна бързо и поклати глава, забравила, че това все още й причинява болка. — Но имат няколко следи. — Чудеше се дали Майк долавя сарказма й.

— А какво правиш тук? — отново попита той.

— Трябва да се погрижа за няколко неща.

— В Нюарк?

— Защо, нали ти също си тук?

— Аз съм адвокат, имам среща с клиент. Виж, ужасно е студено. Дали да не пийнем по едно кафе?

— Ела с мен — каза Гейл, нямаше смисъл да спори. Поведе го по улицата, после по друга. — Ето тук — спря тя внезапно пред „Хари“, любимата й от местните долни закусвални. — Правят добро кафе — заяви, докато прекрачваха прага.

Майк погледна назад, сякаш се страхуваше някой познат да не го види, че влиза в такова място, сетне я последва.

— Здравей — викна Хари от бара, щом видя Гейл. Тя му се усмихна и поведе Майк към любимата си маса в дъното на заведението.

Хари незабавно се появи с чаши вода. Почисти бързо масата.

— На какво приличаш? — попита и със свободната си ръка извърна лицето й към себе си. — Хубаво са те наредили — заяви той. — Какво да бъде?

— Само кафе — поръча Гейл.

— Същото — съгласи се Майк.

— Имам от пресните пастички — ония с черешите — дето толкова ги обичаш — намигна й Хари заговорнически.

— Не днес — каза Гейл.

Хари кимна и се отдалечи. Това бе едно от нещата, които Гейл харесваше в него. Питаше, но никога не вадеше душата. И бе много полезен, докато бърбеше с нея за постоянните си клиенти. Усмихна се

и съобрази, че Майк се е втренчил в нея и объркването му бе почти осезаемо.

— Често ли идваш тук? — изсмя се той, сериозен въпрос, зададен на шега.

— Понякога — сви рамене тя.

Майк се огледа. Ресторантчето бе малко и тясно, с една редица градински маси от едната страна и традиционния бар с метални столчета от другата. Цветовете бяха неопределено зелено и сиво. В заведението нямаше много хора, обедната навалица се бе разотишла. Гейл наблюдаваше втренчено Майк, докато той полагаше усилия да изглежда спокоен.

— Така — отново опита Майк, — освен нападението, как се чувстваш?

— Добре — кимна Гейл.

— Разбрах, че сте прекарали с Джек няколко дни в Кейп Код. — Гейл кимна. — Как беше там?

— Студено.

— Точно това си казала и на Лаура. — Гейл отново кимна.

— Как е Дженифър?

— Добре.

— Справя ли се в училище?

— Да. Добре е.

— Хубаво.

Хари донесе горещото кафе. В чинийката на Майк бяха поставени няколко опаковки със сметана.

— Забравил си нейната сметана — обърна му внимание Майк.

— Тя го пие черно — отговори Хари и се оттегли.

— Изглежда, те познава по-добре от мен — забеляза Майк, без да прикрива объркването си.

— Ходехме заедно на училище — каза Гейл.

Трябваше му няколко секунди, за да осъзнае, че Гейл го подиграва.

— Гейл, какво става? Какво правиш тук?

— Пия кафе с приятел — отсече тя, а погледът ѝ му подсказа, че няма да чуе нищо повече.

— Добре, нека бъде, както ти искаш. — Той отпи от кафето, изгори си езика и бързо добави още сметана. — Виж — опита отново,

— защо не се обадиш на Лаура? Поболя се от случилото се между вас двете. Знаеш, че никога не би те наранила умишлено. Тя те обича. Не можеш ли да ѝ се обадиш, да ѝ кажеш, че няма значение...

— Не мога.

— Защо, за бога?

— Защото има значение.

— Тя само се опитва да ти помогне — продължи Майк, красноречиво пледирайки в полза на жена си. — След случилото се опитва единствено да ти помогне. Да направи нещата по-леки за теб. Обичаше Синди. Обича и теб. Би си отрязала дясната ръка преди да стори нещо, с което да ти навреди умишлено. — Гласът му пресекна.

— Мислех, че адвокатите не се вълнуват — подхвърли Гейл. Протегна ръка и стисна неговата.

— Не ти говоря като адвокат, а като приятел.

— Поговори с мен няколко минути като адвокат — помоли го тя.
— Трябва да разбере някои неща.

— Ще помислиш ли върху това, което ти казах?

Гейл кимна.

— Ще отговориш ли на въпросите ми?

— Казвай.

— Какво точно става, когато арестуват някого за убийство?

— Зависи от този някой — последва бърз отговор.

— Съществуват ли различни процедури?

— Ами, зависи от много фактори. Ако е някоя клечка от мафията, например, има шанс да излезе под гаранция след няколко часа...

— Дори за убийство?

— Ако съдията определи гаранция от един милион долара и ти ги имаш, излизаш от затвора. Дори за убийство.

— Мислех, че не пускат под гаранция за убийство.

— Както ти казах, зависи. Ако жената на губернатора застреля някое вестникарче, шансовете да излезе под гаранция са много големи, отколкото ако вестникарчето застреля жената на губернатора. Има и едно нещо, наречено смекчаващи вината обстоятелства. Трудно е да се обобща.

— Добре. Ами за обикновените хора, за човек без връзки, пари или смекчаващи обстоятелства?

— Затварят го, за да чака процеса. Освен ако, разбира се, не е невменяем, за да бъде съден, тогава го затварят в държавна болница, докато не сметнат, че е станал вменяем.

— А ако не стане?

— Стои си там.

— Завинаги?

— Понякога. По-вероятно е, ако наистина не е безнадеждно луд, по някое време да бъде признат за вменяем и да влезе в съда.

Гейл се облегна на стола си.

— И тогава какво?

— Тогава ще си има адвокат, избран от него или назначен от съда, и двамата заедно ще решат как да отговорят на обвинението.

— Виновен или невинен — заяви Гейл.

Майк се засмя.

— Е, не е чак толкова просто. Има убийство първа степен, втора степен, предумишлено и непредумишлено убийство, невинен поради умопомрачение, поради временно умопомрачение. После идва самозащитата. Това продължава до безкрайност. Дните на „виновен или невинен“ отдавна са отминали.

— Добре, значи съдът разглежда делото?

— Понякога. В повечето случаи, освен ако клиентът не е напълно невинен, човек иска да си спести времето и разходите по един съдебен процес, така че се предлага сделка.

— Което означава...?

— Понякога разменят едно за сметка на друго. Компромис. Нещо, на което са съгласни и двете страни. Да кажем, имаш клиент, хванал в измама приятелчето си, с което играел покер и го застрелял. И двамата са пили здравата. Има възможност да пледираш, че не е съзнавал напълно какво върши и да се опиташ да намалиш обвинението до непредумишлено убийство. Е, та да предположим, че човекът притежава информация за друго престъпление, готов е да сътрудничи на полицията и в замяна иска по-лека присъда, така че се пазариш. Обвинението може да бъде сведено до непредумишлено убийство и клиентът се измъква с няколко години зад решетките. Няма процес. С добро държание и малко късмет човекът излиза на свобода след година.

— Това ли е правосъдието? — изсмя се изумено Гейл.

— Най-доброто, с което разполагаме.

— Не ми прилича на такова.

— Виж, ако тръгнем по другия път, ако човекът застане пред съда с обвинение в непредумишлено убийство втора степен, тогава първо започваш с всички процедури на безкрайни и скъпи отлагания и когато накрая се стигне до присъдата, има голяма вероятност тя да бъде същата. И човекът ще лежи в затвора същото време.

— И е отново на свобода след по-малко от година.

— Не можем да държим хората затворени завинаги.

— Какво ще стане, ако някой бъде признат за виновен в убийство първа степен?

— Ами, смъртното наказание бе възстановено, но в нашия щат не сме екзекутирали човек от доста време. Най-вероятно е да бъде осъден на доживотен затвор.

— Кое означава?

— Двайсет години. Максимум. Най-вероятно е да излежи половината.

— А човекът, който уби момиченцето ми? — тихо попита Гейл.

— Добре — внимателно произнесе Майк, — всеки, който изнасили и убие шестгодишно дете очевидно е ненормален, но това е много несигурен довод за защита, защото правното доказване на нормалност се основава на това дали подсъдимият е можел да различи кое е правилно и кое не по време на извършване на престъплението. Много е трудно да се докаже. — Той поклати глава. — Предполагам, че съдебните заседатели ще го признаят за виновен и най-вероятно ще бъде затворен в изолирана килия, за да го предпазят от другите затворници.

— Да го предпазят?

— Всеки човек има известни законни права — сведе глава Майк.

— Виж, разбирам, че ти звучи отвратително и предполагам, че в много отношения наистина е така, отвратително е, но не трябва да забравяш, че първата цел на тези закони е да защитават невинните хора.

— А виновните?

Майк сви безпомощно рамене.

— Какво бих могъл да кажа? Ще ми се да можех да направя нещо. Бих застрелял този човек, стига да можех.

— Първо трябва да го открием — напомни Гейл.

— Ще го открият — каза Майк, несъзнателно променяйки местоимението и се изправи. — По-добре да тръгвам. Клиентът ми ще се чуди какво ли ми се е случило. — Остави един долар под празната си чаша. — Искаш ли да предам нещо на Лаура?

Гейл почувства невидимото присъствие на бившата си приятелка, в главата ѝ зазвучаха думите на една стара песен от ученическите ѝ години: „Кажи на Лаура, че я обичам — пееше тъжният глас в съзнанието ѝ. — Кажи на Лаура, че ми липсва“.

Гейл заекна.

— Кажи на Лаура... — започна тя и спря. Поклати глава, после се втренчи в кафето си.

Майк изчака, но когато тя не вдигна поглед, бързо излезе навън. Гейл чу отварянето и затварянето на вратата, но не погледна в каква посока тръгна Майк.

След няколко минути усети, че някой я наблюдава. Огледа се.

Човекът стоеше на бара и щом Гейл вдигна поглед, той извърна очи и се втренчи в кафето си. Позна го веднага. Носеше обикновени дрехи, имаше мускулиста фигура и тъмни къдри, спускащи се над челото.

Повече не можеше да има съмнение — който и да бе този мъж, той явно я следеше. Единственият въпрос без отговор бе: поради каква причина.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

Четирийсетия си рожден ден Гейл прекара в чистене на къщата.

Беше събота, Джек планираше да прекара деня с нея, но секретарката му се обади, че имат спешен случай, той целуна Гейл за довиждане, докато тя бе още в леглото и замина. Гейл се замисли дали да не отиде с колата до Нюарк, но пътищата бяха лоши от падналия наскоро сняг, а и не знаеше със сигурност кога ще се прибере Джек. Накрая реши да си остане вкъщи.

Взе душ, облече се и дълго време се взира през прозореца на спалнята към снега, който не преставаше да вали от вчера. Това я бе затруднило, когато се връщаше у дома. На няколко пъти едва не се блъсна. Хората изглежда забравяха как да шофират при най-малкото затруднение. „Шофирайте внимателно — предупреждаваха по радиото. — Бъдете нащрек.“

„Синди щеше да се зарадва на този сняг“, помисли си Гейл и се отдръпна от прозореца. След седем седмици бе Коледа — първата Коледа без Синди.

Неочаквано в съзнанието ѝ изплува един спомен от детството и тя откри, че се усмихва на образа на баща си в пижама на райета, който е излязъл от търпение в опитите си да закрепил елхата в изправено положение. Тя е отрупана с украшения и купената от баща ѝ стойка очевидно не е подходяща. Той се мъчи с всички средства, пее ѝ и я проклина, но все не успява да накара упоритата елха да застане права. След около час, изподран и огорчен, с лъснало от пот лице, с боси крака, нарязани от валящите се по пода изпочупени стъклени играчки, заповядва на своята почти изпаднала в истерия съпруга да държи проклетото дърво и отива да търси чук и пирони, за да го закове за пода. „Да видим как ще падне сега“, заявява той ликуващо, а жена му и децата го гледат като втрещени.

На колко ли години беше тогава? Десет? Дванайсет? Споменът бе все още толкова ясен. Сега бе на четирийсет. Изминали бяха трийсет години.

През това време израсна и роди своите дъщери, точно както майка ѝ преди.

„А сега ми остана само една“, помисли си тя. Изведнъж през тялото ѝ премина хлад. През съзнанието ѝ прелетяха образите на двамата мъже. Единият не много висок, с гъсти сплъстени къдрици; другият — светлокестеняв и с жълто яке.

Не бе виждала тъмнокосия от началото на седмицата в закусвалнята, въпреки че на няколко пъти усети присъствието му. Изобщо не бе виждала Ник Роджърс.

(„Сигурна ли сте, че не познавате мъж на име Ник Роджърс? — бе попитала отново хазайката, описвайки го на предпазливата жена. — Може би живее на третия етаж. Може би това не е истинското му име.“ И отново го бе описала, но без никаква полза. „Кой е, Айрин?“, бе изревал дебелият мъж от стаята им, а Айрин безцеремонно бе тръшнала вратата пред лицето ѝ.)

Предния следобед Гейл отиде на третия етаж и зачака на площадката, но от стаите не влезе и не излезе никой. Когато напусна къщата в онзи следобед, за да се върне у дома си в Тарлтън Драйв, хазайката я чакаше в подножието на стълбата и я изглежда подозрително.

Дълго време Гейл стоя неподвижно посред спалнята си. Къщата беше тиха; Дженифър бе отишла за почивните дни при Марк и Джули. Снощи ѝ бе дала подаръка си — черни кожени ръкавици.

Гейл реши, че четирийсетият ѝ рожден ден е не по-малко подходящ от всеки друг ден за оправяне на къщата. Напоследък Джек се оплакваше, че не може да открие зимните си дрехи. Най-малкото, което можеше да направи за него, бе да подреди гардероба му.

Започна от своята спалня. Измъкна всичките си дрехи от чекмеджетата, почисти дървенията и отново ги върна на местата им. После се зае с гардеробите, подреди леките памучни дрехи встрани и извади отпред мрачните зимни. След това коленичи и зарови из обувките. Размени местата на белите сандали и черните кожени обувки, еспадрилите и ботушите. Неочаквано забеляза в далечния ъгъл някакъв плик, точно зад последния чифт обувки. Усети как пулсът ѝ се ускорява, протегна ръка натам.

Големият плик ѝ се стори познат. Гейл не го бе виждала от онзи следобед на трийсети април, когато зави по улицата и зърна полицаите

пред дома си. Тогава бе изпуснала плика на тротоара, заедно с още няколко, които сега забеляза зад него. „Покупките ми“, спомни си тя и ги отнесе на леглото. Започна да разтваря пакетите, купени по времето, когато са изнасилвали и удушвали дъщеричката ѝ зад храстите в съседния парк.

Някой трябва да ги бе донесъл вкъщи. Името и адресът ѝ бяха изписани на касовата бележка. Започна да вади нещата от пакетите, едно по едно — някакви шорти и горница за Дженифър, красива памучна рокля; два прекрасни малки тоалета за Синди.

А какви бяха покупките за нея самата? От какви дрехи се бе нуждаела толкова отчаяно? Какво не е можело да изчака до някой друг ден или по-подходящ час? Извади памучна рокля на сини и бели шарки. Бе лятна и ярка и я изпълни с отвращение. Набута я в скъсания плик заедно с банския костюм във весели червени и бели райета.

Гейл наблъска покупките в големия зелен найлонов плик за боклук, заедно с някога любимата си блуза, която гневно дръпна от закачалката.

Атакува стаята на Дженифър по същия начин. Подмени летните памучни дрехи с тежки вълнени за зимата.

„Как ли се облича семейството ми през последните няколко месеца?“ — запита се тя, осъзнавайки, че не е забелязала.

Спря пред стаята на Синди.

Никой не бе влизал там от април. Дори крадците не бяха посмели да престъпят прага ѝ. Гейл стоеше пред затворената врата. Задушаваше се. Протегна бавно ръка към дръжката. Задържа я, без да помръдне, като едва преглъщаше и се оглеждаше в двете посоки, за да провери дали някой я наблюдава. След няколко минути ръката ѝ сякаш залепна за дръжката и натисна бравата. Гейл отстъпи назад, когато вратата се отвори.

За миг очакваше да види Синди, коленичила до леглото си с кукла Барби в ръце. Но пространството пред леглото бе празно, а пликът с барбита — поне десетина — бе сложен в кутията за играчки, лилавият килим бе чист и недокоснат.

Гейл остави зелената торба за боклук, която здраво стискаше и се приближи до бялото легло с балдахин. Стаята на Синди бе в лилаво-бели тонове. Първоначално стените бяха бели, с големи пурпурни цветя и приказни птици и пеперуди. Преди две години залепиха тапети

с нежни малки виолетки, които Синди избра сама. Смениха и детското креватче с легло с балдахин като за принцеса. Само че принцесата вече я нямаше.

Гейл пристъпи в стаята и затвори вратата.

— Мамо, ще поиграеш ли с мен на барби?

— О, миличко, не сега.

— Моля те, само за малко.

— Е, добре. Само за няколко минути.

— Хайде, седни.

Гейл седна на пода до леглото и прокара ръка по мекия килим.

— Ти можеш да бъдеш Барби Западнячката.

— Ами ти коя ще бъдеш?

— Барбито с ангелско лице.

Гейл придърпа кутията с барбито. Вътре бе това, което наричаха торбата с барбито. Там спяха куклите, когато не се играеше с тях. Гейл започна да ги вади една по една.

Всички бяха добре облечени и с идеално сресани коси. Извади първата, известна като „Моята първа Барби“ и наречена така, защото бе подходяща за детските ръчички и можеше лесно да бъде обличана. „Разбира се“, помисли си Гейл, като заопипва жълтия костюм с панталони и безмълвно запресмята часовете, прекарани в обличане на тази добре развита миниатюрна фигура. Следващата бе една от двете Барбита Западнячки. (Майката на Джек бе купила втора, въпреки че Синди вече имаше една. „Тази бе единствената, с която разполагаха в магазина“, бе обяснила тя, можели да я подменят, ако пожелаят.) Но Синди обичаше втората си Западнячка не по-малко от първата и от всички останали, които Гейл разпръсна по пода. Втората Западнячка бе загубила единия си ботуш и Гейл порови в плика, докато не го откри и сложи на малкото пластмасово краче. Погледът ѝ започна бавно да се мести по сините очи на барбитата, усмихна се на барбито с ангелско лице, идеалните му скули блестяха от розовия руж, който Синди бе нанесла по тях. Гейл не можеше да си припомни имената на другите; Синди ги знаеше всичките. За нея те бяха личности, както децата за майката. Дори двете Западнячки, които бяха като близначки; Синди винаги ги разпознаваше.

— Хайде, играй.

— Добре. „Здравей, аз съм Барби от Запада“.

— Не.
— Не?
— Не това. Трябва да кажеш: „Имам по-хубава рокля от теб“.
— О, добре. „Имам по-хубава рокля от теб.“
— Не, нямаааш.
— Да, имааам.
— Не, нямаааш.
— Да... Синди, докога ще повтаряме това?
— Мамо!
— О, добре. Да, имааам.
— Ти си грозна.
— Не е хубаво да говориш така.
— Мамо, сгреси! — Когато Синди се разсърдеше, това се отразяваше най-вече върху долната част на лицето ѝ. — Трябва да кажеш: „Ти си грозна“.
— Не желая.
— Точно това трябва да кажеш.
— Кой го казва?
— Аз.
— Защо трябва да повтарям това, което ми наредиш? Защо да не мога да казвам това, което искам?
— Защото не може.
— Синди, ако трябва да играя с тези глупави барбита, то поне ме остави да говоря каквото искам.
Гейл осъзнаваше колко смешно звучи, но Синди се цупеше и по страните ѝ се стичаха сълзи.
— Не са глупави.
— Не са, права си. Разбира се, че си права. Не са глупави. — След това Синди се наместваше в скута ѝ, а Гейл целуваше детето по челото. — Аз съм глупава. Хайде, нека поиграем. — Бяха нужни няколко минути, за да придума Синди да възобновят играта. — А сега какво трябва да кажа?
Гейл изучаваше лицата на различните кукли, взимаше ги в ръце и ги оставяше в найлоновия плик от Блумингдейл. Стана и отиде до гардероба. Роклите на Синди висяха в спретнатата редица. Някои от тях трябваше да бъдат отпускани, други, купени наскоро, трябваше да бъдат поскъсявани, а трети просто бяха твърде малки. Синди растеше

бързо. Твърде бързо, често си бе мислила Гейл, спомен, от който я полазиха тръпки.

Ръцете ѝ се стрелнаха по малките рокли, търсейки пурпурното кадифе, макар да осъзнаваше, че то не е тук, че е още в полицията като веществено доказателство. Грабна роклите ѝ бързо и ги натрупа в зелената найлонова торба за боклук. За минути изпразни гардероба и чекмеджетата на скрина. Натрупа плюшените и други играчки върху роклите, нахвърля разни игри и мозайки, накрая сложи торбата с барбитата отгоре върху всичко останало. Завърза торбата и я остави по средата на стаята.

Втурна се в спалнята си, вдигна слушалката и набра номера на Армията на спасението. Съобщи им, че има няколко торби с дрехи, да, заекна тя, усещайки, че те не я разбират, защото плаче. Кога могат да дойдат да ги вземат? Не, следващата седмица е много късно... да, вдругиден е добре. Не, няма нищо. Ще се видят след два дни.

Гейл седна на леглото си и се затресе от мъка и гняв, ръцете ѝ трепереха. Усети тежестта на слушалката в ръката си и осъзна, че трябва да поговори с някого. Обади се в кабинета на Джек, но секретарката каза, че все още е в операционната. Искан ли да остави съобщение? Гейл отказа и се готвеше да остави слушалката, но без да се замисли набра друг номер и зачака.

— Ало? — дойде познатият глас.

— Нанси? — прошепна Гейл.

— Кой е?

— Гейл е — тихо промълви тя.

— Кой? Извинете, може ли да говорите по-високо?

— Обажда се Гейл — изрече тя по-високо, като прочисти гърлото си.

Настъпи миг тишина.

— Мили боже! Не ти познах гласа.

— Плаках — призна безпомощно Гейл и усети неудобството на Нанси.

— О, горкичката — възкликна Нанси. — Бих искала да ти помогна, но това проклето време... Снегът. Адски потиска всички. Само си представи — Сали Филд и Том Селек са в града да снимат филм и виж какво време им се падна. Искан да кажа, можеш ли да си представиш какви кадри ще отнесат от Ню Джърси в Калифорния?

Толкова се разстройвам, когато трябва да посрещнем знаменитости, а времето е лошо.

— Днес е рожденият ми ден — намеси се Гейл. — Ставам на четирийсет.

— О, боже, нищо чудно, че си депресирана, горката. Спомням си колко депресирана бях аз! Прекарах целия ден в леглото. Знаеш ли какво? — попита Нанси и Гейл осъзна, че Нанси по никакъв начин няма да я остави да стигне до същността на въпроса, който я тормозеше. Нанси бе егоистка и повърхностна, но не и глупава. Беше взела обмислено решение с какво може да се справя и с какво не. Гейл и истинската причина, поради която бе депресирана, бяха между нещата, с които не можеше да се справи. — Трябва да излезеш и да отидеш на фризьор. Това винаги ми оправя настроението. Открих прекрасен човек в салона на Тейлър. Казва се Малкъм. Прави чудеса. Защо не се обадиш? Кажи му, че днес е рожденият ти ден. Може би ще успее да те вмъкне за този следобед...

— Чистя къщата — започна Гейл, която вече гореше от нетърпение по-скоро да се отърве от този разговор.

— Чистиш? Сериозно ли? Гейл, кога ще се вразумиш и ще си вземеш домашна помощничка, за бога? Искаш ли да ти дам имената на няколко свестни момичета? Веднъж, когато Розалин се разболя и бях абсолютно отчаяна, някой ми даде името на едно прекрасно девойче. Чакай, ето го. Дафни. Не зная фамилното ѝ име. Няма значение. Беше чудесна. Ето телефонния ѝ номер. Имаш ли молив?

Гейл отвори чекмеджето на нощното шкафче, намери химикалка и прилежно записа номера, който ѝ продиктува Нанси.

— Обади ѝ се веднага. Чуваш ли? Не трябва да чистиш сама. Особено на рождения си ден. Слушай какво ще те посъветвам. Излез и си направи косата. Последния път, когато те видях, ми се стори, че имаш нужда от добро подстригване. Отиди на масаж. Знаеш ли колко е освежаващо? Господи, не мога да си представя в какво състояние щях да бъда без седмичния си масаж. Особено както напоследък ме боли гърбът. Виж, скъпа, сега наистина трябва да вървя. Има ли нещо друго? — плахо попита тя.

— Не. Не, благодаря ти. — Гейл върна химикалката и листа в чекмеджето и го затвори.

Линията прекъсна.

Гейл притискаше слушалката към гърдите си, докато не чу странен звук, показващ, че е държала слушалката твърде дълго. Подскочи уплашено и тя падна в краката ѝ. Наведе се внимателно и я вдигна. Шумът престана.

Помисли да се обади на Лаура, но се отказа. Лаура щеше да ѝ прости за всичко наговорено, щеше да се извини за собствените си грешки, щеше да се опита да повдигне духа ѝ, а после щеше да започне да настоява, че има нужда от професионална помощ. Не искаше да ѝ повдигат настроението.

Гейл бавно излезе от стаята и слезе по стълбите в кухнята. Следващият час прекара в почистване на кухненските шкафове.

Чиниите, купени от нея и Джек за сватбата им, все още заемаха по-голямата част от рафтовете. През последвалите години бяха счупили само една чиния, а две чинийки се бяха пукнали в миялната машина. Сега наблюдаваше как първо една голяма чиния падна на пода, сетне втора се разби на парчета в твърдите плочки. Докато изпразни шкафовете и ги почисти, изхвърли цяла купчина парчета в кофата за боклук, може би повече от шест чинии. Не знаеше да се смее ли, да плаче ли. Винаги бе харесвала тези чинии със зелен кант и червени и жълти цветя по средата, чела бе, че тези шарки вече не се произвеждат, значи бе невъзможно да бъдат възстановени. И Синди бе обичала тези чинии, „с веселите им цветове“, както ги наричаше.

Гейл коленичи и започна да събира счупения порцелан. Как щеше да обясни постъпката си? Когато се наведе да вземе едно парче, китката ѝ се притисна към друго, по-малко. То се заби в кожата ѝ. Потече кръв и Гейл с любопитство наблюдаваше как по ръката ѝ се стичаха капки кръв като малки кървави сълзи и капеха по дънките ѝ. Раната бе малка и кървенето скоро престана.

Гейл вдигна парчето порцелан във формата на полумесец. Приблужи го до китката си и го прокара напърно. „Не, това няма да свърши работа“, помисли си тя и смени посоката. Насочи го надълго по ръката си. Ако искаш да отидеш в болницата, трябва да срежеш напърно; ако искаш да умреш, режеш по дължина на самата вена. Тогава никой не може да спре кървенето.

Натисна парчето от счупената чиния върху ръката си, но откри, че не е достатъчно остро. Трябваше ѝ нож. В чекмеджето имаше няколко. Изправи се и хвърли последните парчета счупен порцелан в

кофата за боклук. Сетне отвори чекмеджето. Здраво стисна дървената дръжка на един от ножовете. Вдигна го и го задържа над ръката си, преценявайки дължината на вената.

Пресметна, че ще го направи бързо. За минути щеше да е мъртва, потънала в локва кръв. Натисна ножа към кожата си.

Телефонът иззвъня.

Смешна работа, помисли си Гейл и за малко да се разсмее.

Остави го да иззвъни три-четири пъти и накрая реши да отговори. Ако е Джек и не вдигне, той ще заподозре нещо лошо, ще се върне бързо у дома и ще я открие навреме, за да я откара в болницата. А може би е Коул, за да ѝ съобщи, че са заловили убиеца. Не може да позволи на убиеца на дъщеря си тази последна горчива ирония.

— Ало, скъпа, честит рожден ден — чу гласа на майка си.

Гейл се усмихна. Майка ѝ бдеше над нея, предпазваше я дори без да има представа за това, нещо, което Гейл се бе оказала неспособна да направи за собствената си дъщеричка.

Гейл изслуша пожеланията на майка си за дълги години живот, без да споменава, че целият ѝ живот е едно очакване на смъртта.

Когато разговорът свърши, постави ножа обратно в чекмеджето. Не му беше сега времето. Не и преди да приключи със започнатото, не и преди убиецът на Синди да си е получил възмездието.

Всичко по реда си, реши тя.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

Гейл седеше на леглото в стаята си на Амелия стрийт и гледаше в стената, когато на вратата се почука.

— Кой е? — сепна се тя. Живееше в стаята почти от две седмици и досега никой не бе чукал на вратата ѝ. — Кой е? — повтори, когато никой не отвърна. Помисли си, че сигурно е хазайката и се опита да си спомни дали си е платила наема. Отвори бавно вратата.

— Научих, че сте питали за мен — каза той, като небрежно влезе в стаята и затвори вратата зад себе си.

Гейл не каза нищо, гласът ѝ бе изчезнал.

— Казвам се Ник Роджърс — продължи той, наслаждавайки се на объркването ѝ. — Ако случайно сте забравили.

Носеше черна тениска и обикновени дънки. Светлокестенявата му коса бе подстригана по-късо от последния път, когато го видя. Иначе бе същият младеж, когото проследи до тази къща преди две седмици. Сега се намираше в стаята ѝ. Очите му открито я предизвикваха, гласът му я принуждаваше да говори.

Гейл огледа гладкото му лице. Едва ли бе на повече от двацет, очите му бяха яносини като тропическо море. Имаше прав и тесен нос, малка и плътна уста. При други обстоятелства и в по-различна обстановка би го определила като привлекателен. Сепна се от собствената си безпристрастност.

Очите ѝ се плъзнаха по тялото му. На ръст бе колкото Джек, около метър и седемдесет и пет, на тегло не повече от седемдесет килограма. Забеляза под избелелите му дънки носовете на черни кожени ботуши. „Как се получава така, че независимо колко са бедни, всички имат пари за кожени ботуши?“ — запита се тя.

— Пушите ли? — попита той, извади ръчно навита цигара от джоба на якето си и я запали. Силният сладникав пушек на марихуана изпълни стаята. Гейл поклати глава. — А би трябвало. Помага да забравим неприятностите. — Усмихна се, но не весело. — А вие

сигурно имате неприятности — добави някак ненужно. Подаде ѝ цигарата.

Гейл се окашля, опитвайки се да проговори.

— Не — успя накрая да изрече тихо тя.

„Толкова пъти ми се е искало да погребя скръбта дълбоко в себе си с алкохол или наркотици“ — помисли си, наблюдавайки момчето. Но повече от чаша вино на вечеря я правеше сънлива и несигурна, а и не харесваше вкуса на силния алкохол дотолкова, че да се напие хубаво. Най-вероятно само щеше да ѝ прилошее. Колкото до наркотиците, никога не бе развила някакъв интерес към тях, беше опитвала в колежа и веднъж с Марк, след което реши твърдо, че не са за нея. Обичаше да се контролира. „Контрол“ — помисли си тя, загледана в момчето.

— За какво си искала да ме видиш? — попита той почти приятно.

— Аз... — Очите на Гейл шареха притеснено от момчето към пода. Какво би трябвало да каже сега?

— Айрин ми каза, че си питала за мен. Нямаше ме известно време, щото си имах неприятности. Айрин ми каза, че някаква жена от втория етаж питала за мен по име.

— Реших, че си някой, когото познавам — отрони Гейл, учудена от силата на гласа си.

— Как така? — попита той. — Имаш ли нещо против да седна? — И без да изчака отговора ѝ той се изтегна на леглото, почти в същата поза, както Гейл преди малко.

— Видях те един ден на улицата. Помислих, че ми изглеждаш познат, че приличаш на някого, когото познавах, синът на една приятелка, който изчезна — продължи тя, гласът ѝ загуби сигурността си с лъжата. — Проследих те дотук, попитах хазайката за теб. Тя каза, че не те познава.

— Името на сина на приятелката ти Ник Роджърс ли е? — запита иронично той.

— Не — бързо изрече Гейл. — Разбира се, че не. Чух Айрин да те нарича така. Реших, че си казал друго име.

— И така се премести в същата къща и се навърташ наоколо, в очакване да се появи? — Гейл кимна леко. — Не е ли твърде много за син на приятелка? — Той се наклони напред и облегна лакти на

коленете си. Гейл продължи да мълчи, разбираше, че каквото и да каже, ще прозвучи фалшиво. — Освен ако не са ти платили да се навърташ наоколо.

— Да ми платят?

— Като на детектив или нещо подобно. Като някоя от Ангелите на Чарли. — Той замлъкна. — Като ченге. — Дръпна за последно от цигарата и я хвърли на пода, настъпи я с крак.

— Не съм детектив — каза Гейл. — Нито ченге.

— Но си пратила ченгетата след мен, нали? — по-скоро заяви той, улавяйки изписаното по лицето на Гейл учудване. — Ти си била — изрече той и стана от леглото. — Изпратила си ченгетата при мен. — Гейл осъзна, че пристъпва назад към вратата, а момчето се приближава. — Коя, по дяволите, си ти? Какво искаш от мен?

Гейл го наблюдаваше учудена. Значи полицията бе реагирала на телефонното ѝ обаждане; бяха изпратили някой да го разпита. И го бяха пуснали на свобода.

— Аз съм майка ѝ — тихо изрече Гейл.

— Майка ѝ? — запита той. — Какво означава това? Чия майка? Какви ги дрънкаш? Нека ти кажа нещо, по-добре е да се вразумиш бързо.

— Майката на Синди Уолтън — бавно изрече Гейл. — Малкото момиче, което си изнасилил и удушил.

На лицето на Ник Роджърс се изписа широка усмивка. Известно време не пророни нито дума.

— Малко момиче, което съм изнасилил и удушил — повтори накрая той. — Изразявай се по-определено — продължи той. — Те бяха толкова много.

— През април — уточни Гейл. Вцепенено. — В Ливингстън. В малък парк до училището „Рикър Хил“. Беше на шест години. Аз съм майка ѝ.

— Много интересно — закима Ник Роджърс. — Сега започвам да разбирам за какво са били всичките тези въпроси в полицията. — Той замълча. — Разкажи ми още нещо.

— Не зная какво искаш да чуеш.

— Подробности. Искam подробности.

— Знаеш ги.

— Опресни ми паметта.

Гейл го изглежда право в очите.

— Малкото ми момиче се е прибирило от училище. Ти си я причакал зад храстите в малкия парк до училището. Ти... — заплете се тя, после се съвзе. — Ти си я дръпнал зад храстите и си я изнасилвал. После си я убил. — Гейл усети как сълзи се стичат по лицето ѝ.

Младежът се усмихна още по-широко.

— Не съм много добро момче, нали?

Гейл улови презрението в погледа му, видя как тези очи дебнат дъщеричката ѝ, докато детето върви полека по улицата, забеляза го приклекнал зад храстите, чакащ удобния за нападение момент. Неочаквано тя се нахвърли върху момчето, ноктите ѝ се забиха под очите му, разкъсвайки кожата по страните му.

— Ти, бясна кучко! — изпищя той, отскубна ръцете ѝ и ги изви зад гърба ѝ, обхвана кръста ѝ, захвърли я на леглото и затисна краката и ръцете ѝ със своите.

Гейл се изненада от силата му. Не бе много по-едър от нея, само няколко сантиметра по-висок и вероятно с десетина кила по-тежък и все пак се бе справил толкова лесно. Колко ли усилия са му били нужни за едно дете?

— Какво, по дяволите, те кара да мислиш, че съм аз? — викна той. — Защо си изпратила ченгетата при мен? Не разбираш ли, че и без това си имам достатъчно неприятности? Бил съм в затвора, лейди! Да не мислиш, че пак ми се ходи там?

— Ти си убил момиченцето ми!

— Никого не съм убивал! Можеш да насъскаш по мен всички полицаи или да ме преследваш, докато и двамата не остареем дотолкова, че да не можем да ходим, но никога няма да успееш да ми припишеш това изнасилване!

— Ти каза, че си го направил — изплака Гейл. — Ти го каза. Ти си призна.

— Какво говориш, по дяволите? — Той все повече се ядосваше. Ръцете му върху китките ѝ я притискаха все по силно към матрака.

— Точно сега, в тази стая, ти призна...

Гейл го гледаше в очите.

— Пошегувах се — изсъска той презрително. — Искях да ти отмъстя заради полицията. Не съм признавал нищо...

Неочаквано се дръпна, седна на пода и взе да търси под леглото.

— Няма да ми припишеш това убийство! — Скочи на крака и заопипва стените, обърна масата и заоглежда ъглите ѝ.

— Какво правиш? — извика Гейл.

Изведнъж той съвсем побесня, яростно започна да крачи напред-назад, неспособен да застане на едно място.

— Заради това — изкрещя той и хвърли към нея нещо като напръстник, което я удари по бузата.

— Какво е това? — Усещаше как с всеки изминал миг истерията ѝ се засилва.

— Не ми пробутвай тези глупости, госпожо Невинност! Мога да познавам подслушвателите.

— Подслушвател ли? За какво говориш?

— Кучка, няма да успееш да ми припишеш убийство на дете! Разбираш ли!

Гейл скочи от леглото и се втурна към вратата. Той незабавно я улови.

— Не! — изпищя тя, с надежда някой да я чуе, напипа отчаяно топката на бравата и успя да я завърти.

Неочаквано пред нея се оказа niskият мъж със сплъстените къдрици и първата мисъл на Гейл бе, че това е краят на живота ѝ. Права е била; той я следи. Двамата мъже са свързани по някакъв начин.

— Полиция! — изпищя инстинктивно, когато мъжът с тъмните къдрици я хвана за ръката.

Ник Роджърс ги блъсна грубо и избяга през вратата. Чу стъпките му по стълбите.

Тъмнокосият я поведе навътре в стаята.

— Полиция — прошепна тя, когато той седна на неоправеното ѝ легло. Изведнъж проумя кой всъщност беше той.

— От колко време ме следите? — попита тя лейтенант Коул след по-малко от час. Седяха на леглото ѝ в стаята на Амелия стрийт.

— Откакто започна всичко — отговори той. — О, не веднага. Трябваше ни известно време да схванем какво се опитваш да направиш. Заподозрях нещо, след като постоянно те нямаше вкъщи.

Говореше толкова уклончиво с мен, че реших да те проследя, да видя къде се губиш.

— Защо не се опита да ме спреш?

— Живеем в свободна страна — каза той. — Не мога да те спра да ходиш с колата си до Нюарк. Но реших да те държа под око. Така че с Питър те следяхме.

— Ти ли си сложил подслушвателя в стаята ми?

— Във всичките стаи, които наемаше — уточни той.

— Ами Ник Роджърс?

— Проверихме го веднага, щом ни позвъни.

— Разбрал си, че съм аз?

— Да, досетих се.

— И?

— Той твърди, че не знае нищо за дъщеря ти. Казва, че през април и май е бил в Калифорния. Още нямаме потвърждение за верността на думите му, но нямаме и никакви доказателства, които да го свържат с убийството на дъщеря ти. Сдобихме се с разрешително за обиск и претърсихме стаята му. Нямаше нищо. Отпечатъкът от подметките му е по-малък от отпечатъка на местопрестъплението.

— Но той има досие. Каза ми, че е бил в затвора.

— За обир на местната бакалия, когато бил петнайсетгодишен, за което е бил в изправителен дом, а не в затвора. Може да е отрепка, но не смятам, че той е убил дъщеря ти. — Гейл отпусна рамене, когато лейтенант Коул ги обвини с ръка. Скри лице в якето му и усети пистолета под мишницата му. — Върви си у дома, Гейл. Остави полицейската работа на нас. Не усложнявай нещата.

— Моля те, не казвай на Джек — прошепна тя.

— Той вече знае. — Гейл се отдръпна, очите ѝ затърсиха очите на лейтенанта. — Обадох му се веднага щом разбрах какво става тук. Реших, че съм длъжен да му кажа. Чака те у дома. Сега ще те откарам.

— Аз съм с кола — каза Гейл с глас, който сякаш идваше от много далеч.

— Дай ми ключовете — отвърна Коул. — Един от хората ми ще върне колата ти у дома.

Гейл се подчини, подаде ключовете и последва лейтенанта.

Хвърли последен поглед към празната стая.

Лейтенант Коул бе до нея и прочете мислите ѝ.

— Кажи сбогом, Гейл — рече той.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

Джек я очакваше. Не каза нищо, докато колата на лейтенант Коул не потегли и Гейл не затвори входната врата. Изглежда я как бавно отиде в дневната и се отпусна на канапето, без да съблече палтото си.

Гейл чу как Джек я последва, знаеше, че я наблюдава. Очакваше въпросите му. Дължеше му обяснение, но бе неспособна да намери точните думи.

„Всичко приключи“, помисли си тя. Издирването ѝ приключи. Провали се за втори път. Беше нарушила още едно обещание.

— Гейл... — започна Джек, гласът му заглъхна.

— Един полицай ще върне колата ми — безжизнено изрече тя.

— Не ме е грижа за проклетата кола! — нетърпеливо отвърна Джек и незабавно се извини. — Съжалявам. Обещах си да не губя самообладание.

— Имаш право да реагираш остро — облекчено се съгласи тя. Явно той също не можеше да спазва обещанията си.

— Каква полза от това да се нервирам? — уморено отрони Джек и се отпусна до нея. — Ще ми кажеш ли какво става?

— Мислех, че лейтенант Коул вече ти е разказал всичко.

— Каза ми, че си наела стая в Нюарк и че е много вероятно да прибавиш още няколко счупени ребра към списъка си, че ще те доведе у дома и ме моли да съм тук, когато пристигнеш.

— Къде е Дженифър? — неочаквано попита Гейл.

— Изпратих я при Марк и Джули.

— Добре.

— Кажи ми какво става, по дяволите — притисна я Джек.

Гейл погледна право в очите на съпруга си, видя изписаната по лицето му болка и отмести поглед.

— Искях да ти кажа — започна тя.

— Защо не го направи?

— Защото... защото се страхувах, че ще се опиташ да ме спреш.

— Да те спра от какво? Кажи ми, Гейл. Ще се опитам да те разбера.

Историята започна да се излива от устата на Гейл. Видя как изражението на Джек се променя от любопитство през тревога до пълен ужас, когато стигна до подробностите.

— Знаех, че трябва да го направя, Джек — започна тя. — Знаех го от първия ден в болницата, когато задавах въпроси за Марк и Еди. Знаех, че Марк и Еди не биха убили Синди и бях сигурна, че полицията никога няма да открие убиеца; реших, че трябва да им дам възможност и го направих — шейсет дни, Джек, дадох им шейсет дни да открият убиеца. Но, естествено, те не успяха и детето ми мина за тях един вид на заден план. То не е тяхно дете. А си имат толкова други убийства за разкриване. Междувременно те мислеха все по-малко за убиеца на Синди и някой друг трябваше да се опита да го открие. И тъй, започнах да чета за сексуални убийци и да търся във вестниците подробности за убийства в нашия район. Установих къде около Ливингстън се извършват най-много престъпления и започнах да ходя там. Най-вече в Нюарк и Ийст Ориндж. Карах по магистралата след онези убийства, защото описанието на заподозрения до известна степен съвпадаше с описанието на убиеца на Синди. Мислех, че ще успея да го предизвикам някак си. Но полицаите ме спряха, накараха ме да се върна.

Гейл пренебрегна внезапния изблик на страх в очите на съпруга си и продължи, надявайки се Джек да не се опита да я прекъсне:

— След като намериха убита онази жена Макинес, разбрах, че трябва да направя повече, да се хвърля във водовъртежа на събитията. Започнах да наемам стаи, да следя мъже, които ми се струваха подозрителни. Заподозрях един младеж с късо подстригана коса, под леглото му бяха скрити купчина порнографски списания. — Гейл забеляза въпросителния поглед на Джек. — Зная за тези списания, защото претърсих стаята му. Отворих ключалката с кредитната си карта. Но той явно е разбрал, защото, когато се върнах на следващия ден, беше изчезнал. Не го видях повече, може да е бил той... — Тя млъкна.

— Гейл...

— Както и да е, продължавах да търся. Един ден колата не искаше да запали — каза тя, припомняйки си — и тръгнах на автостоп,

помислих си, че може би убиецът на Синди ще спре да ме вземе, но не стана така. Попаднах на едно хлапе, добро момче, което наистина се притесняваше за мен, а после на онзи отвратителен мъж, който искаше... Както и да е, нищо не се случи.

— Гейл...

— Отидох в парка на празника на Все светии. Помислих, че може би той ще се крие там. Е, знаеш какво стана. Може да е бил той; никога няма да разберем. Не успях да видя лицето му. — Почувства нетърпението на Джек, разбра, че ще я прекъсне и заговори задъхано: — Продължавах да се навъртам там. Усетих, че някакъв мъж ме следи. Не смятах, че е убиецът на Синди. Не отговаряше на описанието, но после реших, че описанието може и да не е вярно. Искан да кажа, защо ще ме следи? И тогава го видях, онова момче, което отговаряше на описанието. Дори носеше жълто яке. Наех стая в същата къща. Даже се обадох в полицията, но нищо не се случи. И тогава неочаквано той дойде в стаята ми, попитах го дали е убил Синди и той отвърна, че не помни, бил убил толкова много, в следващия момент го нападнах и се сбихме, а после той хвърли нещо по мен и каза, че е подслушвател, че съм от полицията и че няма да успея да му припиша убийство. Опитвах се да избягам и когато отворих вратата, там стоеше другият мъж, който ме следеше — оказа се от полицията. Те сложили подслушвателните устройства. Казаха, че надали този младеж е убил Синди, отпечатъкът от подметката му бил по-малък...

— Гейл, престани...

— Не знаем много за убиеца на Синди, но все пак има някои неща. Знаем, че е млад, с тъмноруса коса, слаб, среден на ръст и носи обувки номер десет и половина...

— Гейл... за бога — избухна Джек, който не можеше да мълчи повече, — какво, по дяволите, ми разказваш? — Стана и започна да крачи из стаята.

— Че се опитвах да открия убиеца на Синди! — викна тя. Не можеше ли да разбере?

— Гейл, изслушай ме. Искан да отидеш на психиатър.

— Защо? — подигра се Гейл. — Той ще може ли да ми каже кой е убил Синди?

— Не те моля да отидеш на психиатър, Гейл. Настоявам.

— Не е необходимо. Точно затова не ти казах какво правя. Не ми е нужен психиатър. Не съм луда!

— Не смяташ, че да шофираш сама по магистралата, където някакъв смахнат убива хора, да преследваш мъже, да влизаш по стаите... и какво още?... Да, да стопираш коли, да се разхождаш в парковете след полунощ и да направиш да те оберат...

— Не съм планирала да ме оберат!

— Така е, права си — викна Джек. — Мисля, че не си планирала да те оберат. Планирала си да те убият!

— Какви ги говориш?

— Чуй се само, Гейл. Не чу ли нещата, които току-що ми разказа? Какви ги говоря ли? Говоря за една жена, която многократно се излага на риск, която се мести от една опърпана стая в друга, от една опасна ситуация в друга и чака да я открият, умолява да я открият. Говоря за това, че ти не търсиш убиеца. По дяволите, Гейл! Ти търсиш някой да убие теб!

Гейл се облегна на канапето, чувстваше се съвсем изтощена. Нямахме смисъл да спори повече. Нямахме какво друго да каже.

Джек имаше право.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА

— Как се чувствате тук?

— Как мислите, че се чувствам?

Мъжът зад голямото бюро се усмихна и записа нещо в бележника си.

— Крадете ми методиката — каза ѝ той и зачака тя да се усмихне.

Гейл го наблюдаваше с непоколебима сериозност.

Доктор Маноф бе млад. (Всички са млади, реши Гейл. Явно всички са по-млади от нея.) Докторът имаше тъмна коса от двете страни на главата, но по средата бе напълно плешив и не правеше опит да го скрие. Харесваше ѝ заради това. Харесваше ѝ също, че не носи бяла престилка или изобщо сако. Всъщност бе забележително небрежен за лекар с ризата си на розови карета и синя вратовръзка, разхлабена на врата. Розовата риза сигурно бе предназначена да показва липсата на загриженост към външния вид, увереността му в собствената мъжественост. Не бе сигурна какво изразява синята вратовръзка, защо не бе затегната правилно. Дали не се опитваше да ѝ покаже, че е обикновен човек? И все пак ѝ се искаше да бе облякъл бялата престилка. Нямахше да е толкова объркващо.

— За какво мислите? — попита той.

— За детството си — излъга тя.

— Вашето детство? — Той заинтригувано се наклони напред.

— Майка ми беше луда.

— Искате ли да ми разкажете за нея.

— Не особено.

— В какъв смисъл бе луда?

Гейл сви рамене. Беше забавно. И много лесно. Нищо чудно, че лудите се разхождаха спокойно по улиците.

— Разкажете ми за майка си — повтори доктор Маноф.

— Обичаше да е майка.

— Това ли я правеше луда?

— В днешния свят, да. Не осъзнаваше, че децата наистина могат да я подлудят, че щеше да е много по-добре, ако работи. Децата са досадни и създават само неприятности.

— Повечето жени от поколението на майка ви са стояли у дома и са се грижели за домакинството и децата, нали? — Погледът му привлече Гейл. — За кого всъщност говорим, Гейл? — попита доктор Маноф.

„Значи не е чак толкова лесно“, помисли си тя, беше подценила добрия чичо доктор. Трябваше да внимава. Гейл сведе поглед към скута си.

— На колко години сте, доктор Маноф? — попита тя.

— На трийсет и пет — отвърна той.

— Аз съм на четирийсет. — Замълча. Всеки изчакваше другия да заговори. — Би трябвало да отвърнете: „Наистина ли? Никак не ви личат!“.

— Как се чувствате на четирийсет? — попита вместо това той.

Гейл сви рамене.

— Възрастта никога не е била от значение за мен.

— Вие повдигнахте този въпрос.

— Просто за да кажа нещо. Нали от мен се очаква да казвам разни неща?

— Ако желаете.

— Не желая. Изобщо не искам да съм тук.

— А защо сте тук?

— Защото Джек настоя.

— Направили сте го заради Джек?

— Сметнах, че след случилото се в Нюарк нямам друг избор. Реших, че ако се съглася да се срещна с вас, той може би ще ме остави на спокойствие за известно време.

— Искате да ви оставят на спокойствие?

— Точно това искам.

Настъпи тишина.

— Не мога да ви помогна, ако не ми позволите — каза доктор Маноф, когато стана ясно, че тя няма намерение да продължи.

— Няма да ви позволя — заяви Гейл.

— Защо?

— Защото не искам да ми се помага. Искам да умра.

Видя как докторът се намръщи.

— Имам двама сина — тихо изрече той. — Единият е на пет, другият — почти на три години. Понякога имам кошмари, че им се случва нещо. Не мога да си представя нищо по-лошо. Не мога да си представя родители, които биха могли... — Той преглътна и Гейл усети искрените чувства, които се криеха зад думите му. — Научени сме да приемаме всякакви загуби. Приятели си отиват, родители умират, цели народи изчезват. Но нищо на земята, убеден съм, не може да ни подготви за смъртта на едно дете. Особено по начина, по който е умряла вашата дъщеря... не бих могъл да обхвана дълбините на мъката ви. Няма да се опитвам да ви заблуждавам. Вярвам, че искате да умрете. Мисля, че и аз бих се чувствал по същия начин.

— Тогава как смятате да ми помогнете? — попита Гейл, благодарна за откровеността му.

— Като ви изслушам — просто изрече той.

Гейл потърси очите му.

— Какво трябва да кажа? — зачуди се тя. — Преминах през всички описани състояния. Бях разгневена; бях невярваща; пазарих се с Бога; отричах случилото се; по дяволите, дори го приех. И все пак искам да умра — въздъхна тя. — Оценявам усилията ви, доктор Маноф. Благодарна съм, че сте тук да изслушвате хората, които искат да говорят, които имат нужда да говорят. Но аз не съм от тях. Нямам какво да кажа. — Гейл се огледа, искаше ѝ се разговорът да приключи и да си тръгне. — Един-единствен път от осем месеца насам почувствах искрица живот в себе си и това бе, когато се опитах да се самоубия! Вие можете да си седите тук и да ми разказвате колко съм нужна на съпруга и дъщеря ми. И аз мога да кажа същото — обичам ги, но това не ми помага. Не променя начина, по който се чувствам. Бях щастлива, доктор Маноф. Ако ми покажете полупразна чаша с вода, щях да ви отговоря, че е полупълна. Наистина вярвах, че всеки ден е първият от живота ми.

— И аз някога имах коса — внимателно изрече Маноф и Гейл усети, че се разсмива, сетне се разплака. Бързо изтри сълзите си.

— Имах приятелка — отново започна тя и изтри последната сълза под окото си, — съпругът ѝ я изостави преди няколко години. Остави я заради жената, която му правеше маникюра. Както и да е, когато той си тръгвал, казал на приятелката ми, на бившата ми

приятелка, ъ-ъ-ъ, тя всъщност никога не ми е била истинска приятелка, просто се познавахме. И така, когато си тръгвал, мъжът ѝ казал, че е уморен от всички караници. Не искал повече кавги. — Гейл се усмихна на доктор Маноф. — Знаете ли какво му отвърнала тази моя позната? — Доктор Маноф я гледаше очакващо. — Казала му: „Не искаш повече кавги? Тогава умри“. Това му казала. Кое то вероятно е най-дълбоката мисъл в живота ѝ. Не го бях осъзнала досега. — Гейл поклати глава. — Не зная защо ви разказах тази история.

— Значи не искате повече кавги — отвърна простиичко той.

Гейл отмахна невидим косъм от челото си.

— Мисля, че не искам — въздъхна дълбоко. — Уморена съм, доктор Маноф. И не искам нищо, което би ме накарало да се почувствам по-добре. В живота има прекалено много кавги. Искам да умра.

— А защо не сте умрели досега?

Гейл се почувства зашеметена от въпроса му. Усети как сърцето ѝ започна да бие лудо.

— Не зная — отвърна накрая тя. — Предполагам, че само с желание не се постига много. — Поклати глава. — Сигурно ми липсва смелост. — Припомни си подобен разговор, който бе водила с майка си преди много месеци. — Нямам пистолет — добави тихо тя, като се сети какво още ѝ бе казала.

— Има и други начини — продължи доктор Маноф и Гейл осъзна, че той не ѝ разяснява различните начини за самоубийство, а се опитва да я принуди да признае, че въпреки тези алтернативи тя е избрала живота.

— Както казах, липсва ми смелост. — Гейл поклати глава и замълча. — Освен това, Джек вече ви е разказал, че се опитвах да накарам някой друг да свърши мръсната работа вместо мен.

— И все пак в парка, когато са ви ограбили, сте оказали съпротива: когато са ви притиснали в стаята, сте викали полицията.

— Бях уплашена. Нямах време да мисля. Просто реагирах.

— Инстинктивно сте се съпротивлявали.

— Да. Инстинктът е прекрасно нещо — отбеляза тя със сарказъм.

— Инстинктът за оцеляване е силен у всички нас.

Гейл не отвърна.

— Искам просто да кажа...

— Зная какво ще ми кажете — прекъсна го Гейл. — Че някаква частица от мен не иска да умра, защото иначе съм щяла да глътна цяло шише с хапчета или да си прережа вените. И може би сте прав. Не зная. — Отново сведе поглед към коленете си. — И всъщност не ме интересува.

Изправи се. Що се отнасяше до нея, разговорът бе приключил.

— А ако заловят убиеца на дъщеря ви?

— Няма да го заловят.

— Ами ако все пак го заловят?

— Ако го заловят, ще го напляскат по ръчичките и ще му кажат да не прави повече така, а сетне ще го пуснат да си върви.

— Нямате никаква вяра в съдебната система — забеляза той, без да възразява на оценката ѝ.

— Хората имат права, нали? — напомни му Гейл.

— А ние, останалите? Какво става с нашите права?

— Не знаете ли? — запита Гейл. — Нямате никакви права, докато не убиете някого.

След това, изглежда, нямаше какво повече да си кажат и Гейл мълчаливо излезе от кабинета.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА

Гейл се надяваше Коледа да премине без много шум. „Коледа е за децата“, възрази тя плахо, но Джек настояваше да имат елха и Гейл нямаше сърце и сили да спори с него.

— Би ли отворила това сега? — попита Джек, поднасяйки ѝ голяма кутия в спалнята, където Гейл по нощница разресваше косата си, седнала на леглото.

— Коледа е утре — напомни му тя.

— Много семейства отварят подаръците си на Бъдни вечер — настоя той и постави кутията в скута ѝ.

— Добре — съгласи се Гейл и дръпна червената панделка. Развърза я и след секунда кутията бе отворена. — О, Джек, прекрасно е — възкликна тя, като извади черното палто от норки.

— Помислих си, че може би имаш нужда от ново палто — усмихна се срамежливо той.

— Не съм ти купила нищо подобно...

— Не съм и очаквал.

— Не мога да го приема. Много е скъпо. Не заслужавам...

— Обичам те, Гейл — каза той и седна до нея. — Облечи го.

— Сега? По нощница?

— Винаги съм харесвал норки с трико — засмя се той и Гейл осъзна, че се смее заедно с него. Скочи и се загърна в скъпата тъмна кожа.

— Как изглеждам? — попита тя, въртейки се наоколо все така засмяна.

— Прекрасно — заяви Дженифър от прага. — Мога ли да вляза или това е частно тържество?

Гейл протегна ръце към дъщеря си.

— Аз също имам нещо за теб — рече Дженифър и внимателно ѝ поднесе малко пакетче.

— Искаш да го отворя сега? — Дженифър кимна. — Добре. — Гейл седна на леглото, а черното палто от норки се разстла около нея

по бялата покривка. Разтвори сребристата опаковка и извади златно синджирче, на което висеше една перла, обградена с диаманти. Гейл се обърна към дъщеря си, неспособна да проговори. — Не мога да го приема — успя да изрече накрая.

— Не ти ли харесва?

— Как бих могла да не го харесам? Прекрасно е. Но не мога да ти позволя да харчиш парите си за мен. Толкова е скъпо...

— Няма нищо. Татко ми помогна — бързо заяви Дженифър.

— Татко ли? — попита изненадано Гейл, като си припомни, че Марк проявяваше щедрост единствено когато се чувстваше виновен.

— Искях да ти подаря нещо специално и татко се съгласи. Реши, че трябва да го имаш. — Дженифър погледна към Джек. — Харесва ли ти?

— Мисля, че е прекрасно. На майка ти сигурно ще изглежда още по-красиво. Ето, нека ти помогна.

Той плъзна колието по врата на Гейл и го закопча.

Гейл отиде до огледалото и се вгледа в жената с бяла трикотажна нощница, черно палто от норки и златно колие. Чувстваше се не по-малко нереална, отколкото изглеждаше.

— И какво сега, облечена съм като принцеса, а няма къде да отида — усмихна се тя, а Джек и Дженифър я прегърнаха.

— Честита Коледа — каза някой.

— Ще правите ли нещо по Нова година? — попита Дженифър след известна пауза и несъзнателно наруши очарованието на мига.

— Нямам намерение — отвърна Гейл.

— Ще вечеряме с Каръл в Ню Йорк — каза едновременно с нея Джек.

— Така ли?

— Говорих с нея вчера. Има нов приятел и иска да ни запознае с него. Помислих си, че може да вечеряме с тях и да преспим в „Плаца“.

— Ами Дженифър?

— Всичко е наред. С Еди ще ходим на парти. Мога да спя при татко.

— Не зная — поколеба се Гейл. — Може Марк и Джули да си имат други планове. Може да излизат...

— Няма — бързо отвърна Дженифър. — Джули напоследък не се чувства много добре.

— Така ли? Но ако е болна, то последното, което би искала, е...
— Не е болна. Бременна е — заяви Дженифър.
— Какво? — възкликна Гейл, въпреки че чу добре.
— Джули е бременна — повтори Дженифър.
— Кога ще ражда? — попита Гейл и докосна колието на врата си.
— Най-рано през август. Тя току-що е разбрала, че е бременна.
Гейл остави палтото от норки да се свлече от раменете ѝ.
— Нямах представа, че са искали дете.
— Не смятам, че са искали — съгласи се Дженифър. — Поне доскоро.

Гейл затърси закопчалката на колието.

— Добре, не забравяй да им предадеш поздравленията ми — каза тя. — И благодари на татко си от мен... за помощта да купиш колието. Много благородно от негова страна.

— Искаше да го носиш — обясни Дженифър.

— Честита Коледа — обади се някой.

— Е, какво мислиш за него? — попита Каръл.

— Смятам, че прилича на татко — заяви Гейл.

Стояха в кухнята на мъничкия ѝ апартамент. Бяха завършили с основното ястие и приготвиха кафето.

— Шегуваш ли се? Татко! Сериозно ли говориш?

— Не смяташ ли?

— Смятам, че прилича на Джек Никълсън.

— Джек Никълсън прилича малко на татко.

— Не съм забелязала.

— Татко си изглежда много добре — подсмивайки се напомни Гейл на сестра си. Кикотеше се през по-голямата част от вечерта, искрено се забавляваше, изненадана, че е успяла да потисне неприятните спомени.

— Видя ли каква стана тя? — попита я Каръл. — Сега преобразяването е пълно. С всеки изминал ден все повече заприличвам на мама. Знаеш ли, дори започнах да размествам мебелите, нали разбираш, както тя прави постоянно? А сега ти ми разправяш, че мъжът, с когото излизам, прилича на баща ни! Това вече е твърде много!

— Какво пък толкова — пошегува се Гейл, — нали става дума само за две години.

Настъпи миг мълчание, през който двете сестри си размениха сърдечни погледи.

— Изглеждаш много по-добре — отбеляза Каръл.

— Наистина ли? — попита Гейл, пообъркана, без да разбира защо.

В полунощ вдигнаха тост. Гейл рязко остави чашата си и стана, преди Джек да успее да я целуне.

— Какво има? — попита той.

— Мисля, че е по-добре да тръгваме.

— Да тръгвате ли? — възкликна Каръл. — Още е рано. Добре ли си?

— Искам да тръгваме — повтори Гейл, без да даде никакви обяснения.

— Уморена е — каза Джек вместо нея. — Ще се върнем в хотела.

— Не искам да се връщам в хотела — отсече Гейл непреклонно.

— Искам да си вървим у дома. В Ливингстън.

— Тази вечер? Гейл, можем да си тръгнем рано сутринта.

— Сега е рано сутринта — напомни му тя.

— Но какво се е случило? — попита Каръл объркана. Приятелят ѝ тихо седеше на канапето и наблюдаваше държанието им едновременно с интерес и смущение. — Преди минута се смеехме и забавлявахме.

— Точно така — извика Гейл, като се обърна с болка към празната стая. — Нямам право да се радвам, да се веселя. Не можеш ли да разбереш? Да забравя, да се веселя, изведнъж да започна да се наслаждавам на живота, дори дребните неща са предателство към Синди! Как си позволих да се наслаждавам на каквото и да било, след като шестгодишната ми дъщеря бе убита? Как?

Въпросът увисна без отговор, а Джек помогна на Гейл да облече новото си кожено палто. Въпросът продължаваше да се носи във въздуха, когато се връщаха с колата към къщи.

След по-малко от час спряха пред Тарлтън Драйв 1042.

— Това не е ли колата на Еди? — попита Гейл, сочейки към паркирания пред тях син „Транс Ам“.

— Може би Дженифър се е върнала да си вземе някои неща — неубедително предположи Джек.

— Тогава защо къщата е тъмна? — Постепенно Гейл започна да се вълнува.

— Успокой се, Гейл — смърри я Джек. — Може и да не е колата на Еди.

— Неговата е — каза уверено Гейл. — И искам да зная какво прави тук.

Гейл изскочи от колата преди Джек да успее да я спре.

— Гейл, почакай, чуваш ли? Не прави нищо, за което можеш да съжалиш. Успокой се. Господи, ще ме почакаш ли!

Но Гейл стигна до вратата преди Джек да излезе от колата и влезе в къщата преди Джек да успее да я настигне.

Двамата бяха седнали на канапето и отначало Гейл не ги забеляза. Несъмнено не чуваха и не виждаха нищо, напълно погълнати един от друг. Гейл бе минала по коридора, без да светне лампите и без да затвори вратата. Насочи се право към всекидневната, дочула тихите стонове, носещи се оттам. И тогава ги видя.

Ръцете му я прегръщаха в тъмнината. Ръцете на дъщеря й прегръщаха врата му, а устните им се бяха слели в истинска младежка страст.

Гейл отиде до ъгъла и светна настолната лампа.

Моментално се разделиха. Ръката на Дженифър се спусна надолу към полата. Еди също прибра ръцете си. Лицата им изглеждаха натъртени и почервенели.

— Мамо — извика Дженифър, като скочи на крака и си приглади дрехите. — Какво правиш тук?

— Колко смешно, точно се канех да те попитам същото. — Очите на Гейл бяха насочени към Еди, който се опитваше да скрие с ръце ерекцията си.

— Честита Нова година — каза саркастично Гейл.

— Мамо, моля те... Не правехме нищо лошо — заплака Дженифър.

— Видях точно какво правехте!

— Аз съм виновен, госпожо Уолтън — намеси се Еди. — Убедих Дженифър да си тръгнем от партито по-рано.

— Ти ли я убеди да ме излъже? — подхвърли Гейл.

— Не съм лъгала. Наистина отидохме на партито. Щях да отида да спя при Марк — каза умоляващо Дженифър.

— След като свършиш със спането тук, нали?

— Гейл, успокой се — обади се предупредително Джек от прага.

— Не правехме нищо! — изплака Дженифър и се доближи до втория си баща. — Не смятахме да отидем толкова далеч! Кълна се!

— По-добре си тръгвай, Еди — каза Гейл на нещастното момче.

— Не! — запротестира Дженифър.

— Няма нищо — рече Еди. — Майка ти е права. Ще говорим сутринта. — Той тръгна към коридора.

— Не смятам, че това е добра идея — заяви Гейл натъртено. — Не искам да говориш с дъщеря ми утре. Или когато и да било.

— Гейл...

— Мамо! Какво правиш?

Гейл се обърна към дъщеря си с такава ярост, че разтърси стаята.

— Как можа? Нямах ли мозък? Толкова ли е далече април, че да забравиш? Трябва ли да ти напомням?

— Мамо, моля те, престани.

— Ти имаше сестричка. Помниш ли я?

— Гейл... спри!

— Госпожо Уолтън — намеси се Еди, — моля ви, недейте...

— Млъкни! — викна Гейл и отново насочи вниманието си към дъщеря си.

— Името ѝ бе Синди и беше само на шест години. Някакъв мъж я изнасили и удуши. А ти позволяваш да те опипват.

— Госпожо Уолтън...

— Кой знае? — продължи Гейл, припомнила си, че Еди не бе успял да докаже алибито си пред полицията. — Може би дори е същият този мъж. — Моментално съжали за думите си. Видя болката по лицето на Еди, ужаса в очите на дъщеря си, видя как посърна Джек и разбра, че е отишла твърде далеч. Какво направи? Разбира се, че Еди няма нищо общо със смъртта на дъщеря ѝ. Знаеше го. Сведе поглед от лицето на момчето към треперещите му ръце.

— Върви си, Еди — чу тихия глас на Джек.

Секунди по-късно вратата се затвори.

Никой в стаята не помръдна, енергията им бе изцедена. Бяха като три безжизнени статуи, помисли си Гейл, вдигайки поглед към дъщеря си.

— Сигурно ме мразиш — каза Гейл, отвратена от избухването си.

— Не — отвърна ѝ Дженифър. — Никога не бих те намразила.

— Не исках да кажа всички тези неща. Просто сами изскочиха от устата ми. Като те видях с Еди по този начин... Загубих контрол.

— Зная, разбирам.

Гейл нетърпеливо търсеше погледа на дъщеря си.

— Наистина ли?

Дженифър кимна безмълвно.

— Сега искам да си легна.

— Разбира се.

— Ще се обадя на татко и ще му кажа, че няма да отида у тях.

Гейл кимна.

— Обичам те — прошепна тя, но Дженифър вече бе излязла от стаята.

ГЛАВА ТРИЙСЕТА

На следващата сутрин Дженифър слезе от спалнята си чак към обед. Гейл не се учуди; ясно ѝ беше, че Дженифър не е спала много, ако изобщо бе спала. Също като тях двамата с Джек.

През нощта на няколко пъти бе чула Дженифър да ходи до банята да пие вода, да крачи напред-назад. Искаше ѝ се да отиде при нея и отново да ѝ обясни, но знаеше, че няма смисъл. Беше реагирала прекалено остро. Най-обикновено младежко опипване, повтаряше си тя, докато не потъна накрая в сън.

Джек стана рано сутринта и заяви, че има нужда от разходка на чист въздух. Беше страшно разстроен от сцената, въпреки че не каза нищо. Всичко вече бе казано. Когато Гейл излезе от банята и слезе в кухнята, него все още го нямаше.

Разположи се до кухненската маса с последния брой на „Сънди Таймс“ и зачете някаква история за жена, хвърлена в затвора, защото отказала да даде показания от страх за живота си — трябвало да свидетелства срещу двамата мъже, обвинени в изнасилването ѝ. Тях ги освободили. В друга статия пишеше за убиец, подлежащ на условно освобождение за добро държание след излежаване на седем години от доживотната си присъда, но под натиска на обществеността съдът го оставил в затвора. Обаче апелативният съд постановил, че общественият протест не е причина да се откаже условно освобождаване на някого и имаше шанс убиецът да излезе на свобода. Според един служител от затвора този човек, убил малолетно момче, изнасилал три жени и извършил десетина по-дребни престъпления, не бил склонен към насилие.

Гейл все още четеше вестника, когато Дженифър слезе в кухнята, точно преди пладне. Гейл веднага сгъна вестника и се изправи да я посрещне.

— Искаш ли да закусиш? — попита тя.

Дженифър бе със зачервени очи, а лицето ѝ бе на червени петна. Отбягваше погледа на майка си.

— Не съм гладна — каза тя.

— Жадна ли си? Искаш ли портокалов сок?

Дженифър сведе надолу поглед.

— Добре — отвърна накрая.

Гейл отиде до хладилника и наля на дъщеря си чаша сок.

— Успя ли да поспиш малко? — Дженифър поклати глава, взе чашата сок от майка си, повдигна я към устните си, но не отпи.

— Помислих си, че поне към сутринта си успяла да поспиш — продължи Гейл, уплашена, без да знае защо.

Дженифър поклати глава.

— През по-голямата част от сутринта говорих по телефона.

Гейл се изненада.

— О? Не съм чула.

— Говорих с Еди. — Дженифър остави чашата на масата, без да отпие от нея.

— Как е той? — попита Гейл, искрено загрижена. — Трябва да му се обадя по-късно и да се извиня.

— Не е необходимо.

— Трябва да се извиня.

— Моля те, мамо — замоли се Дженифър, — не усложнявай още повече нещата.

— Добре — овладя се Гейл. — Щом не искаш, няма да се обаждам. Можеш да му кажеш, че съжалявам за казаното.

Дженифър вдигна поглед.

— Няма да говоря с него — бавно изрече тя, от очите ѝ се стичаха сълзи. — Той смята, че е по-добре да не се срещаме известно време — добави жално тя.

— О, миличка, съжалявам...

— Съжаляваш? Как можа да кажеш, че съжаляваш? — натъртено рече Дженифър. — Нали точно това искаше? Искаше да ни разделиш. Преследваше ме от месеци. Е, направи го, най-после успя. Сега получи каквото искаше и да не си посмяла да ми казваш колко съжаляваш. Доволна ли си?

— Не, скъпа, не съм. Наистина не съм. Нека отида при него, сигурна съм, че ще оправя нещата...

— Не — извика Дженифър. — Не желая да ходиш там. Той каза, че цяла нощ не е спал от болки в стомаха, говорил е с родителите си и

те смятат, че така е най-добре. — Настъпи мълчание. — Има още нещо.

— Какво? — попита Гейл.

— Говорих с татко. Веднага, щом приключих с Еди.

— И? — Гейл зачака.

Дженифър пое дълбоко въздух, сетне се претраши.

— Отивам да живея при тях. — Внезапно на Гейл ѝ се зави свят и тя се хвана за стола пред себе си. — Казаха, че ако наистина желая, нямат нищо против. Имат място за мен. Може да помагам по малко на Джули в къщата, а когато се роди бебето, ще съм от полза.

— Какви ги говориш? — попита Гейл.

— Ще се преместя при татко и Джули — повтори Дженифър.

— Но защо? Само защото момчето е казало, че не иска да те види повече...

— Не само заради това. Заради много неща, не само заради Еди или дори не заради това, което се случи.

— То няма да се повтори, скъпа, обещавам ти.

— Мамо, ти не ме слушаш. Не е само заради миналата нощ. Това щеше да се случи, рано или късно. Ако не снощи, то по друго време. Мамо, чувствам се като в затвор. Не мога да дишам. Нуждая се от свобода.

— Ще се опитам да ти я създам.

— Не можеш, мамо.

Гейл се отпусна на стола.

— Кога смяташ да отидеш? — попита тя, гласът ѝ се пречупи.

— Татко ще дойде след няколко минути. — Гейл бе смаяна от скоростта на събитията. — Вече съм си събрала багажа — обясни Дженифър.

— Доста си се потрудила — подхвърли Гейл. — Прости ми — бързо се извини тя. — Не исках да бъда саркастична.

— Няма нищо. — Дженифър взе чашата сок от масата и я изпи.

Когато след дваайсетина минути Марк пристигна, за да отведе Дженифър, Джек го очакваше на входната врата.

— Здравей, Джек — чу го Гейл да казва. И да изпитваше неудобство, то не пролича в гласа му.

Каква ирония, помисли си Гейл. Сега Марк щеше бъде с две деца, докато тя нямаше да има нито едно.

— Дженифър проверява нещата си — обясни Джек, докато Гейл влизаше в стаята. — Не зная какво точно става тук — продължи той. — Върнах се преди минути. Гейл каза, че Дженифър е решила да живее известно време при вас.

— Идеята не е моя — каза Марк по-скоро на Гейл, отколкото на съпруга ѝ.

— Не се съмнявам в това — отвърна му тя безизразно.

— Сигурен съм, че с времето Дженифър ще се успокои и ще се върне — продължи Марк, без да обръща внимание на забележката ѝ.

Когато Дженифър дойде при тях в дневната, Гейл не каза нищо.

— Готова ли си? — попита Марк, очевидно облекчен от присъствието ѝ.

Дженифър кимна. Марк взе куфарите ѝ и бързо се отправи към вратата.

— Винаги можеш да промениш решението си — каза ѝ Гейл тихо.

— Зная.

Гейл се наведе напред и прегърна силно дъщеря си.

— Довиждане, детето ми.

— Довиждане, мамо.

Минути след това Гейл и Джек останаха сами, гледайки се от противоположните страни на стаята. Джек не направи опит да започне разговор, нямаше нужда. „Скоро няма да остане нищо“, казваха красноречиво очите му. Трябваше да се намери някакво решение.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА

Разрешението бе да заминат за Флорида. Чу го как поръчва по телефона самолетни билети за след три дни. Свърза се с няколко други ветеринари, готови да поемат евентуални спешни случаи. Обади се на лейтенант Коул и му обясни, че заминават за две седмици, като даде телефонния номер, където могат да бъдат намерени. Обади се и на доктор Маноф и уреди среща с него веднага, щом Гейл се върне. Информира родителите й кога ще пристигнат. Те бяха планирали да отлетят за Ню Йорк, за да се срещнат с Каръл и нейния приятел, но преди това щяха да останат няколко дни във Флорида с Гейл и Джек и сетне да оставят апартамента си на тяхно разположение. Може би това е последният им шанс да видят Идън Рок, предупреди майка й зетя си. Имаха намерение да се преместят в друг апартамент малко по-надолу по брега.

— Ще кацнем в Маями — каза той на Гейл.

— Маями ли? Защо?

— Защото намерих места единствено за този полет. Ще трябва да наемем кола и да отидем с нея до Палм Бийч. Правили сме го и преди — напомни й той. — Само около час път, може би малко повече.

— Да, пътуването е приятно — съгласи се Гейл.

— От доста време не си се виждала с родителите си — продължи той. — Ще ти се отрази добре да се видите отново.

Гейл кимна.

— Наистина. Смятам, че и за двамата е добре да се махнем оттук.

Настъпи пауза, която Гейл се постара моментално да запълни, за да поддържа потока на безобидното бърбене.

— Несъмнено зимата във Флорида е чудесна. Във вестниците пише, че не е валило от ноември. Местните жители се оплакват заради реколтата — знаеш как реагират на сушата — но туристите са на седмото небе.

— Звучи възхитително — каза Джек, но в гласа му се долавяше не възхищение, а тревога.

Гейл осъзна, че това ще е първото им пътуване до Палм Бийч без Синди. Видя се как се разхождат по брега, как ѝ забранява да стъпва на каквото и да е, приличащо на синьо мехурче („Наричат ги «военни кораби» и парят“, бе предупредила тя.), как стиска ръката ѝ, когато доближават океана. Върна се назад, когато Синди бе на годинка и я бе завела на разходка да събират миди. Сутринта беше ветровито и тя взе Синди на ръце, носеше я до гърдите си, въпреки че ѝ бе трудно да ходи в пясъка. Накрая вятърът и тежестта на бебето се съюзиха срещу нея. Наложиха се да се обърне и да се изправи с лице срещу вятъра и тогава откри, че Джек ги снима от близките дюни. Майка и дъщеря бяха притиснали лица едно до друго, а косите им се развяваха. Гейл си помисли, че само хабят филма, но когато го промиса, снимката се оказа толкова хубава, че я увеличила и сложила в рамка. Висеше на стената в дневната на майка ѝ. Щеше да бъде там, когато пристигнеха в Идън Рок.

— Нуждаем се от слънце — рече Джек и Гейл схвана, че той се опитва да убеди и нея, и себе си.

Погледна към сивото небе от прозореца в спалнята. Изглежда, нямаше значение колко е мека зимата — каквото и да носеха хората между ноември и април, винаги преобладаваше сивото.

В деня преди заминаването новата секретарка на Джек напусна. Цял месец я бе обучавал и въвеждал в работата, след което тя заяви, че напуска. Когато настоя да разбере причината, тя призна непреодолимия си страх от змии. Той ѝ обясни, че болната боа е първата змия, която му се е наложило да лекува през последните десет години и че пациентите му са предимно кучета и котки. Момичето спомена за възможността от заразяване от тези животни. Каза, че се страхува да не би да се зарази със СПИН, а Джек я наблюдаваше с безпомощна ярост. Дори не пожела да се съгласи да остане за двете седмици, през които Джек щеше да отсъства. За да може да замине на следващата сутрин, той бе принуден да наеме буквално в последната минута временна секретарка и да ѝ плати допълнително, за да дойде същата вечер и да ѝ обясни какво се изисква от нея в кабинета.

— Можем да отложим пътуването — бе предложила Гейл, когато той се прибра след полунощ и започна да събира багажа. Самолетът им

отлиташе в осем сутринта.

— Никога няма да успея да намеря други места — каза ѝ той. — Проверих. Още повече, прекарах последните четири часа в обучение на новото момиче. Смятам, че ще се справи. — Просна се на леглото. — Защо винаги се случват такива неща, когато се опитваш да заминеш?

— Смятах, че спинът е болест на хомосексуалистите — каза Гейл с искрено любопитство.

— Какво говориш? — сепна се Джек. Вгледа се в нея, сякаш напълно си бе загубила ума.

— Ти каза, че Манди напуска, защото не иска да се зарази от спин. Мисля, че това е хомосексуална болест.

— Никой не знае какво точно представлява. Със сигурност се пренася по кръвен път. Като хепатита. Манди вероятно се страхува, че някой болен с порязан пръст ще ѝ подаде болното си животно и по този начин имунната ѝ система ще се разруши и тя ще умре. — Той се усмихна при тази мисъл. — Смятам, че току-що ти описах накратко същността на секретарката си.

— Струва ми се, че с удоволствие се отърваваш от нея.

— Щеше да е много по-добре, ако бе станало след две седмици.

— След две седмици е седмият рожден ден на Синди — напомни му Гейл. Забеляза как той трепна.

— Зная.

— Щеше да навърши седем години — повтори Гейл сама на себе си и приседна в края на леглото.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА

Джек пое по крайбрежната магистрала от Маями към Палм Бийч. Пътят бе по-дълъг, но много по-красив. Слънцето грееше, точно както бяха обещали синоптиците. По радиото излъчваха най-новото кънтри, песен за забранената любов в стар мръсен мотел. След нея последва прогноза за времето: следващите пет дни щяха да бъдат слънчеви, без никакви дъждове. На всеки кръгъл час имаше новини. Нещастие в Маями, тъжно информира гласът. Открили мъртво четиричленно семейство в горящ автомобил: мъж, жена и две деца — момчета на две и четири години. Ръцете на всички били завързани отзад. Полицията се опитвала да определи дали са били поставени в колата преди, или след смъртта им.

Ръката на Джек се протегна към радиото.

— Какво правиш? — спря го Гейл.

— Ще намеря някаква музика — каза той.

— Искам да чуя — отвърна му Гейл.

— За бога, толкова е страшно.

— Важно е да сме осведомени за тези неща — рече Гейл.

— Осведомени за какво? Че по света има толкова много отвратителни хора? Смятах, че това е едно от нещата, които ще се опитаме да забравим тук. — Натисна копчето и смени станцията.

Хванаха края на друга песен за несподелена любов, а след нея новините. „Четиричленно семейство“, започна говорителят, но Джек безцеремонно го прекъсна, натискайки друг бутон.

— Навсякъде е — тихо произнесе Гейл, затворила очи за тъмнозелените тревни площи и красивите жълти и розови къщи. „Приказният свят на Палм Бийч“, помисли си тя и си припомни, че дори в приказките бе пълно със зли вещици и грозни чудовища.

— Пристигнахме — обяви Джек, когато Гейл отвори очи и се огледа учудено. — Беше заспала — съобщи ѝ той. Тя погледна през прозореца на колата към шестетажната сграда и палмите наоколо. —

Добре дошла в Идън Рок. — Джек изскочи от колата. — Въздухът е чудесен.

Винаги казваше така. Всеки път, когато дойдеха във Флорида, всеки път, когато пристигнеха при родителите ѝ, всеки път, когато излезеше от наетата кола и погледнеше към луксозното здание, той казваше едно и също: „Въздухът е чудесен“. Гейл се усмихна вътрешно и излезе от колата.

Портиерът ги поздрави пред вратата и бързо позвъни в апартамента на родителите ѝ. Той се намираше на четвъртия етаж и гледаше към океана. Джек говореше по домофона с баща ѝ, докато Гейл оглеждаше фоайето за някакви промени, но такива нямаше.

„Това ѝ е хубавото на Флорида — каза си Гейл. — Никога не се променя. Като сапунена опера е, която можеш да не гледаш година, дори две, а когато отново започнеш да я следиш, всичко си е постарому.“

Подът във фоайето бе от бежов мрамор, покрит частично с бежов килим, върху който бяха разположени две канапета, също в бежово. Много изискано. Нещо, за което вероятно никой не можеше да спори. Но както в повечето от сградите в района, хората, обитателите намираха от какво да се оплачат. Изглежда на първо място от децата. Защото по-голямата част от живеещите бяха пенсионери, безпокояха се единствено за себе си и бяха склонни да капризничат по най-дребни поводи. Не обичаха силната музика, в резултат на което изпитваха антипатия към тийнейджърите. Не обичаха неочаквани викове или каквото и да било неочаквано, а понеже децата рядко вършат нещо по общоприетия начин, те ги изнервяха. Ужасяваха се, че някое дете може да направи нещо в басейна и винаги проверяваха водата за необичайно топли места. Гейл бе изтъкнала на няколко възрастни господа, че трябва да се страхуват повече не от младите, а от старите пикочни мехури, тази забележка бързо се разпространи и постави майка ѝ в неудобно положение на следващата партия бридж.

Струваше ѝ се, че всеки път, щом дойдеха с децата, имаше нови правила. Когато родителите на Гейл се преместиха, сградата бе чисто нова и изглежда нямаше никакви правила. На следващата година навсякъде имаше табелки: да не се тича, никакви играчки около басейна, децата да са научени да ползват тоалетна, душовете са задължителни преди плуване, след разходка по брега краката да се

почистват от пясъка, никакво запазване на шезлонги около басейна. След изчитането на списъка от забрани Гейл бе отбелязала:

— Защо просто не сложат табелка: „Никакви забавления около басейна“? — И отново тази забележка се бе разпространила из сградата.

През годината, в която обитателите бяха инсталирали отвън душ, който облива отвсякъде, Гейл влезе за малко под него заедно със Синди. При следващото им посещение там имаше табела, забраняваща на деца под тринайсет години да го използват.

Гейл се чудеше какви ли нови правила са измислили сега, после осъзна, че без децата вероятно няма да има за какво да се безпокои. Не че тези хора не обичаха децата — повечето имаха внуци — просто предпочитаха те да бъдат държани на разстояние. Не харесваха затрудненията, които създават. „В това отношение не се различават особено от останалия свят“, помисли си Гейл.

Баща ѝ неочаквано застана до нея.

— Здравей, скъпа. — Той я прегърна сърдечно. Помнеше прегръдката му, радваше се да го види по-щастлив от очакваното. — Хайде да се качваме — каза баща ѝ и взе един куфар от Джек. — Майка ти те чака. Нагласила е апартамента, разместила е мебелите. Ще видиш.

Влязоха в асансьора и натиснаха съответното копче.

— Какво е това? — попита Гейл, като посочи една метална кутия, закачена на стената.

— Кислород — отговори баща ѝ.

— Кислород ли? Защо?

— Е, нали знаеш — започна баща ѝ, — тук живеят много възрастни хора. Страхуват се, че може да получат сърдечен удар в асансьора и да им потрябва кислород, така че монтираха бутилката. Това е една от причините, поради които на майка ти са ѝ дотегнали тези старчоци.

Вратите се отвориха и те пое по бежавите пътеки на червени квадрати към апартамента в края на коридора. Вратата вече бе отворена, големите прозорци към терасата също, така че се усещаше близкото присъствие на океана. Въздействието му бе подсилено от яркосините теракотени плочи на пода.

— Гейл — викна майка ѝ, запътилася се към нея с протегнати ръце. Прегърнаха се. — Нека те погледна — каза майка ѝ и се отдръпна назад. — Добре ли си? Изглеждаш ми доста поотслабнала.

— Не съм — отвърна Гейл. — Храня се. Понякога си мисля, че само това и правя.

— Така ли? — попита със съмнение майка ѝ. — Е, можеш да позасилиш храната. Направих резервации за тази вечер в „Капричио“.

— Звучи великолепно — възкликна Гейл, опитвайки се да изрази възторг. — Какво си направила? Променила си всичко тук.

— Просто разместих мебелите, поставих канапето до стената, а телевизора преместих в спалнята.

— Кое то никак не ми харесва — вметна баща ѝ. — Направи го, само за да ме ядосва.

— Не бъди глупав — отвърна му тя. — Направих го, защото не ми харесваше да има телевизор в дневната.

— През последните четири години не ти пречеше.

Майка ѝ махна нетърпеливо с ръка.

— И си сменила дамската на столовете — забеляза Гейл.

— Харесва ли ти?

Преди да успее да отговори, баща ѝ се намеси:

— Предишната си беше хубава — със зелени и бели цветя...

— Не отиваха на подовата настилка, а освен това цветята ме уморяваха. Реших, че е много по-изискано столовете да бъдат на синьо-бели райета.

— Кой го интересува изискаността? — попита остро бащата. — Искаше да впечатлиш приятелките си, с които играеш бридж.

— Нищо подобно. Просто си помислих, че ще е хубаво. Ти как смяташ, Гейл?

— Харесва ми.

Майка ѝ за пръв път се обърна към Джек, сякаш току-що го бе забелязала.

— Здравей, Джек — прегърна го тя.

— Здравей, Лайла — сърдечно я поздрави той. — На мен също ми харесват.

— Нямате никакъв вкус — замърмори Дейв.

— Денят е прекрасен — промени темата Лайла.

— Май ще вали — автоматично отвърна бащата.

— Не е валяло от месеци — рече Лайла. — Искате ли да видите как съм променила стаята ви? — обърна се тя към дъщеря си и зет си.

— Пълна бъркотия — отсече Дейв.

— Къде е снимката? — попита Гейл преди да излезе от дневната.

Всички погледнаха към стената, където по-рано висеше увеличената фотография на Гейл и Синди с развети от вятъра коси.

— Свалих я — тихо изрече майка ѝ. — Беше ми твърде болезнено да я гледам.

— И тогава я засърбяха ръцете — заяви бащата. — Веднага, щом свали снимката, вече не можеше да се спре, докато не размести всичко. Когато най-после завърши с местенето, реши, че е време да се преместим другаде.

— Точно сега е дошло времето за промяна — каза Лайла и ги поведе към стаята за гости.

— Хм, времето за промяна — мърмореше отзад Дейв. — Искаш да кажеш, че е време да си прегледаш главата.

— О, млъкни, Дейв — възкликна Лайла.

Като се преструваше, че разглежда мебелите в спалнята за гости, Гейл се питаше какво става с родителите ѝ. Те рядко спореха; не можеше дори да си спомни баща ѝ някога да е повишавал глас, освен когато пееше. Сега изглежда им бе нужно само да се погледнат, за да започнат да се карат. Защо?

— Как е той? — попита Гейл майка си, след като баща ѝ напусна стаята.

— Промени се — каза Лайла, сякаш не можеше напълно да приеме думите, които изрече.

— В какъв смисъл?

Майка ѝ сви рамене, опита се безуспешно да възпре сълзите си.

— Спря да рисува. Вече не пее, дори под душа. Казва, че няма за какво да пее. Ядосан е през цялото време. Според него всичко, което кажа или направя, все не е правилно. Просто се промени. — Тя отмести поглед от Гейл към Джек. — И така, вие си оправате багажа и починете — заповяда им мило, като възвърна самообладанието си, — после ще отидем при басейна или може би на разходка по брега. — Спря колебливо на прага. — Не се сърдиш, нали? За снимката? — Гледаше в пода. — Всеки път, когато я погледнех, сърцето ми се късаше.

— Няма нищо — успокои я Гейл и седна в края на леглото.

— Разбирам. — Майка ѝ се усмихна тъжно. Устните ѝ трепереха. Кимна няколко пъти и напусна стаята.

— Не забелязвам промени — каза Джек, след излизането на майка ѝ.

— Леглото бе до другата стена — обясни Гейл. — Пердетата са нови.

— Искаш ли да поплуваме? — попита той, без да се интересува от обясненията ѝ.

Гейл поклати глава и се отпусна назад в леглото.

— Не. Мисля да поспя малко.

— Ще пропилееш хубавия следобед — рече Джек.

Чу го как отваря куфара и се преоблича. Беше полузаспала. Гласът му стигна до нея някъде в просъница:

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с мен?

Заспа преди той да успее да я попита нещо друго.

Пътуването до „Капричио“ им отне трийсет и пет минути. Не че пътят бе дълъг, но шофьорите в Палм Бийч явно не обичаха да карат с повече от трийсет километра в час. („Какво друго може да се очаква? — беше се пошегувала веднъж Каръл. — Едва виждат и чуват. Освен това няма за къде да бързат.“)

— Как е Каръл? — попита Гейл, мислите ѝ се насочиха към сестра ѝ.

— Стори ми се малко депресирана, когато разговарях с нея — отвърна майка ѝ.

— Защо? — попита Гейл, като се надяваше нищо да не се е случило между сестра ѝ и новия ѝ приятел.

— Отново не е получила роля — обясни майка ѝ, — а и е малко изнервена заради посещението ни.

— Защо пък ще се изнервя?

— Не зная. Изглежда се безпокои за нашата среща с този Стивън, с когото живее. Ти си го виждала, нали, Гейл? Какво представлява?

— Приятен е — каза Гейл. — Прилича малко на Джек Никълсън.

— Винаги съм смятала, че и баща ти прилича малко на него.

— Ти си луда, Лайла — изръмжа Дейв Харингтън, след което никой не проговори, докато не пристигнаха в ресторанта.

„Капричио“ бе пълен и трябваше да изчакаят половин час за масата си, въпреки резервацията. Когато се настаниха, Гейл дискретно огледа заведението. По-голямата част от посетителите бяха екстравагантно облечени и фризирани. Гейл прецени, че средната им възраст е някъде около шейсет и пет.

Обслужването бе бавно и Гейл започна да пие вино. Когато храната пристигна, реши, че вече не е гладна и продължи да пие. Майка ѝ се зачуди на глас дали не трябва да спре. Баща ѝ възрази, че понякога човек може да си го позволи и отново ѝ напълни чашата. Гейл сви рамене и продължи да пие. Започна да се чувства замаяна и много весела.

— Намали темпото — тихо я посъветва Джек.

— Има ли някой тук под осемдесетте? — изсмя се гръмко Гейл.

— Само ние четиримата — отвърна баща ѝ също толкова гръмко.

Гейл си спомни за кислородната бутилка в асансьора.

— Определено са се вкопчили — заяви тя на път за колата, беше ѝ трудно да пази равновесие.

— Вкопчили в какво? — попита Джек, докато ѝ помагаше да се настани на задната седалка.

— В живота — промълви тя и облегна глава на рамото му.

Преди да затвори очи забеляза, че колата, паркирана до тяхната, има интересна лепенка на задното стъкло: „Бог, pistolетите и решителността направиха Америка велика“.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ТРЕТА

Прогнозата за времето се оказа вярна. Небето бе синьо, без нито едно облаче. Температурата рядко падаше под двајсет и пет градуса, дори през нощта, а океанът бе примамлив и топъл. Беше пълно със сърфисти.

Гейл се бе излегнала на шезлонга си до басейна в неправилна форма (квадратен в единия край, после се извиваше надясно и преминаваше в голям правоъгълник в другия край) и наблюдаваше поклонниците на слънцето. Баща ѝ бе седнал до нея, очите му бяха затворени. Бе взел със себе си уокмена. Обикновено идваше при басейна малко след осем и оставаше там до дванайсет, когато изведнъж, сякаш по часовник, ставаше и отиваше да обядва. В един часа се връщаше и заемаше същата позиция край басейна, без да помръдне до скриването на слънцето зад сградата. Тогава взимаше хавлията си и се оттегляше. Говореше рядко. Ако го стореше, то обикновено бе да изрази несъгласието си с нещо или някого или да каже на нечие внуше да пази тишина. Гейл се чудеше какво ли прави, когато вали. Майка ѝ, която рядко излизаше при басейна (обяснила бе, че се страхува от слънчевите лъчи), ѝ каза, че през дъждовните дни Дейв Харингтън рядко става от леглото. По-рано предприемаха малки пътувания, ходеха на пазар, на кино, понякога посещаваха приятели, но не го правели напоследък, бе казала майка ѝ без допълнителен коментар, а Гейл и не настоя.

Гейл наблюдаваше Джек, завършващ последната от петдесетте дължини, които преплуваше всеки ден от пристигането им досега. Той надигна глава от водата и разтърси коса като куче след баня. Забеляза погледа ѝ и ѝ махна. Тя му отвърна и Джек излезе от басейна и се затича към нея.

— Умори ли се? — Гейл му подаде хавлията.

Той я пое и започна да си бърше косата.

— Не. С всеки изминал ден става по-лесно. Утре може да поплувам повече. Ще опитам петдесет и пет дължини.

— Не се напрягай — предупреди го Гейл.

— Не се тревожи — усмихна се той, очевидно доволен. — Имаш ли желание да се разходим по брега?

Гейл поклати глава.

— Не сега.

Джек изглеждаше разочарован.

— Имаш ли нещо против, ако отида? — попита той.

— Не. Защо да имам нещо против?

— Да, няма причина. — Той остави хавлията на шезлонга до нея. — Ще се върна след час.

— Приятно прекарване. — Наблюдаваше го, докато не изчезна зад дюните надолу по стъпалата към брега. Извърна поглед към баща си. Очите му бяха затворени. Кожата му бе потъмняла и набръчкана. Сякаш предизвикваше слънцето да го нарани. Гейл се отпусна на шезлонга и отново се загледа в басейна.

Чу някакви гласове, обърна се и видя трима невероятно стройни млади мъже, лежащи на хавлиени кърпи през няколко шезлонга от страната на баща ѝ. Бяха изнежени и театрални, с пресилени движения, сякаш всичко, което казваха, бе от страшно значение. Трябва да бяха същите, които чу предишния ден. Бяха се превърнали в основен обект за клюки в сградата, след като наели апартамент от старата госпожа Шумахер. Пусна се слух, че единият е неин племенник. Горката — да има такъв роднина.

Гейл открито наблюдаваше тримата, които, изглежда, се интересуваха единствено от себе си. Носеха оскъдни бански, които сигурно възмущаваха другите наематели и се мажеха с лосион против слънце, сякаш това бе мисията им на тази земя. Гейл се питаше дали спинът ги притеснява. Отвърна поглед, когато единият я забеляза. Затвори очи и се завъртя към слънцето, като се опитваше да не обръща внимание на разговора. Но говорът им бе твърде школуван и изискан, за да не му обърнеш внимание. Гейл се остави да бъде погълната от диалога им, като студент на лекции.

— Най-лошият удар бе — казваше единият, — когато наеха онази отвратителна жена, Хелън ван Елдер. Съдрах си задника две години да пиша тази проклета пиеса, а тя ми казва, че желае да направи цялата задна част на сцената в сребристо фолио. Искаше ми се да умра на място.

— Как разрешихте въпроса? — попита друг.

— Никак. Не направиха постановката. Режисьорът получи нервно разстройство.

— Кой беше режисьорът?

— Тони Френч — дойде отговорът.

Гейл бе чувала това име — бродуейска знаменитост. Зачуди се дали е чувала имената на тримата мъже. Опита се да ги огледа скришом, но слънцето я заслепи.

— Горкият Тони — заяви един от гласовете. — Така и не успя да преодолее Аушвиц.

— Господи, Рони — изсмя се друг, — завинаги ще си останеш с ученическия манталитет.

Писателят се изсмя.

— Училището не е смешна работа. — Той направи драматична пауза. — Както и да е, смятам, че може би е по-добре, дето не поставиха пиесата. Няма да отгатнете кой бяха избрали за главната роля.

— Кой? — попитаха двамата едновременно.

— Ракел Уелч! Можете ли да си представите? В ролята на шейсетгодишна жена с белези по цялото тяло. Смятаха, че ще придаде сексапил. Естествено, изпицях като заклан. Казах им, каквото съм чувал за шейсетгодишните жени и, разбира се, те ми напомниха за Марлен Дитрих и Мей Уест. Аз им отвърнах, че Мей Уест е мъртва. Те пък ми казаха, че нищо не разбирам от възрастни жени. Предложих Моника Кембъл.

— Моника? Този динозавър!

— Та тя не може да играе след последната си пластична операция.

— Хайде, момчета, проявете великодушие.

Изсмяха се.

— Никой от нас, Рони, не се слави с великодушието си. — Отново бурен смях.

Гейл бе погълната от един разговор, идващ откъм другата ѝ страна. Беше доста по-нормален за мястото — къде да се вечеря.

— Не харесвам „Бърнардс“ — заяви някаква жена и предизвика протеста на приятелките си. — Зная, че го харесвате, но е твърде шумен за мен. Обичам да ходя на по-тихи места.

— Обичаш долнокачествени ресторанти — казаха й.

— Видяхте ли двойката, която се нанесе в петстотин и две? — намеси се друга жена. — Вчера бях в асансьора с тях. Мъжът е невероятен — прилича на Дон Амиче.

— Той не е ли умрял?

— Така ли?

— Не казах, че е Дон Амиче; само че прилича на него. Вторият ми съпруг изглеждаше точно като него — продължи тя. — Кой ти каза, че е починал?

Гейл се извърна отново към тримата хомосексуалисти.

— Видя ли филма с Мел Гибсън? Мисля, че се наричаше „Година опасен живот“ — казваше гласът, принадлежащ на Рони. Другите измърмориха нещо, което Гейл не успя да разбере.

— Мисля да напиша пиеса за жената, която играеше мъжа, нали разбирате, джуджето.

— Тя умря — каза някой от другите.

— Мили боже, кога?

— Мисля, че грешиш, не съм чел никъде да е умряла.

— Е, добре, имаш онзи дребен мъж от „Фантастичния остров“, за когото винаги можеш да пишеш.

— Той умря.

— Какво? За какво говориш? Не е мъртъв. От какво е починал?

— Не зная. — Мъжът направи драматична пауза. — Джуджетата също умират — заяви накрая, свивайки кокалестите си рамене.

Гейл стана и се отправи към океана. Изглежда съществуваша две неща, за които говореха хората — смърт и храна. Определено на Палм Бийч бяха погълнати от това кой е умрял и къде са вечеряли предишния ден.

Изкачи се до върха на дюната, като се оглеждаше за змии в тревата. Беше чула един разговор на спасителите по пътя си от басейна. Явно наблизо живееше семейство черни змии, добре скрито от гъстия листак, за който кметството отказваше разрешение да бъде почистен. Джек се бе опитал да й обясни, че е нещо като естествена защита от океана. Гейл се огледа предпазливо, макар да казваха, че тези змии са безвредни. Стигна до най-високото място и погледна към огромното пространство солена вода.

Както винаги, когато се изкачваше тук, гледката я поразя. Люлеещият се на хиляди мили океан изведнъж заковаваше тук, под краката ѝ. Спира си просто така, помисли си тя и отново се удиви. Но все пак съществуваше страхът, че някой ден може да продължи нататък, помитайки скъпите къщи и магистрали. И наистина се мълвеше, че старата магистрала лежи някъде там, покрита с пясък и водорасли. Джек отхвърли това твърдение като романтично бръщолевене, а Гейл се учуди как нещо, което означава смърт и разрушение, може да бъде описвано като романтично.

Канеше се да слезе надолу, когато забеляза надписа. „Акули“, пишеше на табелата с големи черни букви. Препоръчваше се на плувците да отбягват океана и да използват басейните. Ала въпреки предупреждението, десетина плувци се бореха с вълните. Гейл затърси белите перки на акулите, но не ги забеляза. Чу под себе си звук от нисколетящ самолет и вдигна глава, помисли си, че вероятно е хеликоптер на спасителните служби, но вместо това видя биплан, който влачеше дълга лента с реклама на някакво лекарство. Спусна се по дюната.

Ако в океана се къпеха само неколцина, то плажът бе необичайно претъпкан. Имаше хора навсякъде — лежаха на хавлиени кърпи, на шезлонги и на самия пясък. Деца копаеха тунели; възрастни се оглеждаха подозрително за вещите си, докато се печеха на слънце. Гейл премина през лабиринта от човешки тела, като внимаваше да не настъпи някое от пръснатите по брега сини мехурчета. Винаги я бе учудвало как тези дребни твари нарастваха успоредно с броя на туристите. Внимателно пристъпи между две красиви сини мехурчета и се отправи към океана.

Беше по-студен, отколкото очакваше и по-тъмен. Вълните се надпреварваха, блъскаха тялото ѝ и се опитваха да я съборят. Кракът ѝ се подхлъзна на някакъв камък, който не бе забелязала и усети как подводното течение я тегли навътре. Остави без съпротива тялото си на вълните. Неочаквано откри, че пак е на брега и неохотно се изправи, само за да бъде съборена отново от друга вълна, която я завлече още по-навътре в океана. През мокрите си мигли се вгледа в хоризонта, чудейки се как би се почувствала, ако види перка на акула.

Забеляза го, чак когато той се блъсна в нея.

— Какво правиш тук? — викна Джек, в тона му прозираше недоверие. — Не прочете ли табелата? — Дръпна я грубо към брега.

— Толкова хора плуват — слабо възрази тя.

— Ами акулите? — отвърна той, като я издърпа за лакътя вън от водата. Гейл се препъна в пясъка и едва не падна. — Защо реши точно днес да плуваш в океана? Не си идвала тук от пристигането ни.

— Реших, че е време да отида — упорито изрече тя. — Всъщност, не виждам от какво се притесняваш.

— Гейл — търпеливо започна той, — идваме тук от години. Виждала ли си някога подобна табела? Не ти ли подсказа, че има за какво да се тревожа? — Гейл не отговори. — Искаш ли да се разходим? — попита той. — Струва ми се добра идея — каза, след като тя не отговори.

Дълго се разхождаха мълчаливо покрай водата. От време на време Гейл се взираше в океана, но не видя акули. „Няма и сърфисти“, отбеляза си мислено, като потръпваше от хладния бриз.

— Майка ти приключи ли с багажа? — попита Джек, мъчейки се да подхване разговор.

— Така мисля. Баща ми, разбира се, твърдо е решил да вземе последната си слънчева баня, преди да заминат.

— Останаха при нас по-дълго, отколкото бяха планирали първоначално.

— Беше ми хубаво да се видим — каза Гейл. Всъщност се радваше, че заминават. В началото беше приятно, сетне тяхната загриженост бързо започна да я задушават, а караниците им да я потискат. Почувства се отново като малко момиче и за пръв път осъзна какво изпитва Дженифър. Беше доволна, че родителите ѝ заминават след няколко часа.

— Внимавай — предупреди я Джек, когато Гейл едва не стъпи върху голям „военен кораб“. — Този — каза той, като се наведе да погледне по-отблизо, — изглежда, може да причини сериозно нараняване.

Гейл огледа издутия, оброчен с пурпурно син мехур с дълги пипала и се опита да си представи какво щеше да изпита, ако я опареше, как отровата щеше да премине във вените ѝ. Във всяка сграда при басейна имаха шишенца с нещо за подобен случай. Вероятно

облекчаваше паренето. Но често откарваха пострадалите в болница. Зависеше от размера на нараняването.

Гейл извърна глава към океана, следвайки ритъма на вълните. Забеляза, че и Джек е погълнат от тях. Наведе поглед към пясъка и към синьото чудовище до десния си крак — и стъпи точно върху него.

Джек бързо осъзна какво се бе случило. Гейл не каза нищо. Не извика, не се вкопчи в ръката му. Всъщност, отначало не направи нищо, защото не усети нищо. За миг си помисли, че предупрежденията са били безпочвени, подобно на приказките за старата магистрала.

Тогава усети. Леко, пробождащо чувство в стъпалото, но за секунди то обхвана целия ѝ крак, после се разпространи през тялото ѝ, докато болката не стигна до мозъка и разкъса вътрешностите ѝ, сякаш бе погълнала хиляди игли. Стомахът ѝ натежа, коленете ѝ се подкосиха. Всеки момент щяха да се огънат под нея. Залитна, но Джек я хвана.

— Мили боже! — извика той. — Какво направи, по дяволите!

Викът му привлече няколко загрижени зрители и заедно поставиха Гейл на пясъка и се опитаха да откъснат от стъпалото ѝ смачканата сега топка желе, залепила се за нея като пиявица.

— Пясък — викна някой. — Посипете го с много пясък.

Гейл издържа, докато не освободиха стъпалото ѝ от тази твар, а сетне припадна.

— Хубаво изпращане — промълви майка ѝ, когато Гейл отвори очи.

— Колко е часът? — попита тя и седна в леглото. Намираше се в апартамента на родителите си.

— Почти четири — информира я майка ѝ.

— А вашият самолет?

— Отлита в шест и половина — отвърна баща ѝ от другата страна.

— Не се налага да тръгнем днес — каза майка ѝ. — Можем да изчакаме няколко дни.

— Не — запротестира Гейл. — Ще се оправя. — Потръпна при мисълта за случилото се, като си представи синята топка желе, залепена за стъпалото ѝ.

— Имаш ли болки? — бързо попита майка ѝ. — Докторът каза, че ти е дал болкоуспокояващо.

— Не изпитвам никаква болка — рече Гейл и осъзна, че наистина не изпитва. — Какъв доктор?

— Отведохме те в болницата — отвърна Джек от прага. — Имаше късмет — продължи той с монотонен глас. — Докторът каза, че можело да е много по-зле, но вероятно ще трябва да пазиш леглото няколко дни.

— Трябва да си по-внимателна, скъпа — тъжно я предупреди майка ѝ.

Гейл усети, че по страните ѝ се стичат сълзи.

— Съжалявам.

Майка ѝ взе ръката ѝ. Баща ѝ се наведе и я потупа по рамото.

Само Джек, неподвижен до вратата, не направи опит да я утеши. Гледаше в нея и тя бе сигурна, че не вярва на извиненията ѝ.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

В двата дни, през които остана на легло, Джек се бе запознал на брега с едно семейство, преместило се наскоро във Флорида. Бързо бе организиран множество дейности — тенис, бягане, дори голф, какъвто не бе играл никога преди. Гейл изслуша възторженото му дърдорене за Сандра и Лари Снайдър и накрая схвана, че се надява и тя да бъде с тях.

— Все още ме боли кракът — запротестира.

— До утре ще се оправиш — каза ѝ той. — Освен това ще играем на двойки, така че няма да се наложи да тичаш много.

— Не ме бива в тениса — напомни му Гейл. — Няма да пожелаят да играят повече с нас.

— Една игра е по-добре от нищо — заяви той и с това приключи въпроса.

— Какви са тези хора, все пак? — попита Гейл.

— От Торонто са. Уморили са се от дългите зими, а ѝ бизнесът му не е вървял особено, така че решили да зарежат всичко и да започнат тук всичко отначало.

— Деца?

— Няма.

— Какво правят?

— Мъжът притежава някаква строителна фирма, а жената работи при него като счетоводител и секретарка. Много симпатични хора. Членове са на голф клуба. Мисля, че тя е от богато семейство. Поне аз останах с такова впечатление.

— Това има ли връзка с неочаквания ти интерес към голфа?

— Поканиха ни утре следобед да поиграем в клуба, а после да вечеряме заедно.

— Звучи ми приятно — отбеляза Гейл.

— Надявам се. Смятам, че е добре да вършим нещо, да излизаме, да спортуваме, вместо да лежим тук по цял ден.

— Точно като на летен лагер — каза Гейл. — Сутрин тенис, следобед голф. Всички да излизат от басейна!

Сандра и Лари Снайдър бяха привлекателна двойка на около четирийсет години. Жената имаше къса тъмна коса и стройна фигура, за каквата Гейл винаги бе мечтала. Лицето ѝ бе гладко и приятно, очевидно внимаваше да не се излага много на слънце.

— Когато се преместихме тук — обясни тя на Гейл на път към тенискортовете, — взех решение да не допусна само за няколко години да заприличам на тези стари сбръчкани сушени сливи. Така че стоя навън само половин час на ден. През повечето време изобщо не се излагам на слънце.

Гейл се зачуди защо тогава са се преместили във Флорида, но не попита и само се усмихна в знак на съгласие.

Лари бе много висок, може би към два метра, прецени Гейл. Не беше нито слаб, нито пълен и определено не беше спортен тип, но се движеше по тенискорта с учудваща лекота. Гласът му бе сърдечен, маниерите — приятни. Гейл го хареса веднага.

Двамата с Джек играха срещу Снайдърви и загубиха с шест на четири. Гейл с учудване установи, че удрянето на топката ѝ доставя удоволствие.

Към един тръгнаха към голф клуба. Поеха по булевард „Оушън“ към булевард „Саутхър“ и после по Дикси Хайуей. По улицата нямаше нищо особено — редица еднообразни закусвални, бензиностанции, открити кафенета, магазини и клиники. Нищо не подсказваше, че от източната ѝ страна е океанът.

Обикновено Гейл би затворила очи при подобно пътуване, но Лари и Сандра ги заливаха с безброй анекдоти за тъщи и свекърви — не задаваха никакви въпроси за семейството им и Гейл реши, че Джек вече ги е информирал за тяхната „трагедия“, — така че тя държеше очите и ушите си отворени.

Бяха спрели на червено, когато Гейл осъзна, че магазинът от другата страна на кръстовището, в който се бе загледала — без витрини с ярки реклами — е оръжеен. С кървавочервени букви бе изписано „Мадърс“, а под тях със също толкова големи черни и сини букви пишеше: „Продаваме, купуваме, търгуваме. Огнестрелни

оръжия — стари, нови, употребявани. Най-големият избор във Флорида“. И още: „Оръжия, оръжия, оръжия“.

В магазина се продаваха и други стоки. Бяха изброени по външните стени на квадратното бяло здание. Екипировки за къмпинг и рибарски принадлежности. „Железария“, помисли си Гейл, когато колата тръгна на зелено покрай входа, скрит в ниша и защитен с метална решетка. „Крепост“, помисли си тя, като изви глава да го види за последен път. „Мадърс“, повтори си — име, което едва ли щеше да забрави.

— Хубав магазин — изрече гласно.

— Чудесен — съгласи се Лари. — Имат всичко. Всички видове оръжия, които можеш да си представиш.

— Имаш ли пистолет? — любопитства Гейл.

— Купих си веднага, щом пристигнахме тук — отговори той.

— Защо? — Гейл се наклони напред.

— Човек трябва да има пистолет. Това е просто проява на здрав разум. Добрите трябва да започнат да се съпротивляват.

Джек се изсмя.

— А как ще различаваш добрите от лошите? — попита той.

— Който остане жив, е от добрите — каза му Лари и Гейл откри, че се смее на отговора му.

— И без това тук наредбата за притежаване на оръжие е такава подигравка — включи се Сандра. — Все едно че отиваш в супермаркета и си взимаш нужното от рафтовете. Попълваш формуляр, в който пишеш, че никога не си бил съден за углавно престъпление, подаваш парите и си излизаш с пистолет.

— Няма ли изчаквателен срок? — попита Гейл.

— Продължават опитите за въвеждане на тридневен срок на изчакване, но засега не са успели да го прокарат — изсмя се Сандра.

— Искам да кажа, че с този тридневен срок човек може да пропусне някой лов, докато си вземе пушката.

— Значи всеки може да влезе и да си купи оръжие — повтори Гейл.

Голф клубът бе типичен — зелени хълмове, весели малки автомобили, карани от още по-весели хора в ярки тениски на „Лакоста“ и „Лили Пулицър“. Гейл и Джек бяха добре екипирани, със съответните обувки и чанта със стикове. Тръгнаха по зелената трева.

Джек, спортист по рождение, бързо улови ритъма на играта; Гейл, изглежда, никога нямаше да се научи и след безкрайни разтакавания предложи да кара колата и да търси загубените топки. Въпреки че всички галантно възразиха, предложението ѝ се прие бързо и тя стана официалният шофьор и събирач на топки през останалото време.

При един от следващите удари на Сандра топката излетя високо и цопна в едно от множеството езерца. Гейл се втурна да я търси.

— Недей — викна Лари след нея. — Остави. Никога не се опитвай да вадиш топка от водата тук. Ако щеш вярвай, но в някои от тези езерца има крокодили.

Джек се изсмя и отказа да го приеме на сериозно.

— На това му казвам аз езерце.

— Не се шегувам — настоя Лари. — Тук земята е блатиста. Не знаеш какво има в храстите. Хората са виждали водни змии и малки крокодили. Всеки ще те посъветва да не търсиш топката си, ако падне във вода.

Гейл сведе поглед към краката си. Не забеляза нищо пълзящо. Очите ѝ бързо претърсиха водната повърхност за отровни змии. Не забеляза нищо, което да смущава гладкото ѝ огледало, нямаше глави на крокодили, които да сбърка с камъни. Докато останалите бяха заети с играта, тя се доближи до самия край на езерцето и започна да го оглежда внимателно.

Видя съвсем ясно топката за голф. Само трябваше да се пресегне. Коленичи и бавно протегна ръка напред, докато пръстите ѝ не се оказаха точно над топката. Когато прехвърли тежестта си на другия крак, калта изджвака под обувките ѝ и тя бързо извърна глава, за да разбере дали не я наблюдават.

Чу как останалите се смеят, изглежда, не бяха забелязали отсъствието ѝ. Бръкна във водата и зачака. Когато не се случи нищо, потопи дясната си ръка до лакътя. После я раздвижи напред-назад.

Усети нещо зад себе си и рязко се обърна, бързо изваждайки ръка от водата. Джек стоеше на няколко крачки от нея. Докато тя се

изправяше, той я гледаше безмълвно, сетне се обърна и се върна при останалите.

На следващия ден Гейл отклони поканата им и остана при басейна, а Джек отиде със Сандра и Лари в клуба. Гейл щеше да се види с тях по-късно, на вечерята, която бе предложила да приготви.

Стоеше до басейна в шезлонга на баща си и наблюдаваше как Рони и приятелите му извършват утринния си ритуал на нанасянето на лосион против изгаряне. Чудеше се как е възможно някои мъже да се раждат без мускулести бедра и дали това не е една от причините да станат хомосексуалисти. Те обсъждаха влошаването на Тенеси Уилямс преди смъртта му и критикуваха Едуард Олби. Единият от мъжете размишляваше къде щеше да е американският театър без хомосексуалистите, а Гейл си помисли, че това е възможно най-интересната тема в разговора, но въпросът не бе повдигнат сериозно и скоро започнаха да спорят къде да отидат на вечеря.

Усети, че кожата на бузите ѝ се обтяга и реши и тя да се намаже с лосион. Бръкна в чантата и намери шишето. Спря и го върна обратно. Един ден без него нямаше да ѝ навреди. Затвори очи и заспа.

Когато се събуди два часа по-късно, не само кожата на лицето, но и цялото тяло я болеше, а когато погледна към краката си, видя, че са добили оранжев цвят и са подпухнали. Затвори възпалените си клепачи и не помръдна.

— Ужасно си зачервена — каза някакъв глас.

Прикри очи и вдигна поглед към гласа. Беше един от тримата мъже, чийто разговор бе подслушвала.

— Така ли? — попита тя, без да знае какво друго да каже.

— Е, всъщност не зная каква ти е кожата, но ми се струва, че здравата си изгоряла. Какъв крем използваш?

— Никакъв.

— О, боже — ахна той. — Винаги трябва да се използва. Може да слънчасаш. Много е опасно. Аз не бих стоял повече на слънце — каза вместо довиждане.

Гейл наблюдаваше как той и приятелите му прибраха хавлиите си и тръгнаха към океана.

Часовникът до басейна показваше почти обед, тя неочаквано изпита глад и се сети, че трябва да приготви и вечеря. Реши, че може да прескочи обема и към четири да започне с приготвянето на вечерята. Обърна се по корем.

В четири се помъчи да стане. Тялото я болеше, а главата ѝ се въртеше. Опита да си обуе сандалите, ала не успя. „Сега никога няма да се омъжа за някой принц“, каза си Гейл, взе сандалите си в ръка, дръпна хавлията от шезлонга и тръгна към апартамента.

Когато Джек я видя, веднага се обади на Снайдрови и отложи вечерята. Съпругата му заспа на слънце, чу Гейл обясненията му. Приличала на печен рак. Не била в състояние да яде, а още по-малко да готви. Изказа им съжалението си. Щял скоро да им се обади.

— Съжалявам — извини се Гейл от леглото. — Нямах представа, че ще изгоря.

Джек не каза нищо. Грубо отвори гардероба и извади куфара си.

— Какво правиш? — сепна се тя.

— Събирам си багажа — лаконично отвърна той.

— Това ми е ясно — каза тя, докато Джек изпразваше чекмеджетата и трупаше нещата в кожената си чанта. — Но защо?

— Защото заминавам — отвърна той.

— В Ливингстън? — невярващо попита тя. — Защото съм изгоряла на слънце? Защото не успях да приготвя вечеря за Снайдрови?

Джек спря да прибира багажа си.

— Напускам — започна той, — заминавам за Ливингстън, защото не мога повече да гледам какво си причиняваш. Не мога да гледам как стъпваш на медузи и плуваш в океан, пълен с акули. Не мога да гледам как пъхаш ръката си в евентуално гнездо на смъртоносни змии...

— Там нямаше никакви змии — запротестира тя.

— Ти не го знаеше — каза той и възобнови опаковането на багажа си. — Надяваше се да са там. Надяваше се да те ухапят, точно както нарочно си останала толкова дълго на слънце. Опитваш се да се унищожиш. Също както правеше у дома. Грешал съм като съм си мислел, че мога да те спра.

— Да не мислиш, че съм луда?

Той отново спря работата си.

— Не — поклати глава Джек. — Мисля, че разбираш какво точно правиш. Смятам, че съзнателно си решила да умреш и нито аз, нито който и да е може да промени решението ти. Смятам, че не ти, а аз съм лудият. Или най-малкото ще полудея, ако остана още да наблюдавам какво ще се случи. Не мога. — Свърши с хвърлянето на нещата си в куфара и го затвори. — Ще проверя има ли самолет тази вечер. Ще спя на хотел и ще замина утре сутринта.

— Ами Снайдрови?

Той я изглежда смаяно.

— Снайдрови? — повтори недоверчиво. — Предполагам, че ще мога да им се обадя от летището и да се сбогувам. — Остана неподвижен. — Това ли е всичко, което ще ми кажеш?

— Предай на Дженифър, че я обичам — прошепна Гейл, облегна се на възглавницата и го загледа как си отива.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЕТА

На следващия ден Гейл взе кола под наем и отиде до „Мадърс“. Остави колата на паркинга зад магазина и влезе през задния вход.

На пръв поглед той не се различаваше от познатите ѝ големи железарски магазини. Просто бе по-огромен. Всичко бе на широка основа. Изборът изглеждаше неограничен. Гейл премина през редиците с различни видове екипировки, между рафтовете с палатки и фенерчета, рибарски принадлежности и кутии с инструменти, които се простираха чак до предната част на магазина. Тук нещата се променяха. Принадлежностите за къмпинг отстъпваха място на не толкова безметежния свят на ловуването. По стените и витрините бяха изложени всевъзможни пушки и пистолети. Гейл зяпна с широко отворени очи.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — обади се привлечено иззад гишето един дълбок и разбиращ глас. — Мили боже, само да се видите — продължи мъжът, когато Гейл извърна глава и срещна погледа му. — Някои хора направо се опичат на слънце — подсвирна той.

— Заспах — обясни тя.

— Сигурно се чувствате доста зле — добави продавачът с лек италиански акцент.

— Не чак толкова — излъга тя. Половината нощ прекара в повръщане и имаше усещането, че всеки сантиметър от кожата ѝ е рендосан.

Мъжът, който според табелката, забодена на хавайската му риза, се казваше Ърв, потръпна при тази въображаема болка.

— Какво мога да направя за вас? — попита той.

— Искам да купя пистолет — заяви Гейл, като се опита да прозвучи спокойно.

— Някакъв определен вид ли? — небрежно попита Ърв, без да забелязва притеснението ѝ.

— Ами, не разбирам нищо от пистолети — започна Гейл, — но от това, което чета по вестниците, смятам, че имам нужда от нещо, с

което да се защитя. Съпругът ми пътува често и се притеснявам...

— И с основание — съгласи се той. — Напоследък положението е тревожно. Значи искате нещо за себе си?

Гейл кимна.

— Не разбирам много — повтори тя, когато той отключи един шкаф и извади от него малък черен пистолет, приличащ на играчка. — Прилича на играчка — изрече гласно тя.

— Не е играчка — увери я той. — Ето, почувствайте тежестта му.

Сложи пистолета в протегнатата ѝ ръка. Гейл се учуди на тежестта му.

— Тежък е — заяви тя, като вдигна поглед от пистолета.

— Не е играчка — повтори той.

— Каква марка е?

— Н & R дваисет и втори калибър, с девет патрона — обясни ѝ той. — Мисля, че е най-доброто за някой като вас, за целта, за която го искате.

— Може ли да убива? — тихо попита Гейл.

— По дяволите, може — възкликна мъжът. — Извинете за израза. О, да, проклетие — замени думата той, — това нещо убива. Насочете го към главата или сърцето на някого, стреляйте и ще се сдобие с убит крадец. Мога да ви дам магнум, който е много мощен, но няма да се справите така лесно с него. Защо не го опитате? — предложи ѝ.

Гейл зае позиция, все още непривикнала към тежестта на оръжието. Ърв заобиколи гишето и дойде до нея.

— Точно така — засмя се той. — Виждам, че сте гледали по телевизията. Куршумите се поставят ето тук. Девет на брой.

— Девет ли? Винаги съм мислила, че са шест.

— Зависи от оръжието. Този е с девет. Имате девет шанса — усмихна се Ърв. — Сложете пръст на спусъка. Точно така. Нямаме нужда от ударника, просто натискате.

Гейл опита, но спусъкът не помръдна.

— Не помръдва — опита тя отново.

— Ще трябва да натиснете по-силно, скъпа — инструктира я Ърв. — Не са конструирани да стрелят само при докосване с пръст. Трябва да се натисне здраво.

Гейл натисна спусъка с всички сили. Нещо изщрака.

— О! — ахна тя.

— Право в целта — гордо изрече Ърв.

— Колко? — попита Гейл, когато той се върна зад щанда.

— Ами, по начало вървят по сто дваисет и девет долара, но от няколко седмици има разпродажба. Сега струва деветдесет и девет. Куршумите отделно.

— Ще го взема — бързо каза Гейл.

Той плъзна към нея лист жълта хартия и заяви:

— Трябва да го попълните.

— Какво е това? — попита Гейл и вдигна формуляра.

— Протокол за огнестрелно оръжие — обясни продавачът, думите прозвучаха странно и официално в устата му. — Имате ли деца? — попита изненадващо.

— Да — отговори тя. — Две.

— На колко години?

— На седемнайсет — каза Гейл, сетне се запъна. — Малкото — тихо продължи тя, — ще стане на седем след три дни.

Ърв се засмя.

— Още е малък — реши той. — Бих почакал една година, докато стане на осем и бих го научил да стреля.

— Дете да използва пистолет? — учуди се Гейл.

— Този модел е чудесен за деца — сериозно й отвърна мъжът. — Човек не знае какво може да се случи. Някой може да нахлуе вкъщи, когато ви няма, детегледачките не знаят какво трябва да се направи, а ако детето е наясно как да използва правилно пистолета, наистина може да предотврати трагедия.

— Или да я причини — възрази Гейл.

— Само ако не сте научили малкия разбойник както трябва. Ала на седем са все още малки. Не са достатъчно силни, но след година може.

— Момиче е — рече Гейл и моментално се зачуди защо го каза.

— Дайте й още една година — каза Ърв. — Междувременно, можете да обезопасите спусъка. Ето как. — Той й показа. — Така няма да има инциденти.

Гейл започна да търси в чантата си химикалка, но не успя да намери. Ърв бутна една към нея и се зае да опакова пистолета. Гейл

зачете формуляра.

„Протокол за огнестрелно оръжие. Част първа, междуцатски регистър.“ Трябваше да попълни името и адреса си. Гейл Уолтън, написа тя и даде адреса на родителите си. Искаха да посочи колко е висока и колко тежи, от каква раса е, както и датата и мястото на раждането. Останалите въпроси, на които трябваше да се отговори с да и не, бяха далеч по-интересни. Обвинявана ли е била в престъпление? Била ли е осъждана за престъпление и лежала ли е в затвора повече от година? Укрива ли се от правосъдието? Използва ли наркотици? Призната ли е за психически нестабилна, или пък е лежала в клиника за душевноболни? Била ли е уволнявана от армията заради недостойно поведение? Нелегално пребиваваща чужденка ли е? Дали е американски гражданин, отказал се от поданството си?

Имаше предупреждение, че за лъжливи сведения може да бъде съдена за криминално престъпление. Испита облекчение и с чувство на дълг отговори на всички въпроси. „Дали някой е отговарял с «да» на даден въпрос?“ — запита се тя с известно любопитство. Оставаше само да сложи датата и да се подпише. Другата част от формуляра трябваше да бъде попълнена от продавача. Гейл бутна листа хартия обратно към него. Щеше да пъкне химикалката в чантата си, но се сети, че не е нейна и виновно я подаде на мъжа.

Той прочете отговорите ѝ.

— Значи сте на четирийсет? — попита Ърв и ѝ хвърли продължителен поглед. Гейл кимна. — Никога не бих предположил — каза той. — Естествено, трудно е да се определи с тази яркочервена кожа. — Отново се зачете във формуляра. — Ще ми трябва шофьорската ви книжка.

Гейл затърси портфейла си из чантата, намери го и извади книжката.

— Какво е това? — попита продавачът, след като му я подаде.

— Моята шофьорска книжка — объркано отвърна Гейл.

— От Ню Джърси е — съобщи той, като че ли тя не знаеше.

— Точно така — съгласи се Гейл. — Аз съм от Ню Джърси. Преместихме се преди няколко месеца.

— Трябва ми книжка, издадена във Флорида.

Гейл мълчеше. Не знаеше какво да каже. Мъжът усети смущението ѝ.

— Няма защо да се тревожите — опита се да я успокои той и погледна часовника си. — Сега е късно. Надали ще успеете да стигнете дотам преди да са затворили, а пък е и петък, но вижте, няма никакъв проблем. Ще ви запазя пистолета и формуляра до понеделник. Ще отидете в общината в Лейк Уърт — продължи, след като провери информацията във формуляра. — Те са най-близо до мястото, където живеете. Там ще си извадите нова шофьорска книжка, като издържите един малък шофьорски изпит.

— Трябва ли да се явявам на изпит?

— Чиста формалност. Вече знаем, че можете да шофирате. Просто ще преминете писмен тест и след десет минути ще имате нова книжка. Ще я донесете тук и ще си получите пистолета.

— Трябва да чакам до понеделник? — повтори тя.

— Съпругът ви заминал ли е? — попита той. Гейл кимна. — Много ми се иска да можех да ви помогна — искрено отвърна Ърв и вдигна ръце в безпомощен жест.

Гейл прибра книжката си в портфейла.

— Ще се върна в понеделник — каза тя и се сети, че в понеделник е рожденият ден на Синди. Стори ѝ се някак логично.

Прекара почивните дни в апартамента. Майка ѝ се обади от Ню Йорк. Било прекрасно, но студено. Каръл изглеждала чудесно. Стивън бил направо мечта. Купили си билети за две представления на Бродуей. Вечеряли в „Четири сезона“, където в менюто не били посочени цените и където видели Дейвид Съскинд с красива блондинка. Сметката за четиримата — Стив настоял да я плати — била над триста долара. Лайла попита как е Джек, как е времето и дали се забавляват добре. Гейл отвърна, че Джек е добре, че времето е чудесно и че никога не се е забавлявала така.

Бащата на Гейл също се обади по телефона и повтори същите неща по по-различен начин. Времето в Ню Йорк било отвратително; Каръл изглеждала уморена; Стив бил надут пуяк; постановките били безвкусни и скучни — едва си държал очите отворени. А вечерята, заключи той, била прекалено скъпа.

Накрая се обади Каръл. Родителите направо я вбесявали и нямала представа още колко ще издържи. Какво им ставало? Стив не

знаел какво да очаква от държанието им. Опитали се да направят пребиваването им приятно, призна тя сломено в края на разговора, но, изглежда, нищо не можело да ги задоволи. За съжаление щяла да изпита огромно облекчение, когато си заминели.

Единствените други хора, които се обадиха, бяха Снайдърови. Джек им звъннал от летището и им обяснил, че му се налага да заминие спешно, защото момичето, което бил наел, не можело да се справи със задълженията си. Гейл, обяснил той, щяла да остане още няколко дни. Попитаха я как се чувства, дали би иска да вечеря с тях навън преди да заминие? Тя отклони предложението и им каза, че заминава в понеделник. Не е ли отвратително, човек да не може да разчита на никого тези дни? Гейл дори забрави да се сбогува с тях преди да затвори телефона. Прекара останалата част от почивните дни в леглото.

Ърв излезе прав — беше фасулска работа.

Гейл бе свела поглед към листа пред нея. Трябваше да отговори на двайсетина елементарни въпроса. След всеки въпрос в теста имаше по няколко отговора, така че тя само подчертаваше верния. Ако не знаеше отговора, можеше просто да погледне в брошурата, която носеше със себе си. Освен това, когато дойде за теста по шофиране, я информираха, че има право да доведе със себе си някой, който да ѝ помага. Гейл огледа стаята. Имаше още няколко души, които попълваха теста, наклонили се напред и погълнати напълно от изпита. Един млад кубинец очевидно срещаше проблеми с езика. А някакво младо момиче бе довело баща си за съветник.

Гейл взе химикалката и бързо отметна верните отговори: осмоъгълен червен знак означава — предимство (а), стоп (б), опасност (в), завой отпред (г). Стрелка надясно означава — прав път (а), завой наляво (б), завой надясно (в), сляпа улица (г). Още осемнайсет от този сорт. Гейл ги попълни и подаде листа на жената, която отговаряше за изпита. На нея ѝ трябваше повече време за проверката на листовката, отколкото на Гейл за попълването ѝ. Сигурно е вземала уроци как да действа по-бавно, помисли си Гейл, докато я чакаше да приключи.

— Всичко е наред — усмихна се жената. — Занесете това на госпожа Хартли в другата стая. Тя ще ви даде новата книжка.

Гейл ѝ благодари, взе листа и напусна стаята. И точно както бе предсказал Ърв, десет минути по-късно имаше нова шофьорска книжка.

— Ето я, чисто нова — каза Гейл и подаде новата си книжка на Ърв през тезгяха. Той носеше друга хавайска риза, щампосана с жени по бикини и сламени полички. — Получих отлични оценки — добави тя с известна гордост и се засмя.

— Много добре — отвърна той, извади жълтия формуляр от шкафа, където го бе оставил и преписа номера на книжката ѝ на определеното за това място. — Изглеждате по-добре. Не толкова червена.

— Беля се като луда — информира го тя. — Краката ми са като на змийски люспи.

— Винаги съм обичал змиите — подхвърли мъжът и намигна към краката ѝ. Носеше панталони, за да ги скрие.

— Аз пък се страхувам от змии — потръпна Гейл. — Винаги съм се страхувала.

— Според мен единствените змии, от които трябва да се страхуваме, са тези на два крака. — Той извади пистолета от кутията и отбеляза необходимите отговори и останалата информация на съответните места във формуляра. Постави датата и го подписа.

— Както виждам, оцелели сте през почивните дни. — Прибра пистолета в кутията.

— Едва — каза му тя. — Бях доста изнервена заради този глупав тест. — Беше истина. Винаги се притесняваше преди изпит. През няколкото години в колежа често губеше по четири килограма на изпит и дори семестриалните изпити в гимназията я хвърляха в паника. Винаги бе подготвена и винаги се справяше добре, но от година на година страхът ѝ нарастваше. Когато напусна училището, за да се омъжи за Марк, изпита нещо като облекчение. — Да не забравите патроните — напомни Гейл.

Ърв затвори кутията, избра съответните патрони, постави всичко в найлонов плик и ѝ го подаде.

— Не стреляйте преди да видите бялото на очите на крадеца — усмихна се той.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ШЕСТА

Импулсивно спря пред една сладкарница на път към апартамента и купи малка торта.

— „Честит рожден ден“ е достатъчно — каза Гейл на продавачката. Тортата беше бяла с розови захарни цветя. Купи, освен това, и малка кутия със свещи. Върна се в апартамента на родителите си с тортата и пистолета.

Когато влезе, остави тортата в кухнята и разопакова пистолета. Сложи го на масата до тортата, после облече банския си и отиде на разходка край океана.

Днес нямаше много хора, въпреки че както винаги небето бе синьо. Край басейна бе все същото. Тримата хомосексуалисти си бяха отишли през почивните дни. Оставаше още месец до края на сезона, тогава щяха да изчезнат повечето туристи. Половината от магазините и по-голямата част от ресторантите щяха да бъдат затворени до следващия октомври. Къщите щяха да стоят заключени и с плътно затворени капаци против ураганните ветрове. Както една вила се затваря за през зимата, така и Палм Бийч щеше да се затвори за през лятото.

Гейл се разхождаше по безкрайния бряг. Пясъкът беше твърд и добър за ходене. Винаги бе обичала морската ивица. Дори когато бе претъпкана с хора, не можеше да се сравнява с тълпите на Форт Лоудред или Маями. Гейл отмести поглед от океана към редицата бели сгради. Новите жилищни блокове имаха интересни извивки и ъгли, стремейки се максимално да се възползват от гледката към океана. Хора се печеха на слънце по собствените си тераси, с бутилки скъпо вино до краката си. „Има ли нещо по-хубаво в живота?“ — сякаш питаха те.

Гейл продължи да се разхожда, докато не стигна до моста при Бойтън Бийч, премина покрай рибарите и стигна до края му. Океанът бе спокоен, вълните едва се поклащаха. Гейл го наблюдаваше, питаше се как така винаги я успокоява, осъзна, че дори и сега той ѝ оказваше

същото благотворно въздействие. Нищо не е толкова важно, сякаш ѝ казваше. Животът не заслужава да бъде взиман на сериозно.

Тя рязко се обърна и пое обратно към апартамента. Когато стигна до басейна, погледна към часовника и изчисли, че бяха изминали два часа. Краката и изгорената кожа я боляха. Е, добре, помисли си, скачайки в басейна да се охлади, ще изглежда великолепно в смъртта си. „Изглежда толкова добре“, чуваше ги как казват, докато минаваха покрай ковчега ѝ. Не, реши след това и излезе на повърхността, за да си поеме въздух, ковчегът несъмнено щеше да е затворен. Повечето хора не биха изтърпели гледката на простреляната ѝ глава, без значение дали се е пекла на слънце, или не.

Изсмя се гласно, почувства се глупаво. Някаква жена ѝ правеше знаци от едната страна на басейна. Гейл заплува към нея.

— Да? — попита тя, като тръсна глава, за да чуе по-добре.

— Казах, че трябва да си взимате душ преди да влезете в басейна — повтори настойчиво жената, сочейки към табелата. — Ето го надписът!

За вечеря Гейл си направи хубава салата. Преди да замине, Джек бе купил скариди и Гейл се чудеше дали не са се развалили. Помириса ги, не успя да разбере и ги сложи в салатата. После извади от хладилника бутилка от любимото си бяло вино „Вердичино“. Отвори го и си наля висока чаша. После седна пред салатата, виното, тортата и пистолета.

— Наздраве — каза тя.

Изяде салатата. Когато свърши, отнесе чинията до мивката и я изми. Не искаше да оставя мръсни чинии. Апартаментът трябваше да е съвършено чист, когато я откриеха. „Кой ли ще ме открие?“ — зачуди се тя и пресуши чашата вино. После си наля още една. Най-вероятно портиерът. Някой щеше да съобщи, че не са я виждали. Или може би някой щеше да се обади по телефона и да се разтревожи, като не вдигнеше. Надяваше се да не я намерят родителите ѝ. Малко вероятно. Някой щеше да я открие, преди те да са се върнали. Щяха да претърсат стаите, докато накрая не я намереха в банята, под душа. Там беше най-подходящо. Не искаше да оставя безредие зад себе си. Самоубийството вероятно бе против правилата в сградата.

Седеше пред втората си чаша вино и размишляваше дали да остави писмо. Какво би могла да напише? Сбогом, жесток свят? Взех

те прекалено на сериозно. Оставям те на твоите чудовища. Не искам да живея в свят, в който децата умират преди седмия си рожден ден. Погледна към тортата.

Нямаше нужда от писмо. Всеки би разбрал повода. Щяха да забележат правилно, че вече не бе същата след смъртта на Синди. Лаура щеше да обвинява себе си заради злонамерените си забележки; Нанси щеше да каже, че се е опитала да е на разположение, но че Гейл никога не се е обаждала. Нямаше да присъства на погребението, въпреки че несъмнено щеше да изпрати прекрасен букет. Лаура щеше да изпрати храна. Родителите ѝ щяха да са вцепенени, но вероятно смъртта ѝ щеше да ги сближи.

Ами Дженифър? Щеше да е опустошена от самоубийството на майка си, щеше да носи белезите от това преживяване през целия си живот. Щеше да се самообвинява, точно както Гейл се самообвиняваше за смъртта на Синди. Само ако не бе направила това, само ако бе направила онова. Чувството за вина — най-безполезната от всички човешки емоции и най-дълбоко проникващата. Гейл се молеше Марк и Джули да успеят да помогнат на Дженифър, да я убедят, че стореното от майка ѝ е отвъд контрола на останалите. Те всички се опитваха усърдно да ѝ помогнат.

И Джек. Какво щеше да изпита той? Какво щеше да му причини постъпката ѝ? И той като Дженифър щеше да обвинява себе си. Ако не я бе изоставил, това никога нямаше да се случи. Ако бе останал и се бе държал като приятел, какъвто винаги бе твърдял, че е.

Той не я бе изоставил и Гейл се надяваше, че ще осъзнае това с времето. Не беше искал да я напуска, знаеше го. Това бе последният му отчаян опит да я накара да се вразуми, да я принуди да се изправи лице в лице с това, което причинява на всички и най-вече на самата себе си.

Представи си Джек, седнал на леглото им в къщата на госпожа Мейхю в Кейп Код. Какво бе казал тогава? Нещо за убиеца на Синди. *Не му позволявай да ни отнеме всичко.*

„Въртя се в кръг“, помисли си тя и потърка чело. Наля си още вино. Осъзна, че ще се напие и си напомни да бъде предпазлива. Когато стреля, не искаше да простреля с проклетия пистолет пердето в банята вместо мозъка си.

Гейл се запрепъва към кухненския шкаф и намери малката кутия със свещички. Извади осем — по една за всяка година и една за

късмет. Нареди ги на тортата, постави свещичката за добър късмет по средата на кръга, сетне затършува из чекмеджетата за кибрита. Намери го, с картинка от местността „Банана Боут“ и успя да запали една от свещичките, преди клечката да изгори пръстите ѝ. Докато запали всички свещички, изхаби целия кибрит.

„Мамо, когато умрем, може ли да сме заедно? Може ли да се държим за ръце? Обещава ли?“

Духна свещичките, борейки се с тази за добър късмет.

Отрязва си малко парче торта, изяде го бързо и допи виното. После се втренчи в малкия черен пистолет, по-тежък и по-смъртоносен, отколкото изглеждаше.

Взе го и го насочи към главата си. В слепоочието или през устата? Това бе важен и труден въпрос. Ако сложеше дулото на пистолета в устата си, имаше шанс куршумът да заседне някъде вътре в черепа и да причини слепота вместо смърт. Или да я изпрати в кома вместо в гроба. Не беше достатъчно. Вдигна пистолета към слепоочието си.

Започна да се смее, отметна глава назад и изпусна пистолета на масата.

— Куршуми — изрече на глас. — Трябват ми куршуми. — Запрепъва се към кухненския плот и намери кутията с куршуми. Главата ѝ се въртеше; стаята около нея не можеше да застане на едно място. Ръката ѝ трепереше, хвана пистолета, вдигна го пред очите си и постави по куршум във всяко едно от деветте гнезда, както ѝ бе показал Ърв.

— Готови, прицели се, огън! — каза тя и отново насочи пистолета към слепоочието си.

Трябваше да отиде в банята.

„Не можеш ли да почакаш?“ — попита безмълвно стомаха си, след което реши, че не може, спомни си как се опитваше да се изправи и че и без това бе решила да го направи в банята.

Наведе се над тоалетната чиния, пистолетът се опря в бялата порцеланова чиния. Главата ѝ пулсираше. Беше доволна, че ще пропусне махмурлука.

Телефонът звънеше. Отначало ѝ се стори, че може би шумът идва отвътре в главата ѝ, но след четвъртото позвъняване разбра, че наистина е от телефона. Един миг, сторил ѝ се много по-дълъг, се

чудеше дали да отговори или не, накрая реши, че може би ще е по-добре да вдигне слушалката. Успя да се изправи и се запрепъва към телефона в спалнята.

— Ало — промълви тя, докато се мъчеше да запази равновесие на ръба на леглото.

— Гейл?

Беше Джек. Опита се да прочисти гърлото си и едва не повърна, сетне напрегна всичките си сили, за да задържи очите си отворени.

— Здравей, Джек — успя да прошепне, искаше ѝ се да не се бе напивала.

— Всичко наред ли е? Звучиш странно. Събудих ли те?

— Пияна съм — каза му тя.

Настъпи мълчание.

— Мили боже — изруга тихо той, не ядосано, разстроено. — Сама ли си?

— Доколкото ми е известно — отговори Гейл, стараеше се да произнася ясно думите. — Всичко наред ли е?

— Да, тук всичко е наред. Говорих с Дженифър. Тя също е добре.

— Хубаво.

— Гейл, искам да си дойдеш у дома.

— Не — поклати глава тя, наблюдаваше как стаята се върти.

— Тогава ще дойда да те взема.

— Не, Джек, моля те.

— Смятам, че не бива да оставаш сама. Постъпката ми бе толкова глупава. Сигурно съм решил, че ще те накарам да се замислиш, но...

— Зная. Моля те, не се чувствай виновен.

— Не те чувам, Гейл — каза той. — Заваляш думите.

Гейл се изненада. Смяташе, че се справя много добре.

— Моля те, не се чувствай виновен — повтори тя по-ясно.

— Ще долетя утре — заяви той.

— Моля те, недей, Джек. Няма нужда. Всичко свърши.

— Какво? Не те чувам.

— Не искам да идваш — високо изрече Гейл. — Джек...

— Какво? — бързо попита той.

— Искам — започна тя, после преглътна. Гърлото ѝ бе страшно сухо. Нуждаеше се от глътка вода. — Искам развод — довърши с

пълното съзнание, че за един вдовец разводът е излишен, но искаше да му спести чувството за вина.

— Гейл, ти си пияна. Сега не е време...

— Искам да се разведем.

— Та аз те обичам, Гейл.

Ръката на Гейл трепереше.

— И аз те обичам — прошепна тя, но слушалката падна от ръката ѝ.

— Какво? Какво каза? Не те чух.

— Трябва да затворя, Джек.

— Гейл...

Затвори.

— Имам нужда от чаша вода — произнесе на глас и отиде в банята да си налее. Изпи една след друга две чаши и се сети, че е забравила пистолета в спалнята.

— Глупачка — изруга сетя и тръгна по тесния коридор към стаята. Значи Джек ще да е човекът, който ще я намери, помисли си Гейл, протегна ръка и взе пистолета от леглото. Коленете ѝ се огънаха и падна напред. Когато главата ѝ се удари в меката завивка, усети как дулото на пистолета се опира в слепоочието ѝ и се зачуди, докато очите ѝ се затваряха, дали ще успее да натисне спусъка.

Чу звънеца, който сякаш идваше отдалеч и продължи да стои със затворени очи. После си припомни събитията от миналата нощ, бързо съобрази, че е сутрин и се насили да ги отвори. Не беше мъртва. Въпреки близостта до слепоочието ѝ, пистолетът не бе стрелял. Беше се напила толкова, че не бе успяла да натисне спусъка. Нямаше кръв. Странно, нямаше и махмурлук. Може би все пак беше мъртва. Протегна ръка към звънящия телефон.

— Ало. — Седна в леглото.

— Гейл — чу тя Джек, гласът му бе силен и настоятелен, а не колеблив като миналата нощ. — Изслушай ме. Чуваш ли ме добре?

— Да — каза му Гейл, ядосана на себе си за провала. „Имаш пистолет — помисли си тя и го премести в скута си, — но явно все още ти липсва смелост.“ Бе осъдена да живее.

— Имам да ти казвам нещо и искам да съм сигурен, че не си пияна и ще ме разбереш.

— Какво е станало? — попита Гейл, изпълнена със страх и несигурност. — Дженифър добре ли е? Ти ми каза, че всичко е наред...

— Няма нищо общо с Дженифър.

— Тогава какво?

— Преди малко ми се обадиха. Буквално току-що затворих телефона. Обадиха се от полицията...

— Джек, за бога, какво е станало?

— Открили са го — изрече Джек и в първия миг Гейл не разбра. — Мъжът, който уби Синди. Някакъв скитник. Признал си е. — Гейл усети как цялото ѝ тяло започна да трепери, всеки нерв в него бе в конвулсия. Не можеше да остане неподвижна. Започна да се клати напред-назад, изправяше се и сядаше миг след това. Не знаеше къде да дене ръцете си. Стисна здраво дръжката на пистолета, после хватката ѝ се разхлаби и едва не го изпусна. — Гейл, не ме ли чуваш? Открили са човека, който уби Синди! Признал си е.

— Идвам си — информира го тя, пръстите ѝ здраво стискаха дръжката на пистолета. Можеше да има неприятности с авиокомпаниите, ако се опиташе да го пренесе на борда. — Ще си дойда с кола — допълни, като прецени, че може да върне наетата кола в Ливингстън. — Ще съм у дома след няколко дни.

— С кола? Гейл, не може да шофираш на такова разстояние сама. Много е далеч.

— Забравяш, че съм свикнала да карам по магистрали — каза Гейл. — Ще се справя, Джек. Пък и това ще ме отпусне. Сигурни ли са, че това е убиецът?

Гейл усети объркването му по телефона.

— Полицията изглежда доволна — обясни той. — Направил е признания. — Замълча. — Виж, нека долетя — ще се върнем заедно с колата, щом така искаш...

— Ще съм у дома след няколко дни — заяви Гейл, без да го остави да продължи.

Затвори телефона, прибра нещата си в куфара, пхна пистолета в ръчната си чанта и отнесе всичко в колата.

Пристигна в Ливингстън след двацет и четири часово шофиране без почивка.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И СЕДМА

Когато Гейл пристигна в Ливингстън, скитникът се бе отказал от признанието си. Твърдеше, че са му били отказани законните права, че бил принуден от полицията да подпише показанията. Полицаяте казваха друго. На обвиняемия са били прочетени правата му в присъствието на свидетели; не е било необходимо да оказват натиск, за да изтръгнат признания от него. В действителност, твърдяха те, човекът по собствено желание разказал за случилото се, почти се хвалел. Във всеки случай, продължаваха в съобщението си по радиото, били уверени във вината му, със или без признанието му.

Гейл първоначално бе изумена от оттеглянето на признанието. Беше пристигнала у дома с надеждата, че всичко ще се оправи, че убиецът ще бъде осъден по най-бързия начин. Вместо това се сблъска с допълнителни усложнения в и без това объркания случай.

Семейството ѝ я очакваше, събрано в дневната, също както преди девет месеца. Чувството от тази среща бе сепващо, но не смазващо, както по-рано. Сега нямаше въпроси кое време е, дали е била на себе си през тези девет месеца. Знаеше със сигурност, че кошмарът е ужасяващо жив и че е била будна през цялото време.

Преди девет месеца, помисли си тя, усещайки иронията, се бе върнала от болницата и бе открила подобна сцена. Сега видя родителите си, бяха все така с тен, но изглеждаха някак смалени; Каръл дърпаше нервно от вечната си цигара; Дженифър, нежна и бледа, стоеше между Марк и Джули. Лейтенант Коул разговаряше оживено в далечния ъгъл с Лаура и Майк. Джек стоеше до прозореца.

Гейл се втурна в прегръдките на мъжа си. В следващата минута всички се струпаха около нея, прегръщаха я и плачеха. Сълзи на гняв, на радост, на облекчение.

— Разкажи ми всичко — помоли Гейл, стиснала ръката на Джек.
— По радиото съобщиха, че е оттеглил признанието си. Сигурни ли са, че е той?

Джек я заведе до канапето. Всички автоматично се настаниха около нея.

— Сигурни сме — каза Коул, гласът му не оставяше място за съмнение.

Гейл забеляза вестници на масичката за кафе пред себе си. Наведе се и погледна голямата черно-бяла снимка на първа страница.

— Името му е Дийн Мейджър — започна лейтенантът. — Бяхме на правилна следа — той е скитник без постоянен адрес. Арестуван е бил за пиянство и неприлично държание, лежал е шест месеца за нападение преди няколко години.

Гейл дръпна един от вестниците. Лицето, което я гледаше безизразно, бе на мъж на средна възраст.

— На четирийсет и две е — поясни лейтенант Коул, прочел мислите й. — Живял е в стая под наем в Ийст Ориндж...

— На коя улица? — бързо попита Гейл.

Коул се усмихна.

— „Шатър“.

Гейл поклати глава. Не я знаеше.

— Там се настанил нов наемател, някой си Бил Пикеринг — продължи лейтенантът. — Младо момче, но с подобна на Мейджър биография. Една вечер решили да си пийнат и започнали да си говорят за престъпленията, които са извършили. Нашият човек започнал да се хвали, че тъкмо той е убил момиченцето в парка през пролетта. Е, та този Бил Пикеринг е прекарал известно време в затвора за кражба с взлом и ако знаете нещо за затворниците, щеше да ви е ясно, че за тях сексуалните мании са най-презрените хора, особено ако се занимават с деца. Пикеринг и Мейджър завършили с голям скандал и Пикеринг го набил доста лошо, всъщност, може би щял да го убие, ако не се бил намесил хазяинът. Той го изгонил и през нощта Пикеринг извършил кражби с взлом в няколко къщи в Шорт Хил. Арестувахме го след телефонно обаждане, че е забелязан крадец. И тогава той ни разказа за Мейджър. — Коул замълча за миг. — Извадихме писмено разрешение и претърсихме стаята на Мейджър. Намерихме жълтото яке и ботуши, които отговарят на отпечатъците. Това ни беше достатъчно. Мейджър си призна незабавно. Беше много безочлив, постоянно ни питаше защо сме се забавили толкова дълго.

— Кога оттегли признанието си? — попита Гейл.

— Дадох му служебен защитник...

— Разбирам — кимна Гейл. — Получил е правен съвет.

— Не винете адвокатите — намеси се Майк. — Според вестниците адвокатът му твърди, че Мейджър е бил обработен доста грубо в полицията. Полицаяте казват, че синините му се дължат на скандала с Пикеринг, но всъщност съдът ще реши...

— И така, как стоят нещата? — попита настойчиво Гейл.

— Вероятно ще предадат делото за разглеждане в друг окръг. Съществува известна спекулация, че Мейджър няма да бъде съден справедливо в този окръг. Областният прокурор ще се бори, разбира се. В момента Мейджър е в затвора. Отказаха му пускане под гаранция. Ще остане там до започването на делото.

— И кога ще е то?

Лейтенант Коул сви рамене.

— Може да е след месец, може и след година. Но предполагам, че адвокатът му ще настоява за бърз процес.

— И Мейджър ще пледира, че е невинен — заяви Гейл.

— Не се тревожи. Няма никакво съмнение за вината му — увери я Коул. — Признанията му бяха последната капка.

— Някой трябваше да застреля кучия син — измърмори Дейв Харингтън.

— Искам да остана за малко сама — помоли тихичко Гейл.

— Гейл... — започна майка й загрижено.

— Моля те — прекъсна я настойчиво Гейл.

Джек й се притече на помощ.

— Смятам, че Гейл трябва да си почине. Нека й дадем време да смели случилото се, а?

Лаура кимна.

— Хайде да обядваме нещо — предложи тя и избута останалите към външната врата.

Гейл извърна глава и ги наблюдаваше, докато излизаха.

— Обичам те — каза Лаура тихо от прага.

Гейл се усмихна и повтори същите думи с очите си.

Гейл наблюдаваше Марк и Джули — без да кажат нито дума, те излязоха с Дженифър между тях. При вратата Дженифър неочаквано се отскубна от ръката на баща си и се втурна към Гейл, падна на колене и сложи глава в скута на майка си.

— О, мамо — изплака тя.

— Всичко е наред, миличка. Сега всичко е наред — успокой я Гейл и приглади меката коса на дъщеря си. — Не плачи, мила. Не плачи.

Дженифър вдигна поглед към майка си. Гейл избърса сълзите й.

— Може ли да се прибера?

Гейл я прегърна силно.

— Разбира се. Разбира се, че може.

Дженифър се изправи и прегърна Джек, сетне се върна при баща си до вратата.

— Лайла — викна бащата на Гейл, — стига си се бавила.

— Скоро ще се върнем — съобщи майка й.

— Искаш ли и аз да отида с тях? — попита Джек, след като останалите излязоха.

Гейл протегна ръка и хвана неговата.

— Не — тихо изрече тя. — Не искам да си отиваш.

Гейл прекара повече от час в изучаване на снимките на мъжа по първите страници на вестниците. „Лицето му е обикновено“, помисли си тя и се сети, че с това изречение по-рано описваше самата себе си. Може би десетки пъти се е разминавала с него по улиците.

Във външността му нямаше нищо отблъскващо. Не бе нито привлекателен, нито грозен. Очите му не бяха нито много големи, нито много малки. Намираха се на нормално разстояние едно от друго, на една от снимките блестяха, ако не с интелигентност, то поне с определена жизненост. Носът му бе крив, явно беше чупен няколко пъти, но не неприятен. Устните му бяха тънки и извити в полуусмивка. Косата му бе права и светлокестенява, малко по-дълга от обичайното. Гейл не го намираше по-ужасен от младежа с късата коса, чиято стая бе претърсила. Раменете му бяха закръглени и свити, докато вървеше между двама полицаи на снимката. Бедрата му бяха тесни. Гейл прокара пръсти през косата си. Беше толкова обикновен.

Очите й се преместиха от снимката към краткия текст отдолу. Това беше мъжът, който бе изнасилил и удушил шестгодишната й дъщеря, този мъж от своя страна бил изнасилен от собствения си баща, когато бил едва петгодишен, този мъж имал коефициент на

интелигентност малко под сто — почти нормално. Нормално, повтори си Гейл. Нормално.

За миг се опита да си представи какъв е бил живота за този човек, роден във враждебен дом. Той не е молил да бъде роден. Бил е създаден и после оставен на налудничавите приумици на така нареченото си семейство. Никога не е имал голям шанс, съобрази тя, опитвайки се да изпита някаква симпатия към него, но осъзна, че не може.

Някъде, знаеше Гейл, имаше по-добри хора от нея, хора, които биха могли да преживеят такава жестокост и все пак у тях да остане някакво съчувствие към извършителя. Тя просто не беше такава. По-лесно е да си състрадателен, когато ужасите се случат на някой друг. Великодушието е лесно, докато е абстрактно. Не е така лесно, когато събитията ударят близо до дома ти, когато направо разрушат дома ти. Не, помисли си Гейл, докато сгъваше вестника, не изпитваше състрадание към този мъж. Не искаше да изпита състрадание. Беше твърде късно да му се помогне, както беше късно да се помогне на мъртвото ѝ дете.

Питаше се дали не е твърде късно и за тях останалите.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ОСМА

В крайна сметка изминаха шест месеца, преди делото да се разгледа в съда.

Юли бе страшно горещ, лятото дойде късно, но после си навакса. Април бе студен и влажен, всеки следобед валеше пороен дъжд. Да бе валяло така миналата пролет, помисли си Гейл, а после се опита да намери някакво утешение във факта, че поне убиецът на Синди е арестуван.

Май също беше студен и неприятен, нехарактерно ниските температури продължиха и през юни. Тогава неочаквано времето се промени; слънцето се показва и температурата постепенно започна да се покачва. Четвърти юли бе много по-горещ от доста години насам.

Гейл и семейството ѝ ходеха в съда на Ливингстън авеню всеки ден, откакто започна процесът. След продължителен разгорещен спор, предложението делото да се разгледа в друг съдебен окръг бе отхвърлено. Провеждаше се в Ливингстън. Отсъдено бе, че публикациите отпреди процеса не са предизвикали някакво особено предубеждение и че шансовете на подсъдимия за справедлив съд тук, в окръг Есекс, са не по-лоши от където и да било другаде.

Признанието на обвиняемия не бе прието. Според съдията съществували известни доказателства за насилие и той отхвърли писменото признание.

Обвинението запазваше увереността си. Имаха свидетел, който щеше да потвърди, че обвиняемият му е доверил всички подробности за убийството и макар да признаваха, че Бил Пикеринг не е един от видните граждани на Ню Джърси и че фактически е получил „възнаграждение“ срещу показанията си, алибито му за следобеда в деня на убийството бе доказано и той самият бе извън всяко подозрение за ужасното престъпление.

Обвиняемият нямаше алиби за времето на убийството; имаше репутацията на самотник; никой от къщата, където бе наел стая, не го

бе виждал с жена. И още по-лошо, полицията беше намерила купчина порнографски списания с деца, скрити в гардероба му.

Косвените улики бяха неоспорими. Отпечатъците от стъпките на Мейджър съвпадаха с откритите на местопрестъплението; дрехите му съвпадаха с описанието на момчетата, които го бяха видели да напуска района; и най-съкрушителното доказателство: съдебномедицинската експертиза бе установила неопровержима връзка между мъжа и детето.

На първия ден от процеса семейство Уолтън пристигна рано и наблюдаваше отвън постепенното събиране на любопитните; лека-полека цялата улица се изпълни с хора. Гейл и близките ѝ бяха ескортирани вътре, но мнозина не успяха да влязат в залата. Репортерите снимаха Гейл на сантиметри от лицето ѝ, заслепяваха я, запечатваха объркването ѝ по първите страници на вестниците. Микрофони изникваха пред устата ѝ като близалки. Дали смятала Дийн Мейджър за виновен? Надявала ли се на смъртно наказание? Гейл спря пред вратата на съдебната зала и се обърна с лице към тях, а наоколо ѝ щракаха фотоапарати и проблясваха светкавици. Да, отговори простичко на първия въпрос, убедена е, че Мейджър е виновен. Дали се надява на смъртно наказание? Поклати глава — вече не се надява на нищо.

След това репортерите млъкнаха. Светкавиците престанаха да проблясват. Гейл влезе и зае мястото си на първия ред в претъпканата зала.

Цялото семейство седеше сплотено по време на съдебните процедури: Гейл и Джек, до тях Каръл и родителите ѝ; Марк Галахър до майката на Джек на втория ред, а жена му Джули, вече в напреднала бременност, бе останала у дома; Лаура и Майк — на една ръка разстояние. След първия ден Гейл успя да убеди Дженифър да остане при Джули. Искаше да ѝ спести част от болката на процеса.

„Толкова много неща се случиха“, помисли Гейл, докато оглеждаше всички, припомняше си последните петнайсет месеца, безмълвно пресмяташе какво се бе променило. Вече не бяха същите — щяха да изживеят остатъка от живота си, плащайки за това, което този мъж бе извършил.

Гейл погледна съпруга си, лицето му бе сведено към пода, ръцете му — сплетени в нейните. Накрая бе успял да я убеди да посещава групата на семействата, пострадали от престъпността и след като

първоначалната ѝ клаустрофобия отмина, тя откри, че тези хора наистина ѝ помагат.

— Всички ние искаме отмъщение — беше я уверил Лойд Михнер, от групата закимаха в безмълвно разбиране, когато тя накрая си позволи да се освободи от насъбралата се през последната година ярост.

Освобождението от омразата, която бе носила в себе си, ѝ помогна да понесе последните шест месеца, макар винаги да чувстваше, че нещо липсва. Бе постигнала примирие с яростта си, бе дала воля на горчивината и безсилието си и осъзна, че майка ѝ е права — животът продължава, независимо дали се мъчиш да го спреш, независимо какво се опитваш да направиш. И макар да не бе вярно, че времето е най-големият лечител, както твърдяха всички, накрая животът наистина се върна към нормалния си ритъм, колкото и различен да бе отпреди.

И все пак нещо липсваше, нещо неуловимо, нещо, което тя не можеше да докосне.

През последните шест месеца Гейл и Джек се любеха понякога — започнали бяха като по чудо една вечер, както си лежаха прегърнати. Чувството на отвращение и срам, за което Гейл смяташе, че никога няма да я напусне, изчезна. И макар и двамата да осъзнаваха, че любовенето им никога няма да бъде така безгрижно както преди, Гейл бе смаяна, когато откри каква разтуха получаваше от сексуалния акт.

Спомни си първите опипвания от девическите години, първите открития на това, което може да изпитва тялото ѝ, първоначалните тръпки от докосването на друг човек, удоволствията от отдаването на друг. Но Синди никога нямаше да познае нежността, възможна при такъв акт.

Съдебният следовател удостовери, че по време на изнасилването Синди е била в безсъзнание. Значи ѝ е била спестена физическата болка. Гейл въздъхна шумно, когато чу това, по страните ѝ потекоха сълзи.

Откри, че се е втренила в съдебните заседатели. След тридневни напрегнати пазарлъци от страна на двамата адвокати накрая бяха избрани осем мъже и четири жени. Въпреки че колективно изглеждаха невзрачни като обвиняемия, всеки един от тях бе подбран много старателно. Защитниците се бяха борили здравата — и с успех

— да не бъдат включени майки. Единствената им отстъпка бе една жена, чиито деца, и двете момчета, бяха в пубертета.

Останалите три бяха млада разведена жена и две моми, едната от тях — зъботехничка на възрастта на обвиняемия.

Мъжете бяха проучени по подобен начин и където бе възможно бащите с малки дъщери биваха незабавно задрасквани. Единственото изключение бе млад баща на момиче — пеленаче. Защитата се бе постарала да намери такива съдебни заседатели, които са отдадени на работата си и чието време вкъщи е ограничено.

Очите на Гейл се плъзнаха по дванайсетте сериозни лица. Изглеждайки по-нервни от обвиняемия, помисли си тя в началото на процеса. Когато съдията биваше принуден да обясни някое законово положение, те забележимо се разтревожваха и изглеждаха загрижени, страхувайки се да не пропуснат нещо, да не би нещо да им се изплъзне. Изглеждаха ту отегчени, ту ужасени от дадени технически подробности. Една от жените се разплака, когато раздадоха на съдебните заседатели снимки на мъртвото дете. Гейл изучаваше лицата им, а те, от своя страна, изучаваха обвиняемия. Опитва се да се промъкне в умовете им, да усети какво мислят, но й бе невъзможно да премине през учтивите им маски. Нямаше начин да ги разбере, както и те не можеха да разберат, че няма начин да узнаят дълбочината на трагедията, с която си имаха работа.

Гейл слушаше напрегнато свидетелите на обвинението. Насилваше се да изслуша всеки отвратителен детайл, отказваше да остане глуха към фактите, които не желаше да съживява отново, мъчеше се да анализира всяко изречение, сякаш се намираше в час по граматика. Изслуша описанията на полицаите за мястото на престъплението, смътните спомени на момчетата за мъжа, когото забелязали да бяга от местопрестъплението, безспорните съдебномедицински доказателства. Чу сериозното, убедително описание на лейтенант Коул за откритията, направени в стаята на Дийн Мейджър. Трябваше да признае, че обвинението е подготвено желязно.

Обърна особено внимание на Бил Пикеринг, доносника, местеше поглед от неприятното му лице към лицата на съдебните заседатели и обратно. Веднага установи, че явно не го харесваха. Нито пък тя. Беше дързък и изглеждаше опърпан, въпреки че бе направил неумел опит да

се покаже благоприличен, като бе облякъл костюм. Потеше се и се въртеше в неудобните си дрехи.

Защитата вдигна голям шум около обстоятелството, че е бивш затворник и крадец, който брани собствената си кожа. Докладвал в полицията за Мейджър, чак когато е можел да извлече облага от това. Възможно ли бе, изтъкна защитата, Пикеринг да е поставил уличаващите доказателства в стаята на Мейджър? Основателно съмнение, което адвокатът постоянно повтаряше по време на показанията на Пикеринг и непрекъснато опяваше, че на човек като Пикеринг не може да се има доверие и че всяка негова дума трябва да се подлага на съмнение, като същевременно не споменавахе нищо за убедителните разкрития на съдебномедицинската експертиза.

От започването на процеса Дийн Мейджър седеше до адвоката си без да мърда или говори. Гейл се бе питала как ще се почувства, когато го види за първи път. Беше странен човек, бледен и явно му бе неловко, ноктите му бяха изгризани, главата му се клатеше неспокойно от едната на другата страна, но въпреки това беше дързък.

Гейл го намрази моментално. Чудеше се дали той чувства омразата ѝ. „Обърни се — изкомандва безмълвно. — Погледни ме.“ Но той не се обърна, макар да ѝ се стори, че ще го направи.

Защитата не призова свидетели. Дийн Мейджър не поиска думата. Адвокатът направи последна, силна пледоария за резонните съмнения, но истината бе, че нямаше никакви съмнения. Съдебните заседатели се съвещаваха по-малко от час и се върнаха с решение „виновен“.

Гейл падна в прегръдките на Джек и се разплака, чуваше поздравления отвсякъде. Вдигна поглед точно, когато Мейджър напускаше мястото си, очите му неволно се натъкнаха на нейните и той се втренчи в Гейл, като че ли хванат в капан и неспособен да направи друго. Силата на чувствата ѝ го държеше неподвижен.

Останалата част от тълпата в съдебната зала сякаш изчезна. Бяха само те двамата, застанали един срещу друг, без да оставят помежду си място за нищо друго, освен истината.

Всичко продължи само няколко секунди, които ѝ се сториха цяла вечност. Очите му признаха това, което езикът му не бе сторил, че бе изнасилил и убил детето ѝ, че го бе завлякъл зад храстите и докато

момиченцето е било в безсъзнание, е разкъсал дрехите му и грубо е проникнал в него, след което е стиснал с пръсти нежното му вратле.

„Аз съм мъжът, когото търсеше — казваше ѝ той безмълвно, мъжът в книжарницата, мъжът в заложната къща, мъжът от коридора. Мъжът от магистралата; мъжът от улицата. Моето лице е в твоя кошмар, кошмарът, който започна точно в четири часа и седемнайсет минути следобед в един необичайно топъл и слънчев априлски ден. Кошмар, който има начало, но няма край.“

„Някой просто трябва да застреля този кучи син“, чу тя думите на баща си.

„Мамо, когато умрем — намеси се гласът на Синди, — може ли да умрем заедно? Може ли да се държим за ръце? Обещавах ли?“

Гейл се замисли за стария си начин на живот — за лекотата, с която преминаваше през дните, за ценностите, с които се събуждаше всяка сутрин, за протичащите идеали, която я крепяха във всекидневието. Всичко си бе отишло. Следобедът на невинността ѝ бе разрушен. Изгубен завинаги.

За миг си помисли колко се бе отдалечила от същността си, как огледалото ѝ вече не отразяваше лицето на средната американка, колко се различаваше отпреди.

И внезапно Гейл разбра какво бе липсвало в живота ѝ през последните месеци — какво точно ѝ бе откраднал този мъж през онзи априлски ден и всичко, което му бе позволила да ѝ отнеме.

Мислите за него бяха заемали дните и завладявали сънищата ѝ. Не бе ходила никъде без него. Дори сега, зад решетките, той продължаваше да контролира всяко нейно движение, изпълваше главата ѝ като нежелан парфюм, оставяше ѝ малко място да диша. Тя бе затворничката. Тя беше позволила на един непознат, спотайващ се зад храстите, да завладее живота ѝ.

Гейл наблюдаваше как тънките устни на Дийн Мейджър се изкривяват в усмивката, която бе виждала по снимките. „Сега — каза му тя и усмивката се прехвърли неуловимо от неговите устни върху нейните — искам да си възвърна свободата.“

Усмивката обхвана цялото ѝ лице едновременно с разпространяването на чувството за свобода по тялото ѝ, осезаемо като пистолета, който неочаквано се плъзна от чантата в дланта ѝ.

„Някой трябва да застреля този кучи син“, повтори някакъв глас и този път това не бе гласът на баща ѝ, а нейният собствен.

От момента на първия изстрел до момента, когато Дийн Мейджър падна мъртъв на пода, с пет дупки в гърдите, до мига, в който някой изтръгна пистолета от ръката ѝ, преди да започне да стреля отново, Гейл не изпитваше нищо друго, освен това чувство за свобода.

Постепенно започна да усеща други неща — звуци, писъци, блъскане и тичане наоколо. Усети около себе си ръце, които я държаха, въпреки че не се опитваше да помръдне. Видя хора, блъскащи се да видят какво бе направила, наблюдаваше вездесъщите фотоапарати, които се опитваха да заснемат случилото се, чу викове „Мили боже!“ и „Той е мъртъв!“, както и молби да отстъпят и да направят място за мъртвия мъж, за да диша.

Гейл се чудеше безмълвно на това, което бе извършила. Очите ѝ бяха вперени в Джек. Не знаеше какво ще стане с нея. Може би съдебните заседатели ще я осъдят на смърт за наизидание на другите — да не се отклоняват толкова от правия път. Е, добре, готова е да приеме такава присъда.

И тогава чу друг шум, който ѝ подсказа, че може би не се е отклонила толкова от правия път. Отметна глава, потопа се в шума, остави го да я обгърне. Той нарастваше, разпространяваше се като горски пожар, докато не изпълни съдебната зала.

Шум от аплодисменти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.